

Giới thiệu Ác Điều

Trong hận có yêu, trong yêu có hận, ân oán tình sầu có lẽ vẫn chưa dứt với nàng. Nàng là người được mệnh danh là vị thần có năng lực mạnh nhất trong Tứ Thần, vì chủ quan nên rơi vào tay hắn, nhưng hắn không xem nàng là tù nhân, mà coi nàng là nữ nhân của hắn.

Trong mắt nàng hắn giờ đây có lẽ là tất cả khi hận, yêu, hờn, dỗi lại nhiều hơn, thì ra nàng đã yêu hắn tự bao giờ.

Rõ ràng là yêu sao mà phải sầu khổ, sao phải dỗi lừa bản thân mình, nàng cũng không biết nữa, cuộc sống cứ thế trôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nhân Gian Giới

Một cuộc mua bán quân hỏa lén lút trên mạng đã làm rung động cả thế giới. Một số vũ khí giết người nghiêm trọng lại tình cờ của quân đội Mỹ mới bị ấn cấp tuần trước, tuần này đã có người đưa lên mạng bán đấu giá, giá giao dịch lên tới mấy trăm triệu đô la.

Toàn bộ sự việc do một người tự xưng là Ác Điều chủ đạo, hắn ở trên mạng được xưng tụng là Đại Sư Bán Đấu Giá, chỉ cần có người muốn mua, hắn cái gì cũng có để bán, còn độc quyền một số thứ mà người ta nghe thấy phải kinh sợ, ví dụ như ghen con người, bộ phận cơ thể người, sung quân giới, khoa học kỹ thuật điện tử mới nhất, thậm chí hắn còn bán người, bán mạng, bán linh hồn...

Hắn hành vi kiêu ngạo, hoàn toàn không xem luật pháp quốc tế ra gì, mỗi một cuộc giao dịch đều như muốn khiêu chiến với toàn bộ thế giới đạo đức, chừng mực, tiến tới là đụng chạm đến biểu tượng hòa bình của toàn bộ thế giới.

Hắn lấn lộn phải trái, châm ngòi thiện ác, từ khi hắn bắt đầu xuất hiện tựa như đem theo một ngọn lửa từ trên mạng hư không mà thiêu đốt thế giới thật sự, chẳng những là các nước có quan hệ khăng khít mà người với người trong lúc đó cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Đến nay, chỉ cần hắn xuất hiện chỗ nào, chỗ đó liền phát sinh sự tình, tràn ngập mưa gió xôn xao, giống như là mang theo ác chất ma lực, kích động lòng người sa đọa vào hắc ám, giết dây mọi người thoát khỏi trói buộc của ý chí, hướng dục vọng xưng thần.

Căn cứ vào điều tra của cảnh sát quốc tế, hắn có rất nhiều thành viên vì hắn mà ra sức, trải rộng trên toàn thế giới, bao hàm các tầng lớp, ai ai cũng trung thành với hắn, bọn họ tôn hắn là thủ lĩnh, mặc cho hắn sai phải. Bởi vậy Ác Điều trở thành một tập đoàn khủng bố theo kiểu khác, làm chính phủ các quốc gia đau đầu nhưng lại khó lòng phòng bị.

Không ai bắt được hắn, càng khoa trương hơn là chưa một ai nhìn thấy diện mạo thật sự của hắn, cho dù dùng tất cả các kỹ thuật khoa học hiện đại nhất cũng không tra ra bất kỳ dấu vết nào có liên quan đến hắn.

FBI Mỹ từng phái rất nhiều nhân tài hành động, tưởng rằng sẽ bắt được Ác Điều nhưng tất cả đều có đi mà không có về, chỉ cần cùng hắn tiếp xúc qua, người sẽ biết rất không căn cứ, hoàn toàn không có chút tin tức.

Bởi vậy trên mạng đồn rằng hắn căn bản không phải là người, hắn là yêu quái.

Là yêu quái ăn thịt người...

Ngay khi quân đội Mỹ quyết định từ bỏ việc tìm kiếm Ác Điều, điều tra kẻ đứng đằng sau vụ mua bán vũ khí giết người, thì nhân vật chính trong truyền thuyết đang ở nhà riêng của mình tổ chức tiệc mừng sinh nhật.

Sinh nhật bốn ngàn chín trăm chín mươi tuổi.

Cung điện cổ khí khái phi phàm, bên trong đình, đang tấu đàn tranh, đàn dương cầm... giai điệu du dương, trong không khí lượn lờ mùi đàn hương quyến rũ càng làm say lòng người, làm cho người ta có cảm giác như lạc vào tiên cảnh.

Hơn mười người tham dự hội nghị ăn mặc hợp thời trang, đề tài chuyện trò cũng rất hiện đại, lại đang nhấm nháp bữa ăn tối kiểu châu Âu tinh xảo, ngon miệng... Toàn bộ hình ảnh giống như trong một bộ phim, kỳ dị độc đáo lại ngoài ý muốn có sự xung đột hài hòa...

Ở niên đại này tại Nhân Gian Giới, chỉ cần có tiền, có quyền thì dù vô lý, hỗn lại đến đâu cũng sẽ được xem là đặc sắc, không ai dám nghi ngờ càng không có ai dám phê phán.

Ác Điều Phụng Thao Thiên ngồi trên ghế da lớn, tay trái ôm một nữ tử diễm lệ, tay phải cầm một ly rượu, nhìn hết thấy trước mắt mà cười, trong mắt là sự đùa cợt với nhân loại thế giới.

"Thật là thú vị, mỗi người nơi này đều giống như đồ chơi, rõ ràng là nhát gan, sợ hãi lại cố làm ra vẻ thích thú, tự cho là đúng...Ha ha, đùa giỡn đám người này thật sự là chuyện thú vị", hắn uống một ngụm rượu, lại cười lạnh.

Thông qua bán đấu giá có thể nhìn thấy được bản tính của con người, trong mỗi cuộc giao dịch, hắn có thể đoán được tâm tư của khách hàng, nhân loại tham lam và ích kỷ, trước kia có người còn nói "bản tính con người vốn là ác", nói thật chính xác, so với cảm thú chỉ sống bằng bản năng sinh tồn thì cuộc sống của nhân loại đúng là bi kịch buồn cười. Cố gắng chứng minh bản thân mình có giá trị, cả đời khổ sở vì hỷ nộ ái ố, bị ốm đau ngoài ý muốn tra tấn...Liều mạng tưởng có thể nắm giữ được gì đó nhưng thực ra cái gì cũng không nắm giữ được, chỉ có thể như ruồi bọ luôn tiến thẳng về phía trước, người tìm ra đường lớn gọi là thành công, kẻ đi vào ngõ cụt thì là thất bại.

Thăng thần mà nói, hắn cảm thấy làm ngân điều so với làm con người còn khoái hoạt hơn.

"Người đang nói cái gì?" nữ tử bên cạnh khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

"Không có gì, ta chỉ là ở làm bầm lâu bầu thôi.", hắn trấn lòi, đôi môi tạo thành một đường cong xinh đẹp làm cho gương mặt tuấn lãng càng tăng thêm sức quyến rũ.

"Làm sao làm bầm lâu bầu? Nhảm chán sao? Nếu nhảm chán hay là cùng ta đi vào...", nữ tử đắm đuối đưa đầu ngón tay vào trong cổ áo sơ mi mở rộng của hắn, mắt lộ vẻ mời gọi.

"Người cũng chỉ có thể theo giúp ta trên giường mà thôi....." ngữ điệu của hắn tràn đầy sự châm biếm.

"Cái gì.", nữ tử làm ra vẻ ta đây, đưa tay nhéo hắn một cái, hờn dỗi.

Nàng còn chưa dứt lời, hắn đã cúi đầu hôn lên môi nàng, cuồng dã xâm lăng. Nhưng chưa đầu ba giây, hắn đã buông nàng ra, hứng thú rồi, đứng dậy.

Chắc, không hương vị! nữ nhân này hắn thường ngoạn lần đầu đã muốn ngấy.

"Thao Thiên.....?" Nữ tử khó hiểu nhìn hắn, hai mắt nhiễm đầy tình dục.

"Người có thể đi rồi, về sau đừng xuất hiện trước mặt ta nữa", hắn chán ghét liếc nàng một cái, đi về phía đám người kia.

Nữ tử kinh ngạc ngồi lặng trên ghế, hoàn toàn không hiểu vì sao chớp mắt mình đã bị vứt bỏ, nàng trở thành tân sủng của Phụng Thao Thiên chỉ mới được một tuần thôi.

Phụng Thao Thiên cũng không thêm để ý đến nàng, tao nhã đi đi lại lại giữa sân, ánh mắt mọi người nhất thời đều bị hắn hấp dẫn.

Áo sơ mi đen, quần tây đen bao quanh một thân thể rắn chắc, thon dài tạo thành một khối thống nhất lại phi phàm, tiêu sái.

Bộ dáng hắn tuấn mỹ lãnh khốc, thân hình rắn chắc, từng đường nét rõ ràng, tinh tế, khuôn mặt luôn thể hiện sự tự tin, bình tĩnh giống như lúc nào cũng biểu thị công khai sự kiêu ngạo cùng trách tuyệt của hắn.

Mặt mày sắc bén, mũi cao thẳng, cả người tản ra một cỗ khí thế như nắm giữ hết thảy mọi thứ trong tay, nhưng khóe miệng luôn nhếch lên cho thấy tính cách của hắn rất xoa dịu, cơ trí.

Hắn kỳ thật trầm ổn mà không trầm trọng, thân thể tràn đầy sự gọi cảm cùng nỗ lực khó có thể diễn tả bằng lời, hắn như một nam nhân tinh anh quyền quý, một vị chúa tể mà người khác khó có thể không bị ấn tượng, không bị phục tùng.

Người như thế, trời sinh là vương giả, bất luận đem hắn đặt ở nơi nào cũng có thể biểu lộ tố chất lãnh đạo tự nhiên. Phụng Thao Thiên cũng biết rõ điểm này, hơn nữa sau khi biết được thân phận thật sự của mình, hắn ở Nhân Gian Giới càng không yên phận.

Lệ vương.....

Nguyên lai hắn không phải thú, mà một hoàng tử!

Hình hài một con chim chẳng qua là sự nguyên rủa, là lồng giam vây khốn hắn.

Đây là chân tướng.

Một sự thật đầy cay đắng. Hắn rốt cuộc đã giải đáp được nghi vấn mấy ngàn năm nay.

Huynh trưởng của hắn vì muốn chèn ép hắn mà biến hắn thành cái dạng như vậy...Tuy rằng hắn chưa hoàn toàn khôi phục trí nhớ, nhưng thù này hắn nhất định không dễ dàng bỏ qua.

Phụng Thao Thiên ở trong lòng hừ lạnh, trên mặt cũng không lộ một chút cảm xúc nào, vẫn mỉm cười đối với khách trong sân.

"Sinh nhật vui vẻ, Phụng tiên sinh", có người nâng chén chúc mừng hắn.

"Cám ơn." Hắn cầm lấy ly rượu từ người phục vụ đưa tới, bung lên đáp lễ.

"Nơi ngài ở thật đẹp, nếu không được mời tới đây thật không thể nghĩ ra ở Đài Bắc lại có một cung điện như thế này", người nọ nhì ngấm lâu các, đình đài chung quanh, bên ngoài còn có dòng nước chảy uốn lượn dưới cầu nhỏ, đèn cung đình chiếu sáng làm nổi bật thác nước...thoạt nhìn giống như tiên cảnh.

"Chỉ là một mô hình nho nhỏ mà thôi", hắn cười khê, chẳng qua là phục chế một phần nhỏ của tiên giới đã khiến mọi người ca ngợi không thôi, thực buồn cười.

"Mô hình?" Người nọ sùng sốt một chút, không rõ cho nên.

"Đúng vậy!tiên cảnh thật sự so với chỗ này còn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần", ánh mắt hắn trở nên mơ hồ, nhìn về phía chân trời tối đen bên ngoài hành lang.

"Người đã từng xem qua tiên cảnh sao?" "Người nọ nghi ngờ.

"Đương nhiên....." Hắn lại cười một cách bí hiểm, chuyển hướng đi tới cạnh một vị khách người ngoại quốc.

"Phụng tiên sinh, nghe đại danh đã lâu hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, thực sự làm cho ta bất ngờ, không nghĩ tới Ác Điều tiếng tăm lừng lẫy mấy năm nay lại là một nam nhân trẻ tuổi, tuấn mỹ như thế...", vị nam tử ngoại quốc ca ngợi, ánh mắt lại có vẻ quá nóng bỏng.

Hắn đưa tay bắt chặt tay đối phương, khoe miệng lại hơi giơ lên.

Những người tham gia tiệc sinh nhật lần này đều do hắn đích thân chọn lựa, có khi là thuộc hạ bán đấu giá của hắn, tuy rằng gọi là làm công tác cho hắn nhưng thực ra chỉ là con rối của hắn mà thôi. Bọn họ phân tán khắp nơi trên thế giới, hỗ trợ công việc bán đấu giá trên mạng cho hắn, rất nhiều người hôm nay mới lần đầu gặp mặt hắn, cùng hắn tiếp xúc trực tiếp dường như ai cũng đều hưng phấn khó hiểu.

Ngoài ra cũng có không ít người của các đơn vị tình báo phái tới, bọn họ lũng bắt hắn khắp nơi, làm cho hắn cảm thấy phiền nên quyết định đưa bọn họ đến đây, một lần giải quyết...

A..... Đúng vậy, chút nữa hắn sẽ một hơi đem nhóm người này tiêu diệt hết, bởi vì hắn đã không còn cần bọn họ nữa.

Chiến trường tương lai của hắn không ở Nhân Gian Giới mà ở Thiên Đình, ở Thờ Thiên Cung.

"Nếu không, người nghĩ ta và người nên có hình dạng gì?", hắn cố ý hỏi lại.

"Ta nghĩ người phải lớn tuổi hơn...", tên tình báo nguy trang thành nhân viên truyền thông cười nói.

"Ha ha a, tuổi của ta so với người còn lớn hơn", hắn nở nụ cười, lạnh lùng mà nguy hiểm.

Tên kia ngẩn ra, da đầu có chút run lên.

Phụng Thao Thiên tiếp theo đi hướng đình hành lang trung tâm, giơ lên chén rượu, đối với mỗi một vị tân khách cất cao giọng nói: "Hôm nay, phi thường cảm tạ các vị đến, nhận được sự giúp đỡ của các vị, sinh nhật của ta mới có thể vui vẻ thế này, kế tiếp xin mời các vị thưởng thức tiết mục ta đặc biệt chuẩn bị..."

Hắn dứt lời, vung tay lên, mười cô gái thân hình gợi cảm, xinh đẹp bước ra, theo tiếng nhạc mà bắt đầu nhảy múa.

Các tân khách kinh hi hô nhỏ, không dự đoán được sẽ có tiết mục như vậy, mỗi người đều nín thở ngưng thần thưởng thức, bị các thiếu nữ xinh đẹp cùng kỹ thuật múa điêu luyện hấp dẫn đến không thể dời mắt.

Phụng Thao Thiên mỉm cười, xoay người tránh ra, dọc theo cầu thang bước xuống đình các, trên mặt ý cười nhanh chóng tắt đi, thủ nhi đại chi, vẻ mặt hiện lên một chút châm chọc, ngoan ác.

Ăn uống no đủ, tận tình cười vui, các người liền tận lực hưởng thụ một chút đi bởi vì không bao lâu nữa nơi này sẽ hoá thành bình địa, thân thể chỉ còn là một đồng xương trắng, trở thành tế phẩm tốt nhất của hắn...

Hắn đứng lại, lấy trong túi ra một liều thuốc, châm lên, khói trắng lượn lờ, ngũ quan tuần lảng có chút thay đổi, chớp mắt ánh mắt hắn như mãnh thú hung ác, lóe lên sự dữ tợn, tàn khốc làm người ta kinh hãi.

Ngay khi hắn tiếp tục thành thoi đi về phía trước cửa lớn thì nghe một trận âm thanh ầm ầm vang lên, toàn bộ cửa lớn đều bị sập, một võ tướng mặc ngân giáp thống lĩnh một đám tướng sĩ tiến vào.

Đang thưởng thức vũ đạo, các tân khách đều ngẩn cả người, không hẹn mà mọi người cùng nhìn đàn chiến sĩ cổ đại, trong lòng nghĩ không biết có phải Phụng Thao Thiên lại chuẩn bị một tiết mục đặc biệt khác hay không?

Phụng Thao Thiên nhú mi, lạnh lùng nhìn chằm chằm vị khách không mời mà đến, châm chọc nói" Võ Khúc đại nhân, người lúc nào cũng dùng phương

thức này sao? Rất kinh người!"

Thủ Kiếm mặc khôi giáp bằng chỉ bạc mềm mại từng bước đi về phía trước, hừ lạnh "ngươi tổ chức tiệc sinh nhật long trọng như thế, ta làm sao lại không long trọng xuất hiện?"

"Ngươi mang theo rất nhiều võ tướng xâm nhập, sẽ làm hoảng sợ khách của ta"

"Thì tính sao? Bọn họ cảm giác thế nào, ta không quan tâm, mục tiêu của ta là ngươi"

"Ngươi thật đúng là đáng ghét, Võ Khúc đại nhân, thời gian qua ngươi chưa từng làm chuyện gì khác sao?", hân đối với sự gấp gáp của nàng cũng đã không còn kiên nhẫn.

"Công việc hiện tại của ta chính là giết chết Ác Điều ngươi, trở về phục mệnh với Ngọc Hoàng", nửa mặt của Thủ Kiếm được che lấp dưới mặt nạ nên không nhìn ra biểu tình của nàng, nhưng khẩu khí thì tràn ngập sát khí.

"Ngươi rõ ràng không thể giết ta, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn." Phụng Thao Thiên cười lạnh.

"Bản lĩnh của ngươi, cũng chỉ là thoát được mau mà thôi." Thủ Kiếm phản pháo.

Vài lần truy bắt, hân đều trốn thoát, hại nàng không thể tự tay giải quyết hân, thật ra nàng so với hân còn mất kiên nhẫn hơn.

"Ta trốn, là vì lười cùng ngươi giao đấu, đối thủ của ta không phải là ngươi, là chủ tử Ngọc Hoàng mà ngươi nguyện trung thành". Hân căn bản không muốn mất thời gian đánh nhau với nàng, hân muốn trực tiếp đối phó với Ngọc Hoàng. Ca ca ruột thịt của hân.

"Thú vật như ngươi mà cũng muốn cùng Ngọc Hoàng tranh phách? Rất buồn cười", Thủ Kiếm miệt thị cười một tiếng.

"Chú ý của ngươi khẩu khí, Thủ Kiếm, có lẽ tương lai, ta sẽ là ngươi chủ tử." Hân lạnh lạnh chỉ ra chỗ sai.

"Hừ, ngươi đang nằm mơ sao? Phụng Thao Thiên, ngươi có thể sống qua đêm nay hay không còn chưa biết, còn vọng tưởng lên làm Ngọc Hoàng", nàng đùa cợt đáp trả.

"Rất nhiều sự, đều rất khó nói....." Hân ánh mắt nguy hiểm nheo lại.

"Chính xác, thế sự khó liệu, nhưng ta có nói thẳng cho ngươi biết, ta cũng không ngu muội giống như Bình Thường hay Bàn Nhược, ta với Tông Dung đã sớm thế sống chết cũng nguyện trung thành với Ngọc Hoàng, ngươi hãy sớm chết tâm, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đừng làm chuyện vô ích nữa", Thủ Kiếm cười nhạo.

Phụng Thao Thiên biểu tình trầm xuống.

Hân vẫn không muốn cùng Thủ Kiếm xung đột trực tiếp, không phải là kiêng kị mà muốn nàng gia nhập vào hàng ngũ của hân, có được sự hỗ trợ của nàng thì hân đã có được binh tướng thế lực tại thiên đình, muốn phản kích Ngọc Hoàng thì như hổ thêm cánh.

Bất quá, nếu không thể đem nàng biến thành đồng bọn, không thể lưu lại nàng vậy thì phải trừ bỏ nàng, đồ phải phiền toái cũng loại trừ được một đối thủ khó chơi.

"Xem ra ngươi vẫn rất ngoan cố, không nhìn thấy rõ tình thế", hân chậm rãi giơ tay phải lên, tụ tập năng lượng.

Trong mắt hân, Thủ Kiếm căn bản không đủ gây sợ hãi, cho dù nàng có thần kiếm trong tay nhưng lấy pháp lực hiện nay của hân đánh bại nàng không phải là chuyện khó.

"Không nhìn rõ tình hình thực tế là ngươi, Phụng Thao Thiên, ngươi vĩnh viễn không có mệnh trở thành Ngọc Hoàng, vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng", nàng khiêu khích.

Trong mắt hân lóe lên sự lạnh lùng, hân bị chọc giận.

"Ngươi sẽ vì những lời này mà trả giá thật đắt, Thủ Kiếm", hân nói xong vung tay phải lên, ngân quang bắn ra đánh thẳng vào mặt của nàng.

Thủ Kiếm không nhúc nhích, nhưng binh lính phía sau nàng đã tự động tiến lên che cho nàng, làm tám chắn thay nàng đỡ lấy ngân quang.

"Đối phó với một con chim như ngươi, chỉ cần thủ hạ của ta là đủ"

"Khinh địch là chuyện nguy hiểm nhất, Võ Khúc đại nhân"

"Lên", nàng trực tiếp hạ lệnh.

Các thiên binh thiên tướng liền ồ ạt xông lên, bao vây Phụng Thao Thiên, bắt đầu chém giết, mà Thủ Kiếm vẫn thờ ơ, lạnh nhạt cười.

Trên lầu, các tân khách đều chạy ra lan can nhìn xem, còn la to biểu diễn mà giống như thật.

Thủ Kiếm liếc mắt nhìn đám phàm nhân kia một cái, mặc kệ, hai tay khoanh ngực, tiếp tục nhìn cuộc chiến.

Phụng Thao Thiên một mình đối phó hai mươi vị thiên binh thần tướng, chỉ thấy hấn thân hình như điện, pháp lực cường đại, chẳng những chưa rơi vào thế hạ phong mà còn chiếm ưu thế, chỉ một lát đã đánh cho đám thiên binh thần tướng kia tiêu tan hồn phách.

Về tui cười của Thủ Kiếm biến mất, sắc mặt khê biến, cảm thấy thất kinh.

Chỉ điều này có pháp lực to lớn như vậy từ khi nào?

Nàng nhìn mi, nhớ lời cảnh cáo của Tông Dung, không khỏi lo lắng.

Lệ vương chưa khôi phục trí nhớ, pháp lực đã tăng trưởng đến tình trạng này, một khi hấn thức tỉnh, còn có ai có thể ngăn được hấn?

Khó trách Tông Dung lo lắng đến vậy, nhân vật nguy hiểm như vậy, tốt nhất là nên trừ bỏ để tránh hậu hoạn.

Khỏe miệng mím lại, nàng nhảy đến trước, quát lên "các ngươi đều lui ra, để ta đối phó hấn"

Chúng binh tướng nghe lệnh lui ra một bên, để mình nàng đối mặt với Phụng Thao Thiên.

"Vô Khúc đại nhân rốt cục muốn đích thân động thủ sao?" Phụng Thao Thiên cười lạnh.

"Hừ, không nghĩ tới này mấy ngàn năm nay ngươi tiến bộ không ít, có lẽ ta thật sự không nên xem thường ngươi", Thủ Kiếm nói xong chậm rãi rút thần kiếm ra.

Giáp trụ chỉ bạc, thần kiếm trong tay, nàng một thân khí diễm lẫm lẫm khiếp người.

"Vô Khúc đại nhân được xưng là người mạnh nhất trong tứ thần quan, hôm nay ta có thể lãnh giáo một chút thanh danh của ngươi là do thực lực có được hay nhờ thần kiếm phù hộ", Phụng Thao Thiên đùa cợt nói.

"Điều đó, ngươi rất nhanh sẽ biết", âm thanh của nàng chưa dứt, nháy mắt thân ảnh đã biến mất.

Hấn nhú mày ngưng thần, xoay mình cảm nhận được một cỗ sát khí từ đỉnh đầu đánh xuống, lập tức vọt sang một bên, tay phải cũng lập tức đánh một chưởng.

Thần kiếm đánh bay lực đạo của hấn, xoay mình một cái lại hướng hấn mà đánh tới.

Hấn liên tiếp lùi về phía sau ba bước, tưởng rằng có thể tránh đi, không ngờ kiếm khí vẫn theo đuổi không ngừng, hấn thấy hơi lạnh tràn tới vội nghiêng mình thoát hiểm, kiếm khí vẫn kịp chém đứt mấy sợi tóc của hấn.

Từ trên không trung rơi xuống đất, hấn trừng mắt nhìn Thủ Kiếm, thu hồi sự khinh thường trong lòng. Không hổ là Vô Khúc đại nhân chưởng quân binh phù của thiên đình, thân thủ của Thủ Kiếm quả không bình thường..

"Làm sao vậy? Ngươi tựa hồ thực kinh ngạc." Thủ Kiếm cầm thần kiếm. Mím cười cười.

"Một nữ nhân, có thể có công phu bậc này quả thật không dễ dàng", hấn chậm rãi thừa nhận, chỉnh đốn lại y phục, thuận tay hát mấy sợi tóc phía trước trán ra sau.

"Chờ khi ngươi chết trong tay ta, lại chậm rãi bội phục đi", nàng châm chọc nói xong, xoay mình, lại giơ kiếm lên đánh.

Hấn không hề chủ quan, cẩn thận tránh né đường kiếm, một người công, một người thủ, người đánh, người lui, không ai nhường ai.

Nhưng bởi vì thần kiếm năng lực quá lớn, trong lòng Phụng Thao Thiên hiểu rõ, nếu cứng rắn đối đầu tuyệt không có ưu thế, vì vậy tâm tư liền chuyển, bỗng nhiên hướng về phía khoan đình lao đi.

Thủ Kiếm cho rằng hấn lại bỏ chạy, lập tức đuổi theo, hai người đánh nhau ngay trước mặt tân khách, làm cho bọn họ sợ quá bỏ trốn.

Có người nhìn không được là to" này, không phải là đang diễn trò sao?"

"Không, rất..... Giống như thật..... Thật đáng sợ....." Cũng có người run giọng hô to.

Thủ Kiếm thế công sắc bén, Phụng Thao Thiên bồi nàng qua mấy chiêu, không nghĩ sẽ cùng nàng đánh tiếp, đột nhiên cười lạnh một tiếng, hướng lên trên ấn nút điều khiển từ xa...

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, toàn bộ đình lâu nổ tung, mọi người bên trên, kể cả Thủ Kiếm không kịp thoát thân, trong nháy mắt nổ tung thành từng mảnh nhỏ, tảng thân trong biển lửa...

"Vô Khúc đại nhân!" Chúng thần binh kinh hãi rống to.

"Ha ha ha..... Các ngươi là tốt rồi, hãy thưởng thức khói lửa xinh đẹp đi", Phụng Thao Thiên hóa thành hình chim, chui ra từ trong sương khói, cười lạnh mà đi.

Từ trong đồng đồ nát, Thủ Kiếm đứng dậy, cả người dính đầy bụi và máu, thiên binh thần tướng lập tức tiến tới la lên "Vô Khúc đại nhân, ngươi bị thương"

"Ta không sao." Nàng lạnh lùng nói, không phát hiện vết thương nơi cánh tay trái đang chảy máu.

"Nhưng là thương thế của ngươi....."

"Đem toàn bộ hồn phách của đám phạm nhân này mang đi, miễn cho nhiều loạn phạm giới", nàng nhìn những người quanh mình chết thảm, mi nhãn lại thành một đường.

"Dạ, chỉ điều này thật tàn nhẫn đáng sợ, hấn dường như đã sớm âm mưu giết hết đám phạm nhân này, hiện trường không một ai may mắn thoát khỏi", một gã thiên binh nhìn cảnh tượng chết chóc trước mắt, không đành lòng.

Thủ Kiếm ngưng mi trầm gợn, ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía điều nhi biến mất.

"Cho nên Tông Dung mới có thể lo lắng, nhất định không để cho hấn còn sống mà về Thừa Thiên cung, tuyệt đối không thể cho hấn trở về..."

Lệ vương bản tính thô bạo. Hấn tượng trưng cho tai nạn cùng huyết tính. Một khi hấn khôi phục trí nhớ. Trở lại hình người như cũ, Thiên đình sẽ không còn an ổn cho nên nàng dù thế nào cũng phải thay Ngọc Hoàng trừ bỏ mối họa lớn này.

Không trừ bỏ hấn không được.

Thiên giới

"Thủ Kiếm, đến tốt cùng là có lai lịch gì?" Phụng Thao Thiên ngồi trên ghế, một tay chống cằm, nhìn chăm chăm lão già đang đứng trước mặt, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Hắn mỗi lần về Thiên Giới đều đến chỗ đại thần Lí Dung, cùng hấn bàn thảo chuyện quan trọng.

Từ khi biết được thân phận chân chính của mình, hấn liền bắt tay vào điều tra, phát hiện Thiên Đình thật ra vẫn còn rất nhiều tâm phúc của Lệ vương, trong đó Lí Dung là một điển hình. Năm đó hấn bị bắt, chính Lí Dung đã cùng các đại thần liên hợp bảo toàn tính mạng cho hấn, bởi vậy lần trước vì giúp Lý Tùy Tâm mà quay về Thiên Đình, liền chủ động liên lạc với Lí Dung. Lí Dung nhìn thấy Phụng Thao Thiên thì giật mình nhưng hấn cũng không nói thêm gì, lập tức bày tỏ lập trường, nguyện ý hỗ trợ hấn chống lại Ngọc Hoàng.

"Vô Khúc đại nhân là con gái của chiến thần, từ nhỏ đã tập võ, kế tục tuyệt học gia truyền của chiến thần, được Ngọc Hoàng coi trọng nên đã sớm ban cho chức Vô Khúc, thống lĩnh binh phù của Thiên Đình...", Lí Dung trả lời tỉ mỉ.

"Tựa hồ là trời sinh võ tướng....." Phụng Thao Thiên trầm ngâm.

Trước khi cùng Thủ Kiếm giao đấu, hấn chưa bao giờ để nàng vào mắt, hấn nghĩ trong Tứ Thần quan, chỉ có Tông Dung mới đủ để làm đối thủ của hấn. Nhưng từ sau ngày giao đấu với nhau, hấn biết hấn đã sai lầm rồi, Thủ Kiếm là nhân vật không thể xem thường, nếu không thu phục được nàng thì kế hoạch phản công của hấn sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

"Nàng luôn đội mũ giáp nên chưa ai thất được gương mặt thật, hành vi cử chỉ trung tính, dường như muốn cực lực thoát khỏi ấn tượng nữ lưu để thống trị binh tướng"

"Thật sự..... Không ai nhìn thấy bộ dáng thật của nàng?"

"Dạ"

"Có lẽ, là vì nàng bộ dạng thực xấu." Hấn châm chọc nở nụ cười.

"Lý nương nương trong hậu cung cũng từng phỏng đoán như vậy, nhưng trọng điểm không phải diện mạo của nàng mà là thực lực của nàng, trừ bỏ võ công kinh người, nàng còn có khả năng thống lĩnh thiên binh thần tướng, có nàng cùng đám quân kia, việc đánh bại Ngọc Hoàng cũng không dễ dàng gì..."

"Chính xác, bản thân Ngọc Hoàng năng lực không nhỏ, hơn nữa còn có Tông Dung, nàng và đám thiên binh thần tướng, tam giác này quả là khó công phá", Phụng Thao Thiên lấy ngón tay xoa xoa cái bàn phù.

"Lời tuy như thế, nhưng kỳ thật có chuyện vẫn tung tin vịt đã lâu....." Lí Dung lại nói.

"Cái gì tung tin vịt?"

"Ta từng nghe nói, Thủ Kiếm năm đó dẫn quân cùng ngài đối kháng đã bị trọng thương, sinh mệnh bị đe dọa, sau nhờ Tông Dung cứu sống. Trước đó

nàng vẫn chưa có được thần binh lợi khí gì, sau khi lành bệnh lại dùng thiên hỏa tạo thành thần kiếm chém sắt như chém bùn, bằng vào kiếm khí có thể giết người, năng lượng to lớn, ai cũng ngầm gọi nó là Đoạt Hồn"

"Nói tiếp." Phụng Thao Thiên nói.

"Thủ Kiếm sau khi lành bệnh thì kiếm không rời khỏi người, cá tính càng thêm lạnh lùng vô tình, có người đoán Tông Dung là lợi dụng thần kiếm, lấy kiếm khí để kéo dài sinh mệnh của nàng"

"Tông Dung vì nàng tặc mệnh?" Hấn ngăn ra, pháp thuật tặc mệnh hao tổn rất nhiều nguyên thần, vì sao Tông Dung lại vì Thủ Kiếm mà cam tâm như thế?

"Đúng vậy."

"Tông Dung cùng Thủ Kiếm trong lúc đó..... có tình cảm đặc biệt gì với nhau hay không?" Hấn khả nghi.

Hấn bị giam trong Kim Cương Tác Lung, phát hiện cùng Tông Dung qua lại chỉ có Hữu Bất Bình Thường, thỉnh thoảng Tả Phụ Bàn Nhược cũng tới Văn Thiên Động Tiên nhưng Võ Khúc đại nhân thì chưa bao giờ tới. Cảm giác Tông Dung và Thủ Kiếm quan hệ không mấy thân thiết nhưng vì sao hai người không thân mà Tông Dung lại lấy tác pháp của thần kiếm giúp nàng tặc mệnh?

Này hai người trong lúc đó..... Tựa hồ không quá tầm thường.....

"Chuyện này chưa từng nghe nói qua nhưng cũng không có khả năng, Tứ Thần Quan chung thân nguyện trung thành với Ngọc Hoàng, không thể có hôn phối mà Tông Dung thân là Tề Tề, tu hành tuyệt dục, tứ đại giai không...", Lý Dung chưa từng nghĩ tới vấn đề này

"Hấn thật sự có thể đoạn tuyệt được tình cùng dục sao?" Phụng Thao Thiên cười lạnh.

"Nhưng là, đến nay chưa từng nghe qua Tông Dung cùng Thủ Kiếm có hành vi gì..."

"Phải không?"

"Có lẽ là bởi vì đều là Tứ Thần Quan, hấn mới vì nàng chữa bệnh tặc mệnh....."

"Không quan hệ, phải hay không..... Bất quá, theo cách nói của người, Đoạt Hồn kiếm cũng chính là mệnh của Thủ Kiếm?", Hấn nhìn chằm chằm Lý Dung.

"Đúng vậy, chỉ cần cướp đi thần kiếm, mệnh của nàng sẽ khó giữ được....." Lý Dung thấp giọng giải thích.

"Àn....." Hấn hứng thú nhướn mày.

"Đương nhiên đây cũng chỉ là tin đồn, chưa có trải qua chứng thật, dù sao cũng không có ai can đảm thử chạm vào kiếm của nàng, trừ khi là chán sống", Lý Dung lắc đầu thờ ơ.

"Có ý tứ, chuyện này liên từ ta đi đi."

"Cái gì?" Lý Dung kinh ngạc.

"Nếu nàng thật là lấy kiếm khí để tặc mệnh, như vậy, chỉ cần cướp đi thần kiếm, nàng liền phải chết không thể nghi ngờ." Hấn cười lạnh.

"Vương gia, nếu chỉ là tin vịt thì tính thế nào?!" Lý Dung vội la lên.

"Ta càng phải chứng thật chân tướng"

"Người cần gì phải mạo hiểm?, theo ta thấy nên cử người khác đi thử thử..."

"Không cần, những người khác tuyệt đối không thể là đối thủ của nàng." Hấn hừ nói.

"Nhưng là....."

"Đừng lo lắng, tuy rằng pháp lực của ta bị trí nhớ che lại, nhưng muốn cùng nàng đánh nhau cũng chưa chắc là thua", hấn cười.

"Dạ, vì thần lo lắng Ngọc Hoàng trên Thiên đình có nhiều cơ sở ngầm, vạn nhất hành tung của người bị phát hiện...", Lý Dung lo lắng nói.

"Vậy phải xem người cùng bộ thủ hạ của người có kín miệng hay không", hấn liếc mắt về phía Lý Dung, giọng điệu lạnh lùng.

Lý Dung rung mình, vội vàng cúi đầu, "Thỉnh Vương gia yên tâm, đám người vì thần sớm sẽ sống chết nguyện trung thành ngài....."

"A....." Hấn cười đứng dậy, đi về hướng Lý Dung, âm thầm theo dõi hấn " trung thành đối với một con chim một kẻ không có gì trong tay, người không cảm thấy ỳ khuất sao?"

"Vương gia, tuy rằng ngài chịu phải hình phạt rửa hình, nhưng trong lòng vì thần, người vẫn là hoàng tử...", Lý Dung vội lên tiếng

"Phải không? Hoàng tử a..... Có bao nhiêu người còn nhớ rõ ta là hoàng tử? đến ngay cả ta còn không nhớ rõ hình dáng của mình như thế nào...", hắn ngẩng đầu lên, nhìn mây nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sừng sững đứng giữa Tiên Sơn cao nhất là cung điện nguy nga, nơi này từng xảy ra ân oán tình cừu gì, hắn căn bản không có ấn tượng

Những gì có liên quan đến hắn đều nghe người khác nói lại. Điềm ấy, làm hắn uể oải, cũng làm hắn tức giận.

Trước khi biết được thân phận thật sự, hắn cũng không cho rằng hóa thân thành chim thì có gì không tốt, trường thọ, bất tử, tiêu diêu tự tại nhưng khi biết được mình thật ra là một hoàng tử, hắn bắt đầu thấy không cam lòng, bắt đầu muốn đoạt lại hết thảy những gì thuộc về hắn, bao gồm cả trí nhớ bị giam cầm, năng lực bị phong ấn cùng với địa vị bị tước bỏ...

Chỉ cần thuộc về hắn, hắn đều muốn từng chút, từng chút cũng phải lấy lại.

"Vương gia, pháp thuật rửa hình cực kỳ nghiêm khắc, muốn cởi bỏ cũng không dễ dàng gì nhưng chỉ cần có cơ hội làm cho ngài khôi phục trí nhớ, khôi phục năng lực thì có thể cởi bỏ được hình thú trói buộc mấy ngàn năm nay". Lý Dung trấn an nói.

Hắn nghe xong những lời này, trong lòng rất hưởng thụ, bất quá, đối với Lý Dung này, hắn vẫn phải cẩn thận đề phòng, dù sao trong Thừa Thiên Cung, các đại thần cũng là người lừa ta gạt, đấu tranh kịch liệt. Lão gia hỏa này đối với hắn như thế, sau lưng chắc còn có mục đích khác.

"Yên tâm, rửa hình này sẽ có một ngày bị cởi bỏ, đến lúc đó luận công ban thưởng thì Lý Dung ngươi là người có công lớn nhất"

"Tạ Vương gia." Lý Dung lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Chẳng qua, ngươi hẳn là rất rõ ràng, ta đối với sự trung thành cũng yêu cầu rất khắc nghiệt, hi vọng ngươi sẽ không ngu xuẩn tới mức muốn có thủ đoạn gì đó với ta...", hắn cười nhưng mắt lại lạnh.

"Vi thần không dám." Lý Dung đầu cúi càng thấp.

"Ta muốn biết có người nào cùng ta đứng ở cùng trận tuyến, đem danh sách bọn họ đưa cho ta, nhớ rõ phải thường xuyên báo cáo tình hình của Ngọc Hoàng cho ta", hắn lạnh lùng thốt.

"Dạ."

"Tốt lắm, ta phải đi tìm Võ Khúc đại nhân đây", Hắn chuẩn bị đứng dậy.

"Vương gia....." Lý Dung muốn nói lại thôi.

"Còn có việc?" Hắn xoay người, lệ mắt rạn vỡ.

"Không, không có gì, xin bảo trọng." Lý Dung sợ hãi đem lời muốn nói nuốt vào trong.

"Bảo trọng? Lời này như thế nào nghe tới có chút chói tai....." Hắn khi hướng Lý Dung, nheo lại lợi mâu, vẻ mặt nghiền ngẫm.

"Không, vì thần là xuất phát từ chân tâm....." Lý Dung cả kinh nói.

"Thiệt tình phải không? Kỳ quái, ngươi có vẻ là thật phi thường lo lắng ta? Vì sao?" Hắn hồ nghi.

"Bởi vì...tiền đồ của vi thần còn phải nhờ tới ngài...", Lý Dung lập tức nói

"Nga? Phải không? Ha ha..... Tốt lắm, ngươi sẽ chờ đi, một khi ta đoạt lại hết thảy, tuyệt sẽ không quên công lao của ngươi, ha...", hắn cười lớn, thân hình vừa xoay đã biến thành ngân điều bay ra ngoài cửa sổ.

Lý Dung chạy tới đã không còn nhìn thấy hành tung của ngân điều, nét mặt già nua hiện lên một chút hoảng sợ phức tạp.

Cho dù bị phong ấn, Lệ vương cuồng phách hiềm ác vẫn không giảm, thậm chí trải qua thời gian bị giam cầm lại càng tăng thêm.

Dù đáng sợ như vậy, dù là biết tự chui mình vào rọ nhưng Lý Dung không thể không đi theo Lệ vương, không thể cầu khẩn cho hắn trấn an lần không được chết. Đúng vậy, hắn chẳng những không thể để cho Lệ vương chết mà còn phải dốc hết sức bảo vệ, hỗ trợ hắn bởi vì Lệ vương sống, bọn họ mới có thể sống..

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thủ Kiếm đang ở trong Vô Hồn cư của nàng luyện kiếm, từ sau lần trọng thương đó, mỗi ngày vào ban đêm khí lực của nàng đều tiêu hao rất nhiều. Tông Dung đã nói với nàng luyện kiếm sẽ giúp cường thân hiện khí nên nàng mỗi ngày đều đứng giờ luyện kiếm, có thể gia tăng năng lượng. Nàng nghe theo, quả nhiên thấy tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều, từ đó mỗi ngày đều luyện kiếm, ngàn năm qua cũng không đổi.

Sau khi luyện xong một bộ kiếm pháp, toàn thân nàng đều đổ đầy mồ hôi, nàng thu hồi thần kiếm hướng thị nữ ra lệnh "tắm rửa".

"Dạ, đại nhân, nước ấm đã chuẩn bị xong", thị nữ cung kính nói.

Đi về hướng bể tắm, hai thị nữ tiến tới giúp nàng cởi bỏ ti khôi giáp mềm mại, một mái tóc đen dài đổ xuống tới thắt lưng, trong phút chốc vẻ kiên cường khí phách của nàng tan biến, từ một chiến sĩ dũng mãnh trở thành một nữ nhân quyến rũ động lòng người.

"Tắt đèn." Nàng lại nói.

"Dạ"

Tắt đèn tắm rửa là thói quen của Thủ Kiếm, bọn thị nữ đã sớm biết nên lập tức tắt hết đèn đuốc sau đó mới cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người nàng.

"Tốt lắm, lui ra đi." Nàng lạnh lùng thốt.

"Dạ." Bọn thị nữ lẳng lặng thối lui, sau khi buông xuống toàn bộ màn che.

Thủ Kiếm đem thần kiếm gác bên cạnh bể, trong bóng đêm lỏa thân bước vào, thân thể chìm trong nước ấm làm tiêu tan mọi mệt mỏi.

Vì việc lòng bất ác điều kia, nàng mất không ít tâm lực nhưng Phụng Thao Thiên xảo quyết, tinh ranh, hành vi xuất quỷ nhập thần hơn nữa hẳn lại am hiểu thuận ân thân, muốn xác định được hành tung của hắn quả có chút khó khăn.

Dựa gáy vào thành bể, nàng ngẩn mặt nhớ tới kỳ hạn Ngọc Hoàng đặt ra, may không khỏi nhú lại.

Ngọc hoàng đối Phụng Thao Thiên cực kỳ kiêng kị, trận này chẳng những không ngồi yên hơn nữa tâm tình cũng bất ổn, luôn thúc giục nàng phải sớm tiêu diệt điều nhi.

Trên thực tế, mỗi khi nhắc tới Phụng Thao Thiên, nàng có thể nhìn thấy trong mắt Ngọc Hoàng phát ra sự phòng bị cùng lo âu, giống như sự tồn tại của Phụng Thao Thiên đã là một uy hiếp to lớn, nếu không trừ bỏ thì vĩnh viễn không an tâm.

"Sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải để cho hắn sống?", nàng thì thầm cảm thán.

Ngọc Hoàng cùng Lệ vương tính cách khác nhau rất nhiều, Ngọc Hoàng làm người trầm ổn, bình tĩnh lại hơi yếu đuối, nhiều lo lắng, gặp chuyện luôn đắn đo, do dự nhưng Lệ vương thì lại cuồng vọng không kiềm chế được, không sợ không ngại, có dũng có mưu nếu không phải tâm kế quá nặng dựa vào khí phách của hắn có thể trở thành vương giả mạnh nhất.

Nhưng Thiên giới không cần một bá chủ tàn bạo chỉ biết đánh giết mà là một người có thể cai trị quân nhân an ổn, vì vậy dù Lệ vương rất được tiên đế coi trọng nhưng kẻ thừa vị trí vẫn là Ngọc Hoàng...

Cho nên, cái gọi là lựa chọn cũng không có đúng hay sai, quan trọng là hợp hay không

Đây cũng có thể là nguyên nhân mà Lệ Vương không phục.

Xét về năng lực hắn không hề thua kém huynh trưởng...

Thủ Kiếm đang trầm tư trong nước chợt nghe một tiếng cười từ ngoài sa trường vang lên.

"Xuy, ta đều đã quên, Vô Khúc đại nhân cũng là một nữ nhân....."

Phụng Thao Thiên?!

Mặt nàng khẽ biến sắc, hoảng sợ nhảy ra khỏi bể, tay nắm trường kiếm, xoay người muốn tìm kiếm quần áo thì mới phát hiện quần áo đã sớm không cánh mà bay.

"Người tìm cái này sao?"

Phụng Thao Thiên xốc lên sa trường, vẻ mặt mang nụ cười giả tạo đi vào, trên tay cầm áo giáp chi bạc mềm mại cùng mũ giáp của nàng.

Nàng thâm giận nhưng trong lòng cũng kinh ngạc Phụng Thao Thiên có thể ở Vô Hồn cư của nàng tự nhiên ra vào.

Chỉ điều này quả nhiên không thể khinh thường.

"Ai, người tắm rửa sờ soạng như vậy sao? Là sợ người ta nhìn xem?", hắn chế nhạo đánh giá nàng, tuy rằng bốn phía tối đen nhưng nhờ ánh đèn từ ngoài hắt vào, hắn có thể nhìn thấy thân hình nàng yếu đuối, mảnh khảnh, thẳng thắn mà nói là hắn có điểm bất ngờ ngoài ý muốn, bởi vì trong ấn tượng của hắn nàng là một nam nhân bà.

"Người, chỉ điều này dám lên đến Thiên giới...", nàng cắn răng, không thể khôn bệ phục sự can đảm của hắn.

"Hừ, có cái gì không dám? Nói không chừng nơi này về sau sẽ là địa bàn của ta", Phụng Thao Thiên đem quần áo của nàng vắt ra bên ngoài, cười nói.

"Sẽ chôn vùi trong này còn si tâm vọng tưởng, thật buồn cười", Nàng lạnh lùng thốt.

"Nghe khẩu khí của người dường như người nghĩ người có thể giết được ta", hắn chậm rãi, thông thả đi đến gần nàng.

"Đương nhiên."

"Voi thân mình trông trố?" Hắn ngả ngón cười.

"Thân hình trông tròn thì như thế nào? Người không ngại thơ cho rằng ta không có mặc khôi giáp thì sẽ không dám dùng vũ lực với người", nàng trừng mắt nhìn hắn.

"Không, ta là lo lắng tình cảnh của người, dù sao nam nhân khi nhìn thấy thân mình nữ nhân thường sẽ trở nên hung mãnh, cuồng dã hơn...", hắn nói xong nheo mắt lại, muốn nhìn nàng rõ hơn một chút nhưng chung quanh quá tối, chỉ mơ hồ nhìn thấy hình dáng của nàng.

"Đừng lo lắng, ta sẽ không cho người có cơ hội trở nên hung mãnh, bởi vì, người lập tức sẽ chết." Nàng vừa mới dứt lời, thân ảnh liền biến mất.

Phụng Thao Thiên cười lạnh, hắn biết hành động của nàng nhanh tới mức mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng mà khí tức của nàng cũng không biến mất, nhất là kiếm khí mãnh liệt như vậy, chỉ cần ngưng thần tập trung là có thể phát hiện được vị trí của nàng.

Một luồng khí lạnh từ phía sau bên trái bổ tới, mũi kiếm như bóng với hình đánh theo hắn, hắn nhú mào, xoay người, mũi chân hơi điểm nhẹ đã nhảy đến bên cạnh bề.

Thủ Kiếm không chút nào thả lỏng, vẫn gắt gao truy đuổi, chẳng những thân hình như quỷ mỵ mà sát khí cũng sắc bén bức người.

Nữ nhân này thật đúng là khó chơi, chẳng những võ công lợi hại, thần kiếm trong tay lại là một lợi khí đáng sợ, có thể so sánh với vũ khí hiện đại nhất mà hắn mới bán đấu giá, thậm chí công năng còn mạnh hơn, không cần truy tìm mục tiêu cũng có thể đuổi sát con mồi, dồn đối phương vào đường chết...

Nếu đem nàng tới nhân gian, làm cho nàng trở thành vật phẩm bán đấu giá cho người cần, nói không chừng còn có thể giúp hắn kiếm được nhiều tiền.

Phụng Thao Thiên dù phân tâm suy nghĩ nhưng hành động cũng không chậm lại, một truy một đuổi, hắn ngược lại còn nghiêng đó nàng, chân dài quét về phía bụng của nàng.

Nhưng chân hắn còn chưa chạm tới thì nàng đã sớm chuyển ra phía sau hắn, trường kiếm hướng hắn có lộn bỏ.

Hắn ngửa về phía trước, tránh một kiếm này, chống đỡ toàn lực xong lại xoay tay đánh một chuồng, một luồng ánh sáng lạnh đánh thẳng vào mặt nàng.

Thủ Kiếm vội lui về phía sau, lấy kiếm ngăn lại, hai luồng lực chạm nhau, tóe lửa, nháy mắt ánh sáng cũng chiếu sáng toàn bộ.

Nàng nhú mào, phản ứng cũng mau, tiến vào trong sa trường để che lấp gương mặt cùng thân hình lơ lửng của mình.

Tuy rằng ánh sáng chỉ lóe lên chớp lát rồi tắt cả lại chìm vào bóng tối nhưng tầm mắt lợi hại của hắn vẫn thấy được thân hình nàng trắng nõn không tỳ vết, bộ ngực sữa đầy đặn, tứ chi thon dài cân xứng, chỉ có khuôn mặt là bị tóc dài che khuất, không nhìn thấy rõ diện mạo thế nào.

Bất quá, luôn đội mặt nạ bảo hộ thì chắc gương mặt rất tệ đi? Thật đáng tiếc, đáng người kia thật tuyệt...

Trong lòng hắn thầm nghĩ, ngoài miệng cũng không quên trêu đùa, "Nguyên lai Vô Khúc đại nhân đáng người thật đẹp....."

"Làm càn!" Nàng khiển trách một tiếng, lập tức cất lấy sa trường, cuộn cuộn lấy thân thể trần trụi.

"Như thế nào? Người sợ ta xem sao? Nhưng làm sao bây giờ đây? Thị lực của ta rất tốt, tuy rằng nháy mắt cũng đã nhìn thấy toàn thân của người", hắn cười chế giễu.

"Như vậy ta sẽ móc mắt của người ra", nàng lạnh như băng nói.

"Thật sự là lãnh khốc vô tình a, Vô Khúc đại nhân, người như vậy sẽ làm cho nam nhân sợ mà bỏ chạy a", miệng hắn cùng nàng tranh cãi nhưng chân lại bước đến gần nàng.

"Chết đã đến nơi, còn dám múa mép khua môi." Nàng tức giận điểm nhẹ mũi chân, người kiếm lại hợp nhất nhẹ nhàng bay lên, tấn công vào đầu hắn.

"Hừ, ta cũng lười cùng người chơi đùa", hắn nói xong đánh ra một chiêu, phút chốc có bốn thân ảnh đồng thời tấn công Thủ Kiếm.

Thủ Kiếm sững sốt, không thể không đánh trả, trong khoảnh khắc giao nhau nàng mới phát hiện bốn người này lại là thị nữ bên người nàng.

"Các người làm cái gì vậy?" Nàng chấn động, vội vàng thu tay lại, không ngờ bốn vị thị nữ lại như không biết nàng, vẫn không ngừng tấn công.

"Còn không ngừng tay", sợ làm bị thương các nàng, Thủ Kiếm không ngừng tránh né.

"A..bị chính thị nữ của mình tập kích, cảm giác thế nào?", Phụng Thao Thiên nhàn hạ đứng một bên xem cuộc chiến, một bộ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nàng trong lòng chấn động, nhớ tới lời cảnh cáo của Tông Dung, chi điều này tiểu xảo không ít, ngoài trừ Định Tiên phân, còn có Mê Hồn thuật, chắc bốn thị nữ đều bị trúng Mê Hồn đại pháp của hắn.

"Hừ, năng lực của người cũng chỉ có vậy mà thôi, tiếp theo lại là chiêu gì? Định Tiên phân sao?", nàng cảm tức trừng mắt nhìn hắn.

"Định Tiên phân lần trước vì cứu Phụng nhi với Bình Thường đã dùng hết rồi, nếu không ta cũng không cần phiền toái như vậy", hắn cười khể.

"Khó trách, cho nên người đánh không thắng ta liền ra tay với bốn thị nữ của ta", nàng tra iếm vào vò, nhanh chóng vọt đến sau lưng bốn thị nữ, thẳng tay chém vào lưng các nàng.

Bốn thị nữ căn bản không phải là đối thủ của nàng, không kịp la lên một tiếng đã ngã xuống đất, nhưng Phụng Thao Thiên chỉ đợi có vậy, vung một chưởng chứa đủ mười phân công lực về phía Thủ Kiếm.

Thủ Kiếm lập tức xoay người, giờ kiếm chống lại nhưng kiếm đã và vò, uy lực cũng giảm nhiều, nàng bị lực đạo của hắn làm thối lui vài bước, cơ hồ không cảm nổi kiếm.

Lực đạo thật mạnh.

Nàng hoảng sợ biến sắc mặt, hắn thừa thắng xông lên, song chưởng đánh tới.

Nàng rút kiếm, tiếp chiêu, hai người giằng co hồi lâu, hào quang bắn ra bốn phía, làm sáng tỏ không gian rộng lớn, hắn cùng nàng, bốn mắt nhìn nhau vì vậy diện mạo thật cũng không thể che giấu được nữa.

Một đôi mắt trong sáng như bảo thạch, sóng mũi cao, đôi môi đỏ thắm..

Nhan sắc khuynh thành.

Lại có cảm giác như đã từng quen biết!

Phụng Thao Thiên đột nhiên chấn động, cảm giác như có gì đánh vào lồng ngực, chưa kịp trả lời thì chung quanh lại lâm vào cảnh tối đen như trước.

Hắn có chút thất thần, động tác chậm chạp, lộ ra sơ hở, Thủ Kiếm thừa cơ đâm kiếm vào ngực hắn, hắn hoàn hồn, theo bản năng phát ra lực đạo ngăn kiếm đồng thời cũng chụp lấy mái tóc dài của nàng, muốn kéo nàng lại gần nhìn cho kỹ.

"Lớn mật!" Nàng hất tóc ra, đánh về phía hắn.

Hắn không thể không thu tay lại, nhìn về phía sau một trượng, tâm tư chợt động liền phát tay bắn ra ánh lửa, nhất thời toàn bộ nền trong phòng đều được thấp sáng.

Ánh sáng chiếu sáng căn phòng, soi rõ một mỹ nhân đang cầm thần kiếm trong tay, đứng bên bồn tắm, ngũ quan thanh nhã thoát tục, trong nhu có cương, toàn thân trà ngát linh khí cùng anh khí, khí thế bức người.

Hắn mở lớn hai mắt, tim đập mạnh, nín thở nhìn chằm chằm nàng, hồi lâu cũng chưa hoàn hồn.

Khác với Phụng nhi Lý Tùy Tâm mình diễm, quyến rũ. Thủ Kiếm có vẻ thanh tú say đắm lòng người khác, mặc dù giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ mạnh mẽ, lạnh lùng nhưng dung mạo của nàng lại thanh lệ như thủy tiên, làn da trắng nõn không tỳ vết, dễ dàng câu dẫn bản năng dục vọng của nam nhân.

Hắn rốt cục hiểu được nàng vì sao phải đội đầu mũ bảo hộ, với tướng mạo như vậy, muốn thống lĩnh một đám nam nhân là không có khả năng.

Nhưng, ngoài trừ sự kinh ngạc, điều làm hắn kinh sợ không phải là sự xinh đẹp của nàng mà chính là cảm giác quen thuộc.

Đau lòng quen thuộc.....

"Người nhìn thấy mặt của ta đều phải chết, người cũng sẽ không sống lâu nữa đâu", Thủ Kiếm lạnh như băng nói.

Nàng từ nhỏ không thích diện mạo của mình, chỉ vì phụ thân mỗi khi nhìn thấy nàng đều nhủu mày nói diện mạo xinh đẹp của nàng là tai họa.

"Nữ nhân đẹp chỉ biết gây ra thị phi, đối với người khác, đối với chính mình đều không phải là chuyện tốt"

Lời nói của phụ thân làm cho nàng tự ti với dáng vẻ của mình, vì thế nàng cố ý che giấu dung mạo của mình, không để cho bất kỳ ai nhìn thấy.

Nàng muốn người bên ngoài nhìn nhận năng lực của nàng chứ không phải vì sự xinh đẹp.

Phụng Thao Thiên không hề chớp mắt nhìn người trước mặt, cũng vẫn không thể mở miệng như cũ, bởi vì tận đáy lòng một cảm giác kỳ lạ đang xôn xao, mở rộng, cuộn cuộn... mạnh mẽ đến mức làm hấn không thở nổi.

Lí Dung nói, chưa từng có người nào từng thấy qua bộ dáng của Thủ Kiếm nhưng hấn vì sao lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?

Vì sao tâm lại không nhớ được những ký ức mệnh mông.

Trong trí nhớ bị bỏ quên của hấn, có phải hấn cùng nàng có quan hệ gì?

"Người toàn thân đều là sơ hở, Phụng Thao Thiên." Thủ Kiếm châm chọc một tiếng, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt quái dị của hấn, thả người bay qua, gió kiếm đâm thẳng vào trái tim của hấn.

Sát khí như vạn mũi châm lao tới, Phụng Thao Thiên bưng tỉnh, ngay khi mũi kiếm nàng chỉ cách hấn một tấc, một ít bột phấn đã bay thẳng vào mặt nàng.

Làm nàng phát giác không ổn, đã không kịp lảng tránh, cả người bị cố định một chỗ, không thể động đậy.

"Đây là Định tiên phần?!" Nàng kinh sợ trừng mắt nhìn hấn, khó có thể tin chính mình nhưng lại hấn nói.

"Đúng vậy." Hấn mỉm cười.

"Cái gì Định tiên phần dùng hết rồi, nguyên lai người ở nói dối....." Nàng rất tức giận.

"Bình bát yếm trá a, Vô Khúc đại nhân, bất quá, số Định Tiên phần cuối cùng này định giữ lại dùng để đối phó với Ngọc Hoàng nhưng hiện tại ta thấy nên dùng trên người người..", hấn đến gần nàng, trong mắt lóe lên tia lửa nóng lạ thường.

"Cái gì?" Nàng mắt lạnh nhìn hấn, cực kỳ chán ghét ánh mắt của hấn nhìn nàng.

"Nghe nói, cái chuỗi thần kiếm này cùng mệnh của người là một, lời đồn này làm cho ta tò mò", hấn nhẹ nhàng cầm lấy thần kiếm.

Mặt nàng sắc đột nhiên biến.

Kiếm tuyệt đối không thể rời khỏi người, đây là nhắc nhở của Tông Dung sau khi nàng bị trọng thương vừa khỏi. Tuy rằng nàng từng có hoài nghi nhưng Tông Dung cái gì cũng không nói, nên nàng cũng không hỏi.

Tuy nhiên, nàng không hỏi cũng không có nghĩa là nàng không hiểu, trong nàng rất rõ ràng, sức mạnh của nàng đều là nhờ vào thần kiếm, dựa vào khí của nó, nàng mới có thể sống đến hôm nay.

Về phần vì sao như thế, nàng thật sự không biết, tựa hồ, Tông Dung cất giấu một bí mật, một cái bí mật có liên quan đến nàng.....

"đưa ta thanh kiếm!" Nàng gầm lên.

"Ta rất muốn biết,nếu không có cái chuỗi thần kiếm này, người sẽ trở nên thế nào", hấn xoay mình để mặt sát vào nàng, cười lạnh.

Hơi thở, ngôn ngữ của hấn đều tràn ngập sự vô lễ và khiêu khích, nàng vừa sợ vừa tức nhưng không thể tự do hành động, không thể bắt hấn ngưng vuốt tóc nàng lại không thể né tránh, chỉ có thể trừng lớn hai mắt, không nói một câu.

Ánh mắt quật cường, bất khuất của nàng không hề sao lại làm cho tâm hấn xúc động, thâm tình chậm rãi trở nên thâm trầm, tiếp theo là sự xúc động không giải thích được, hấn vương tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai má non mềm của nàng.

"Người muốn làm gì?" Nàng thờ dốc vì kinh ngạc.

"Thật là kỳ quái..... Vì sao ta lại có cảm giác đối với người...", hấn thì thầm nói nhỏ, dường như cũng thấy khó hiểu với phản ứng của mình.

Mỹ nữ hấn gặp nhiều, ném trái cũng nhiều nhưng chưa bao giờ đối với ai có cảm giác như vậy, cho dù là Dã Phượng Lý Tuy Tâm làm điên đảo chúng sinh kia, cũng không mê hoặc được hấn.

Vì sao khi nhìn thấy Thủ Kiếm, hấn lại có sự rung động mạnh mẽ như vậy?

"Bỏ cái tay của người ra", nàng giận dữ hét lên.

Hai mắt hấn đột nhiên lóe lên một tia nguy hiểm, sau đó đột nhiên cuối đầu, mãnh liệt hôn đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nàng kinh ngạc ngây dại.

Ác Điều này..... Đang làm cái gì.....?

Hắn lấy phương thức hết sức dã man mà xâm chiếm miệng của nàng, không ngừng cắn mút hai cánh môi non mềm.

Nàng tức giận đến mức muốn mở to miệng để mắng, nhưng cái miệng nhỏ lại bị hắn gắt gao che lại, âm thanh gì cũng không thể phát ra.

Mãi cho đến hắn cảm thấy mỹ mãn, hắn mới buông nàng ra, trong mắt tràn ngập dục vọng tràn trề.

"Ta sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn, cho ngươi hồn phi phách tán....." Nàng giận thờ phỉ phò, cắn răng quát chói tai.

"Tốt, nếu ngươi có năng lực như lời ngươi nói", hắn cười lạnh, huyết mạch toàn thân bởi vì nộ hỏa vừa rồi mà trào sôi.

Có lẽ, kế hoạch hơi thay đổi, hắn không muốn giết chết vị Vô Khúc đại nhân này.

Bởi vì hắn muốn nàng, không dự đoán được lại là nàng.

Lúc này, ngoài điện thủ hạ của Thủ Kiếm cao giọng nói "Vô Khúc đại nhân, Quan Tĩnh đại nhân cho chúng ta biết Ác Điều hiện ở nơi này, ngài không sao chứ?"

"Tên Tông Dung kia làm hỏng chuyện tốt của ta", Phụng Thao Thiên quay đầu nhìn ngoài điện, nhíu mày.

Thủ Kiếm thở ra một hơi, hừ lạnh "thủ hạ của ta đã đến, ngươi trốn không thoát..."

"Phải không?" Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn nàng chằm chằm, nhớ lại thủ hạ của nàng đều là nam nhân, sắc mặt trầm xuống.

Tóc dài rối tung, quần áo không chỉ tề, bộ dáng nàng lúc này kiều mỵ mê người, làm sao có thể để cho nam nhân khác nhìn thấy.

Không, hắn cũng không cho phép, cho dù là thủ hạ của nàng cũng không được!

Hắn hoàng toàn không có ý thức vì sao mình lại để ý đến chuyện này, tay trái cầm kiếm, tay phải ôm thắt lưng nàng, trực tiếp nhảy lên.

"Phụng Thao Thiên, ngươi muốn làm gì?" Nàng kinh quát.

"Ta muốn mang ngươi đi, sau đó, biến ngươi thành nữ nhân của ta", hắn cười khê.

Hắn dùng chưởng đánh ngã nàng, khiêng nàng lên vai, trực tiếp nhảy vào biển mây, rơi xuống thế gian.

"Tông Dung, Triệu Đồng báo cáo nói không thấy Thủ Kiếm đâu, đã xảy ra chuyện gì?", Ngọc Hoàng ngồi trên ngai vàng ở Thừa Thiên cung, nén giận hỏi Quan Tĩnh Tông Dung đang ngồi bên dưới.

"Bẩm báo Hoàng Thượng, chuyện này có lẽ do Điều nhi gây nên." Tông Dung cung kính nói.

"Ngươi nói súc sinh kia có thể xông thẳng lên Tiên giới, hơn nữa còn bắt đi Thủ Kiếm", Ngọc Hoàng biến sắc.

"Dạ"

"Làm sao có thể? Hắn...pháp lực của hắn không phải bị rửa hình Không thuộc của ngươi khống chế sao? Sao có thể là đối thủ của Thủ Kiếm?", Ngọc Hoàng trong tức giận cũng không che dấu được sự hoảng sợ.

"Theo như vị thần đoán, hắn nhất định dùng Định Tiên phần mới có thể thực hiện được", Tông Dung vẫn thông thả đáp.

"Định tiên phần có tác dụng trong thời gian nhất định, dựa vào năng lực của Thủ Kiếm đã sớm giải trừ được sao giờ còn chưa tra ra được hành tung? Thủ Kiếm đến tột cùng là như thế nào?", Ngọc Hoàng nôn nóng, sự bất an, lo lắng mấy ngày qua làm cho sắc mặt của hắn tiêu sái, tái nhợt.

"Thịnh Hoàng Thượng bớt giận, Điều nhi mặc dù cơ linh xảo trá, nhưng Vô Khúc đại nhân tuyệt đối đối phó được hắn, thỉnh chờ lo lắng." Tông Dung trấn an nói.

"Ngươi vẫn hướng trầm cam đoan, Thủ Kiếm có thể ứng phó được Phụng Thao Thiên, nhưng nhìn tình hình hiện tại, mất nhiều thời gian như vậy mà Phụng Thao Thiên vẫn tự do ngoài vòng pháp luật như trước, ngươi còn muốn trầm đờng lo lắng? Sớm biết như vậy, năm đó nên giết hắn để tránh khỏi phải lo lắng, đền phòng". Ngọc Hoàng tức giận đứng lên quát.

"Năm đó có phần đông đại thần lực bảo Lệ vương, nếu giết hắn, thiên đình chắc chắn đại loạn." Tông Dung không chút hoang mang đáp lại.

"Vấn đề chính là ở đây, trong triều vẫn còn bè đảng của hắn", Ngọc Hoàng càng nhíu chặt mày.

"Không có Lệ vương, các đại thần này cũng không làm được gì, xin Hoàng Thượng yên tâm"

"Muốn trăm yên tâm thế nào? hấn cũng không phải bình thường, mà ngay cả Thủ Kiếm hiện tại cũng không thấy đâu...", Ngọc Hoàng đi qua đi lại, tự hồ như nổi khiếp sợ mấy ngàn năm qua vẫn còn tồn tại.

"Hoàng Thượng, Thủ Kiếm trước mắt đang ở cùng một chỗ với Điều nhi, nàng càng ở lâu với Điều nhi, kế hoạch của thần càng có thể thành công", Tòng Dung mỉm cười nói.

"Kế hoạch?! Ngươi rút cuộc có kế hoạch gì?" Ngọc hoàng nhíu mày.

"Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ. Tóm lại, Hoàng Thượng không cần lo lắng. Ngài chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, đến lúc đó Điều nhi tuyệt đối sẽ tự động đến trước mặt ngài, tùy ngài xử lý", Tòng Dung cúi đầu đáp.

"Nga? Thật vậy chăng?" Ngọc hoàng bán tín bán nghi.

"Đúng vậy, thỉnh an tâm, từ xưa một vật khắc một vật, mà Thủ Kiếm lại đúng là thiên địch của Điều nhi", Tòng Dung chắc chắn làm người ta không thể không tin.

"Được, trăm sẽ tin ngươi lần này, nhưng đừng làm cho trăm chờ lâu, ngươi cũng biết, chỉ cần một ngày Phụng Thao Thiên chưa chết, trăm liền một ngày ăn ngủ không yên", Ngọc Hoàng mi tâm vẫn không giảm bớt ưu phiền.

"Trong khoảng thời gian này, thỉnh chờ hành động thiếu suy nghĩ, để tránh dả thảo kinh xà, khiến cho Thủ Kiếm một mình đi đối phó Phụng Thao Thiên, thân phong chừng, đại khái không quá một tháng, hấn sẽ tự động đem chính mình đưa lên cửa." Tòng Dung tao nhã nói, nhưng từng câu từng chữ lại như bày ra một trận đi săn ác liệt.

Ngọc hoàng hơi cảm thấy an tâm, gật gật đầu, mới nói: "Vay giao cho ngươi đi xử lý, ngươi đừng làm cho trăm thất vọng, trăm ngàn lần đừng cô phụ tín nhiệm của trăm với ngươi"

"Dạ", Tòng Dung cung kính hành lễ, sau đó rời điện.

Ngoài điện, Triệu Đồng mặt ưu sắc chờ ở một bên, vừa thấy đến hấn, lập tức tiến lên.

"Quan Tinh đại nhân, thật sự có thể không cần hạ phàm đi hiệp trợ Vô Khúc đại nhân sao?"

"Triệu tướng quân, Phụng Thao Thiên đã hạ kết giới, che lại hơi thở của hấn với Thủ Kiếm, cho dù các ngươi muốn tìm cũng chưa chắc tìm được", Tòng Dung thờ dãi.

"Như vậy, chúng ta hiện tại nên làm như thế nào?" Triệu đồng lo lắng lo lắng.

"Chờ."

"Chờ?" Triệu Đồng ngốc.

"Đúng, chỉ cần chờ thời cơ....." Tòng Dung cười.

"Phải chờ tới khi nào?" Triệu đồng nôn nóng lại hỏi.

"Đợi cho..... Thời cơ thành thực....."

"Thời cơ thành thực?"

"Đúng vậy..... Hấn là sẽ không lâu lắm, rất nhanh, điều nhi sẽ hiểu được, lợi khí Đoạt Hồn chân chính của Thủ Kiếm là cái gì", Tòng Dung nói xong nhìn về phía biển mây, về mặt như những đám mây kia, biến hóa khôn lường.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hấn, hấn dường như đã đoán được kết quả, điều nhi cuối cùng cũng không qua được cửa ải cuối cùng...

Cửa tình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nhân Gian Giới

"Phụng Thao Thiên! Thả ta ra ngoài!"

Thủ Kiếm phần nộ đánh vào cánh cửa, cho dù thế nào cũng không tưởng tượng được mình lại trở thành tù nhân của Phụng Thao Thiên.

Phụng Thao Thiên ti bi lấy Định tiên phần chế trụ nàng, đem nàng đưa tới Nhân Gian Giới, còn nhốt nàng trong biệt thự của hắn, khống chế tự do của nàng.

Nếu trước kia, nàng dễ dàng xông ra khỏi nơi này như trở bàn tay, nhưng không có thần kiếm trong tay, thần lực của nàng cũng dần tiêu hao, chẳng những không đánh ra lực đạo mà thân mình càng lúc càng suy yếu, giống như bây giờ, chỉ mới la to vài tiếng, nàng đã thở như trâu.

Đáng giận!

Nàng nhìn hai bàn tay đang run run của mình rửa thậm một tiếng, ngồi trở lại sô pha, trông lòng càng thêm chua xót.

Thân là một trong Tứ Thần quan của Thừa Thiên cung, nàng cũng rất tự hào về pháp lực của mình, cùng từng nghĩ Lệ vương bị biến thành ngân điều kia tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng, không nghĩ tới lần này lại thua trên tay tiểu nhân âm hiểm kia.

Khó trách Tông Dung muốn nàng cẩn thận, Phụng Thao Thiên quả nhiên không phải là đèn cạn dầu, cho dù vẫn bị không thuộc mình nguyên rủa, pháp lực của hắn vẫn đáng sợ như cũ...

Bất quá, theo nàng thấy đáng sợ hơn là cá tính của hắn.

Thông minh, xảo quyệt, lại khó có thể nắm bắt, tâm cơ trọng, thành phủ thâm, ý nghĩ nhanh nhẹn rõ ràng, sức phán đoán siêu cường, hơn nữa gan dạ sáng suốt hơn người, đối thủ như vậy, muốn đánh bại hắn thật sự phi thường không dễ dàng.

Nàng bị bắt chỉ có thể tự trách do mình quá sơ suất, không nghĩ Phụng Thao Thiên dám lên đến tận Thiên đình, lại tin hắn không còn thứ Định Tiên phần quý quí kia nên mới thành kết quả như hôm nay...

Tức giận đánh vào ghế sô pha, nàng nhìn quanh căn phòng hoa lệ, rộng lớn, trong đôi mắt xinh đẹp càng chứa đựng buồn bực.

Nàng nhìn khoảng sân phía trước có nét phẳng phất của Thừa Thiên cung, đây là nơi ở của Phụng Thao Thiên nhưng nhìn cách bài trí xa hoa, tràn đầy tình phẩm, nàng mới giật mình nhận ra hết thấy những đình viện này chẳng qua chỉ là cạm bẫy mà Phụng Thao Thiên tạo ra, làm cho những gì hắn sở hữu đều liên lụy tới phạm nhân mà thôi.

Thật sự là cái tên cuồng ngạo tàn khốc.

Quả thực tựa như trò chơi nhân gian, dễ dàng có được những thứ quý giá, không thèm quan tâm mạng người, so với Lệ vương trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Trong phòng, phủ trên bốn trụ giường lớn là sa trường mềm nhẹ, ở các góc đặt những bình sứ vẽ tranh thủy mặc tạo nên phong cách cổ điển, cửa sổ bên trái có thể nhìn ra một khoảng sân tràn đầy hoa cỏ, chỉ tiếc là cửa sổ bị khóa, thậm chí còn được làm phép, không thể mở ra.

Nàng đứng dậy đi đến trước cửa sổ, chưa từ bỏ ý định muốn thử lại lần nữa, cửa vẫn không động đậy, tức giận đập vào cánh cửa một cái, trừng mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài, lại cảm thấy buồn bực.

Chi điều kia đem nàng nhốt ở đây đến tột cùng là có ý gì?

Từ khi nàng tỉnh lại đến giờ đã hai ngày, hắn cũng không xuất hiện, chỉ cho người mang thức ăn cùng... Thật đáng xấu hổ...

Nàng cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người, con tức lần nữa lại dâng lên.

Chẳng những hai cánh tay để trần mà đùi cũng lộ ra, đây là trang phục một cô gái nhân gian thích mặc sao? Thật sự làm cho nàng không được tự nhiên đến cực điểm. Nhưng lại không thể coi bỏ, không thể lờ đi mà nói chuyện với địch nhân được. Cái tên kia nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt tràn ngập dục vọng, đáy lòng nàng lại nổi lên sự tức giận cùng ghê tởm.

Khi nào đoạt lại được thần kiếm, chuyện đầu tiên nàng muốn làm là khoét hai tròng mắt của hắn.

Nàng dưới đáy lòng căm giận thế.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng mở ra, một cô gái trẻ tuổi bụng com trưa đến.

"Tiểu thư, thỉnh dùng com." Cô gái khiếp vía thốt.

"Người tên là gì?" Nàng nhìn chăm chăm nàng ta.

Hai ngày qua, vẫn là cô gái này hầu hạ nàng, ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, bộ dáng nhỏ xinh, luôn nhìn nàng bằng vẻ mặt kinh hoàng.

"Ta gọi là Tước Nhi."

"Tước Nhi, khi trở thành người liền cam nguyện làm nô bộc cho Phụng Thao Thiên sao?", nàng lạnh lùng nói.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận thật sự của cô gái này là một con chim sẻ, thân hình người này nhất định là Phụng Thao Thiên giúp nàng làm pháp thuật.

"Tiểu thư, ta....." Tước Nhi tròn to mắt, rung rung một chút.

"Đem ra đi, ta không đói bụng!" Nàng lạnh lùng thốt.

"Van cầu người, người không ăn, Phụng tiên sinh sẽ tức giận....." Tước Nhi đột nhiên sắc mặt đại biến, hoảng sợ liếc vào cái gương bên góc tường phải.

Thủ Kiếm trong lòng vừa động, hai hàng lông mày nhíu lại, xoay người đi về phía tấm gương khắc hoa văn mà nàng vẫn xem nhẹ.

Từ nhỏ nàng đã không thích soi gương, bởi vì nàng chán ghét nhìn thấy mặt mình, cho nên ở Vô Hồn cư sẽ không thấy một tấm gương đồng nào.

Mà ở trong này lại có một tấm gương to hình chữ nhật mà từ khi tỉnh lại nàng cũng không chú ý đến, nhưng ánh mắt của Tước Nhi đã làm nàng phát giác có bí mật gì đó, nàng không khỏi hoài nghi phải chăng Phụng Thao Thiên ở sau tấm gương này giám sát nàng?

Đã sớm nghe nói Nhân Gian Giới có rất nhiều điều kỳ lạ gì đó, gương này khẳng định có vấn đề.

"Phụng Thao Thiên! Người đi ra cho ta!" Nàng đối với gương rống giận.

Nghĩ đến hắn ở sau gương rình coi nhất cử nhất động của nàng, nàng liền tràn đầy sự sợ hãi cùng tức giận.

Gương không nhúc nhích, nàng tức giận cầm lấy cái ghế, dùng sức phang vào đó một cái.

Phịch một tiếng, gương không tổn hao gì, ghế dựa lại nát bét.

"A! Tiểu thư....." Tước Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, che miệng lại, không biết phải làm sao.

"Hô! Hô!" Nàng thở phì phò, khuôn mặt xinh đẹp bốc hỏa lại càng kiều diễm hơn.

Gương xoay mình trở nên trong suốt, giống như một cánh cửa sổ lớn, lại thấy Phụng Thao Thiên đang ngồi trên một cái ghế da xa hoa ở đối diện, hai chân thon dài gác lên, nhìn nàng cười.

"Người thật đúng là bạo lực! Vô Khúc đại nhân." Cách thủy tinh, thanh âm Phụng Thao Thiên rõ ràng truyền đến.

"Người là tên vô si!" Nàng căm tức hấn.

Phụng Thao Thiên chậm rãi thu hồi chân dài, đứng lên, đi về phía tấm gương, hai tay vịn lên mép gương, khuôn mặt tuấn tú tiến sát gần, nhếch lên nụ cười giả tạo.

"A..... Loại cảm giác này, giống như là ta đang quan sát thú cưng được chăm nuôi trong chuồng", hấn châm biếm lại có chút đăm chiêu.

Hai ngày qua hấn giam cầm nàng, quan sát nhất cử nhất động của nàng cũng luôn suy nghĩ một vấn đề.

Nàng là ai?

Trừ bỏ thân phận Thủ Kiếm - Vô Khúc đại nhân, nàng đối với hấn còn có ý nghĩa đặc biệt, nếu không, trong lòng hấn sẽ không có sự xao động đặc biệt, rất khó giải thích.

Trong lòng hấn đang rung động nghiêm trọng, vì nàng mà kinh hoàng, vì nàng mà tim đập nhanh...

Cảm giác này hấn chưa từng trải qua, hấn chưa cho phép cũng không không chế được liền đột nhiên sinh ra, càng làm cho hấn kinh hãi là hấn ý thực được phản ứng mãnh liệt như vậy chỉ có thể là do thích.

Chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền không thể tự kiềm chế.....

Vì sao?

"Đừng lén lút, người muốn gì thì trực tiếp đối mặt ta, Phụng Thao Thiên!", nàng khiêu khích trừng mắt nhìn hấn

"Muốn ta trực tiếp đối mặt người, hậu quả người tự gánh chịu nha, Thủ Kiếm!", ánh mắt hấn không có ý tốt.

"Cái gì?" Nàng ngăn ra.

Hắn ngả ngón cười, ấn bàn phím, một bên tường đột nhiên mở ra thành cánh cửa, hắn lập tức tiêu sái bước vào phòng.

Nàng kinh ngạc tròn to hai mắt, đây là mặt tường rõ ràng, sao có thể biến thành cánh cửa?

"Ngạc nhiên lắm sao? Ta chẳng qua chỉ làm một chút thủ thuật nhỏ, ngươi liền không nhìn thấy cánh cửa này", hắn nhún vai cười.

Nàng trong lòng căng thẳng, hắn chẳng những luôn giám thị nàng, còn có thể tùy lúc mà bước vào phòng.

"Ồ nhân gian, khoa học kỹ thuật chẳng khác nào ma pháp của phàm nhân, chỉ cần có bí quyết, không cần pháp lực cũng có thể sinh ra năng lượng như vậy", hai tay dút vào túi quần, hắn bước đến gần nàng.

"Xem ra, ngươi ở Nhân Gian Giới học không ít kỹ xảo." Nàng cảnh giới lui về phía sau.

"Đúng vậy."

"Chỉ tiếc, chút tài mọn đó cũng không cứu được ngươi, Ngọc Hoàng đã hạ lệnh giết ngươi, ngươi đừng vọng tưởng có thể lợi dụng những kỹ xảo này để đối phó với thiên binh thần tướng"

"Những tài mọn này đúng là không đối phó được với người của Thiên giới, nhưng với ngươi thì lại dư sức", hắn cười lạnh, quay đầu dùng ánh mắt bảo Tước nhi đi ra ngoài.

Tước nhi như được đại xá, chạy vội ra khỏi phòng.

"Ngươi muốn dùng này để đối phó ta? Thực buồn cười." Thủ Kiếm tự phụ.

"Tuyệt không buồn cười, bởi vì, mất đi thần kiếm, ngươi vốn không có pháp lực gì", hắn nhận xét.

Nàng khẽ biến sắc mặt, hắn...đã nhìn ra?

"Hơn nữa thể lực của ngươi đang bị hao mòn dần, càng lúc càng suy yếu, hiện tại ngươi không khác gì người phàm, không, có lẽ so với một phàm nhân còn không bằng", hắn tiến sát vào nàng.

"Đừng tới đây!" Nàng vọt đến sofa phía sau.

"Là ngươi bảo ta lại đây đối mặt của ngươi, như thế nào? Sợ?" Hắn đùa cợt tới gần về phía nàng. "Có bản lĩnh liền trả thanh kiếm cho ta, chúng ta thống khoái đánh với nhau một trận", nàng hét lớn.

"Cần gì phải động tới dao kiếm?, không có kiếm, chuồng ngựa vẫn có thể đánh một trận...", hắn nói xong đột nhiên vọt đến trước mặt nàng, quắc trợn tay nàng, về mặt ái muội.

Đã không có thần kiếm, nàng lại yếu đuối như vậy, làm cho người ta muốn khi dễ liền khi dễ...

Nàng giận dữ, ra sức gạt bỏ hắn nhưng không có chút lực nào, hai chân mềm nhũn, ngược lại còn bị hắn lôi đến bên bàn, nằm ngửa trên mặt bàn, hai tay vẫn bị hắn chết trợn.

"Ta nói rồi, bảo ta lại đây, hậu quả ngươi tự phụ trách." Hắn cả người áp sát nàng, thổi khí lên chóp mũi nàng.

"Ngươi muốn làm gì?" Nàng cố gắng duy trì một chút bình tĩnh, cắn răng trừng lại.

"Còn hỏi? Đương nhiên là muốn cùng ngươi đánh nhau a! Dùng thân thể chúng ta...đánh nhau", hắn nở nụ cười.

"Ngươi..... súc sinh vô lễ!" Nàng lệ xịch.

Trong mắt hắn nổi lên một tia giận dữ, âm ngoan nắm cằm của nàng, cười lạnh "đúng, ta chỉ là súc sinh nhưng biến ta thành như vậy không phải là các ngươi sao?"

"Không giết chết ngươi là Ngọc Hoàng đã quá từ bi rồi", nàng trừng mắt nhìn hắn.

"Từ bi? Cho nên ta phải cảm kích sao?", miệng hắn gần sát với môi của nàng, rõ ràng là đang cười nhưng thanh âm lại lạnh đến mức làm người ta muốn run.

"Đương nhiên, bởi vì chúng ta đã để cho ngươi sống mấy ngàn năm qua", nàng không chút khách khí phản bác.

Sống lâu?

Nháy mắt hắn như được bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Nữ nhân này miệng thật độc, nhưng độc càng làm cho tâm hắn khó nhin.

Nữ nhân quả hiền dịu không có chút thú vị, hẳn thích Thủ Kiếm lạnh lùng, bề ngoài tuy thanh tú điểm lệ nhưng bên trong lại là một trái tim băng giá, vô tình làm cho cả người nàng phát ra một cỗ lực độc đáo, kích thích tính chinh phục của hắn.

Cho dù là một khối băng, hẳn cũng có bản lĩnh hòa tan, hẳn muốn đánh cược người được xưng là nữ nhân lạnh lùng nhất Thiên giới có thể chống cự được bao lâu..

Ở trong lòng cười lạnh, hắn đột nhiên mãnh liệt hôn lên đôi môi của nàng, không chút thương tiếc mà công kích đầu lưỡi mềm mại.

Nàng kinh sợ, không ngừng đẩy đầu lưỡi đang làm cản của hắn ra ngoài, nhưng nàng không biết hành động này đối với nam nhân không phải là phản kháng mà là khiêu khích.

Phụng Thao Thiên thở hắt vì kinh ngạc, từ gặp qua diện mạo của nàng, áp lực dưới đáy lòng như một trận hỏa, đốt cháy lý trí của hắn, mà hắn lại lưỡi nghiêng cứu khát vọng đối với nàng là do đâu mà có, hắn chỉ biết là từ lúc hắn nhìn thấy diện mạo của nàng, liền điên cuồng muốn nàng...

Áp chế cường hôn cái miệng nhỏ của nàng, động tác của hắn càng thêm cuồng bạo, đột nhiên cởi bỏ quần áo của nàng, dùng sức xoa bóp bầu ngực đầy đặn của nàng, cũng lấy ngón tay xoa xoa thường thức nhũ tiêm hồng hồng, làm cho chúng trở nên thẳng đứng.

"Ngô....." Nàng kinh hãi không thôi, muốn rống to, nhưng miệng bị toàn bộ che lại, muốn đẩy hắn ra nhưng không có chút lực nào, trong phút chót mặt nàng trắng bệch, trong lòng hiện lên sự sợ hãi.

Nam nhân này không chỉ dọa nàng mà thôi, hẳn thật sự muốn xâm phạm nàng, mà nàng lại vô lực chống đỡ.

Rất vớ vẩn! Nàng thân là Võ Khúc đứng đầu trong Tứ Thần quan, lòng bất ác điều không được, ngược lại còn rơi vào tình cảnh này.

Vì sao đám thủ hạ không ai đến cứu nàng? Vì sao Tòng Dung lại không đoán ra kết quả này?

Trong khi nàng còn đang thất thần lo sợ, Phụng Thao Thiên đã cởi bỏ luôn quần của nàng.

"Phụng Thao Thiên!" Nàng vẻ mặt kinh hoàng, ra sức vận vẹo thắt lưng, ý đồ tránh né.

Hắn cười lạnh, mạnh mẽ vận bung hai chân của nàng, cả người áp lên trên.

Nàng cả người chấn động, kinh biến sắc mặt.

Một cảm giác không biết tên lan tràn trong lòng nàng, cái cảm giác này dù lý trí cỡ nào cũng không khống chế được, toàn thân nàng tê dại như có điện chích vào, nàng vừa thẹn vừa giận, không ngờ được mình lại dễ dàng bị hắn đùa giỡn đập hư...

"Hắc, phản ứng của ngươi rất mãnh liệt...xem, ắm ướt một mảnh.", hắn ngước lên, cúi đầu nhìn nàng, khoe miệng hiện lên nụ cười thắng lợi.

Nàng tức hện trừng mắt nhìn hắn, nhếch đôi môi, không thèm trả lời.

"Không được nga, nữ nhân thời điểm này phải phát ra tiếng rên mới được...", hắn cười cười, lại hôn lên đôi môi của nàng.

Nàng giận dữ, cổ xoay mặt trán hắn.

"Thả lỏng một chút, như vậy ngươi mới có thể hưởng thụ cao nhất sự khoái hoạt chân chính", hắn khuyên nhủ.

"Phi! Hạ lưu!" Nàng xoay mình hướng hắn, ói ra một ngụm nước miếng.

Khuôn mặt đang tươi cười của hắn chợt ngưng lại, chậm rãi, trong mắt hắn như có lửa phun ra.

Cho dù bị rửa hình không thuộc mình, phải lưu lạc thế gian, hắn vẫn tâm cao khí ngạo, không ai bì nổi, chưa từng có người nào đối đãi như thế với hắn.

Nữ nhân này phải bị giáo huấn mới được.

"Ngươi có biết đem nam nhân chọc giận, sẽ có kết cục gì sao? Thủ Kiếm", lau đi nước bọt trên mặt, hắn âm trầm mở miệng.

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Nàng lạnh lùng thốt.

Hắn bị chọc giận, dục hỏa giữa hai chân đã sớm cương cứng, lúc đầu tính hảo hảo chơi đùa nàng, hiện tại hắn không nhẫn nại nữa.

"Ngươi đã không muốn vui đùa, vậy liền trực tiếp đi...", hắn cười, dùng pháp lực chế trụ cổ tay của nàng, đem cả người nàng đặt lên bàn, sau đó kéo dài lưng, cởi bỏ quần của mình rồi lại vẫn mở hai đùi ngọc trắng dài.

Nàng hoảng sợ trợn to hai mắt, còn không kịp mở miệng bảo hắn ngưng lại, hắn đã nâng mông của nàng lên, tiến vào chiếm giữ u cốc ắm ướt, nóng rực của nàng.

"Phụng Thao Thiên....." Nàng chấn động toàn thân, phần hện lớn tiếng kêu.

"Trời ạ..... Ngươi..... Nóng quá....." Hấn mê say nheo lại hai mắt.

"Tên súc sinh chết tiệt này, ta nhất định sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn", nàng đỏ hồng hai mắt, điên cuồng gào thét.

"Tốt, chờ ngươi thoát khỏi lòng bàn tay của ta rồi nói sau..."

Nàng cắn chặt hàm răng, thừa nhận loại sỉ nhục trước giờ chưa từng có, quyết định xem mọi thứ trước mắt chỉ như ác mộng, chờ về sau, về sau...nàng sẽ trả lại cho hấn gấp đôi nỗi nhục nàng nhận hôm nay.

Tuy rằng nàng phần nộ gào thét, thân thể của hấn lại như bị trúng tà, phản ứng được khơi mào, hấn đem thân thể tinh tráng, rắn chắc mãnh liệt xâm nhập ra vào, làm cho thân thể nàng như có gợn sóng, cảm giác đau đớn cùng khoái hoạt làm nàng mê man, chìm đắm trong địa ngục luân hồi...

"A....."

Nàng nghe thấy tiếng nữ nhân rên lên, mấy giây sau mới phát hiện thanh âm dâm đãng đó là do mình phát ra.

Nàng cả kinh, mở to mắt nhìn thấy Phụng Thao Thiên đang mỉm cười nhìn nàng.

Cười đến giống ma quỷ.....

"Thanh âm rên rỉ của ngươi thật dễ nghe...", hơi thở của hấn đã trở nên nặng nề

Nàng bị chính thân thể của mình phản bội, đã kích không nhỏ, nhất thời thất thần.

Hấn khẽ cười một tiếng, cúi đầu xuống, cuồng dã không ngừng hôn môi của nàng. Thân thể hai người chặt chẽ kết hợp với nhau, hòa hợp lẫn nhau như cùng trong biển sóng dập dờn, tiết tấu rõ ràng lại triền miên gần bó, hài hòa kết thành một thể...

Dục hỏa đốt người cũng thiêu đốt hết thầy chung quanh, ngay khi đạt đến cao trào, suy nghĩ phân tán, mọi cảm giác đều rời rạc chỉ nghe bên tai tiếng hấn thở nhanh, còn có một cảnh mộng...

Trong mộng, cũng có một nam nhân như thế ôm nàng.

Trong mộng, nàng càng thêm phóng đãng tùy ý người nọ lần lượt giữ lấy nàng.

Hình ảnh mơ hồ, chợt lóe rồi biến mất.....

Nàng cũng không có cơ hội nghĩ tiếp, thân thể tựa như bị lửa đốt, trong khoảnh khắc cực lạc đã phá vỡ ý thức của nàng.

Mộng, đã ở trong khoảnh khắc bị hắc ám cắn nuốt.

Hơi thở nóng rực phả lên mặt Thủ Kiếm, làm nàng từ trong mộng tỉnh lại, mở to mắt lắp tức nhìn thấy một đôi mắt sáng rực khác.

Ánh mắt của Phụng Thao Thiên.

Nàng kinh hãi, đưa tay đẩy hấn ra, muốn chạy trốn nhưng còn chưa kịp xoay người đã bị hấn gắt gao chặn lại, hai tay bị chế, cả người dường như bị hấn ôm lấy.

Nàng cùng hấn, toàn thân trần trụi.

Trong phòng, tràn ngập mùi vị nam nữ giao hoan.

Hào trầm, hảo buồn.

"Buông tay!" Nàng lệ xịch, lạnh lẽo trừng mắt hấn.

"Không." Hấn cười khế.

"Ngươi giỡn còn chưa đủ sao?", nàng trong lòng lại thấy ảo não, trốn thế nào cũng không thoát lòng bàn tay của hấn.

"Ngươi này chỉ súc sinh, còn ngoan không đủ sao?" Nàng đánh trong lòng cảm thấy tư đau lòng ác, lại như thế nào cũng trốn không thoát tay hấn lòng bàn tay.

Đã vài ngày trôi qua?

Nàng không rõ, chỉ biết từ ngày hấn chiếm đoạt thân thể của nàng cũng không buông nàng ra, mà lại khóa nàng trên giường lớn, khóa bên dưới người hấn, chẳng phân biệt là ngày hay đêm, không ngừng âu yếm đùa giỡn nàng, có khi ôn nhu, có khi cường ngạnh...lần lượt xâm nhập nàng, khi dễ nàng,

giống như muốn đem nàng đùa giỡn cho đến chết mới thôi.

Nhưng bị hắn chà đạp như vậy mà nàng không chết, thậm chí thân thể còn như bị tẩu hỏa nhập ma, dễ dàng bị hắn đùa nghịch, theo ngón tay khiêu khích của hắn, theo hơi thở, theo nụ hôn nồng nàn của hắn mà điên cuồng phóng đảng theo, cùng hắn đạt đến cao trào kích thích, sau đó tỉnh lại trong lòng hắn, không ngừng lặp lại...

Đói bụng, hắn bắt buộc nàng ăn đồ ăn Tước nhi mang đến, mệt mỏi hắn ôm nàng cùng ngủ, tỉnh hắn lại cùng nàng giao hoan...

Nàng trở thành sở hữu độc chiếm của hắn, làm sao cũng không đi được, thống khổ vạn phần lại không có cách nào.

Thằng thần mà nói so với dùng một kiếm giết nàng còn khó hơn, nhưng nàng nhẫn.

Thân thể chịu nhục, nàng muốn chờ thời cơ để giết hắn, mang đầu của hắn về gặp Ngọc Hoàng.

Phụng Thao Thiên nhìn chăm chăm nàng, cười.

Nữ nhân này khá lắm, cho dù yếu thế đến mức này nhưng cặp mắt xinh đẹp vốn luôn giấu trong mặt nạ bảo hộ kia vẫn thể hiện sự ương ngạnh.

Loại khiêu chiến này thật hứng thú, đây là nguyên nhân vì sao hắn không dùng thi mê hồn pháp với nàng, hắn không cần một con rối nghe lời hắn trên giường, hắn muốn chinh phục con người nàng, bao gồm cả tâm của nàng.

"Không đủ vĩnh viễn không đủ." Cúi đầu dùng sức hôn đôi môi của nàng, hai tay của hắn bắt đầu chu du trên thân thể xinh đẹp của nàng.

Nàng ra sức kháng cự, tức giận la lên "Người rút cuộc muốn như thế nào?"

Hắn ngả ngón nói: "Ta nghĩ đem ngươi ăn....."

"Người này chết tiết thẳng khôn....." Nàng tức giận, hung hăng cắn vào cánh tay hắn.

Hắn để mặc nàng, đầu răng cắn vào da thịt thật sâu không làm hắn đau mà còn tạo nên sự hưng phấn.

Mấy ngày nay, hắn tựa như trúng độc, không rời được nào, giờ nào khắc nào cũng muốn nàng, không muốn quên nàng dù chỉ là một hơi thở, không nghĩ buông tha mỗi một biểu tình của nàng, hắn khát vọng da thịt non mềm của nàng, quyến luyến mùi thơm trên người nàng, mê muội muốn giữ lấy tất cả của nàng...

Nữ nhân này nhất định phải có cái gì đó đặc biệt mới làm cho hắn say mê đến thế.

Hiện tại chỉ nhìn nàng thôi, không chỉ tâm của hắn kinh hoàng mà tinh dịch vừa mới bình ổn không bao lâu đã lại nổi dậy.

Thủ Kiếm rút cuộc ngưng cắn, nhìn cánh tay hắn rướm máu, in dấu hai hàm răng của nàng, lửa giận mới giảm bớt.

"Đây chính là cảnh cáo, chờ ta đoạn lại thần kiếm, ta nhất định sẽ ăn thịt uống máu của ngươi để giải trừ mối hận trong lòng ta"

"Một nữ nhân nằm trong lòng nam nhân lại nói như vậy, cảm giác thật sự thú vị, lại cực kỳ ngon miệng"

"Ngươi....." Nàng phát hiện trong mắt hắn lại lóe lên ngọn lửa cuồng dã, trong lòng bất an.

"Ta lại đói bụng, Thủ Kiếm....." tay hắn xoa nắn bầu ngực no đủ của nàng.

"Đừng nữa chạm vào ta!" Nàng lớn tiếng rống giận, liều mạng ngăn cản.

"Làm sao vậy? không phải ngươi cũng cảm thấy thỏa mãn lại khoái hoạt sao? Mới nãy ngươi còn ở dưới thân ra rên rĩ thở gấp, thanh âm kia êm tai dễ nghe đến dường nào...", hắn ở bên tai nàng chế nhạo.

"Câm mồm! đừng tự cho là đúng, ta chỉ xem ngươi là thể xác, ta muốn nam nhân khác, không phải ngươi", nàng dùng hai tay cản hắn, quyết tâm bắt hắn ngưng lại giọng điệu tự đại làm người ta chán ghét kia.

Hắn biến sắc, giống bị rút một cái, đồng tử mất nếp mắt kết băng.

Lần đầu tiên chạm vào Thủ Kiếm hắn liền phát hiện, Thủ Kiếm không phải là hoàn bích, hắn không phải là nam nhân đầu tiên của nàng, chuyện này làm hắn không thoải mái cũng thật đáng ý, rất muốn biết nam nhân đầu tiên có được nàng là ai.

Hiện tại nàng nhắc tới, trong lòng hắn như bị đổ một thùng dấm chua, thấm vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

"Người khác? Hắn là ai vậy? nam nhân trong lòng của ngươi là ai", hắn nắm chặt nàng, lạnh lùng hỏi.

"Ngươi không có quyền hỏi đến." Nàng âm thầm cười lạnh, cuối cùng cũng có điểm hòa nhau "Nói." Hắn dùng lực đem nàng kéo gần, quát.

Nàng đơn giản nhắm mắt lại, không để ý tới hắn.

Hắn nhăn mày, phút chốc nhớ lại những lời Lý Dung đã nói, toàn bộ nghi hoặc dường như đã có đáp án.

"Chẳng lẽ..... Là Tông Dung?" Hắn tâm rùng mình.

Nàng hoắc mắt mở mắt ra, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Là hắn, đúng không?" Hắn trừng mắt nàng, lạnh giọng hỏi.

"Ta không cần thiết phải trả lời ngươi." Nàng hừ nói.

Không cần nàng trả lời, hắn đã có thể xác định, nàng cùng Tông Dung nhất định có quan hệ không tầm thường, nếu không Tông Dung sẽ không cam nguyện hao tổn pháp lực để giúp nàng tặc mệnh.

"Tông Dung cũng thật lớn mật, thân là người tu đạo còn có quan hệ bất chính với ngươi"

"Đừng đem Tông Dung ra nói, hắn không giống với ngươi...", nàng cả giận nói.

Nghe nàng vì Tông Dung biện hộ, hắn càng thêm hờn giận, đột nhiên cúi đầu, hung mãnh tàn sát bừa bãi môi nàng.

"Ngô....." Nàng đau đến nhăn mi, dùng sức đánh hắn nhưng đáng tiếc lực đạo quá yếu, căn bản không có tác dụng gì.

Hắn rất nhanh lại buông ra nàng, nhìn chằm chằm hai편 môi bị hôn đến sưng đỏ của nàng, khóe miệng gợi lên nụ cười so với băng còn lạnh hơn.

"Ta không giống với Tông Dung, ngươi có thể nhìn xem...", hắn ác ý cười, một tay chế trụ hai cổ tay nàng, tay còn lại chậm rãi hướng về phía dưới bụng nàng.

"Không cần như vậy!" Nàng tê thanh rống to.

"Không cần như thế nào? Ngươi mỗi lần ngoài miệng kháng cự, nhưng thân thể lại thích thú, thậm chí, còn có thể chủ động đón ý nói đùa ta!" Hắn châm biếm.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, không nói gì mà chống đỡ.

Không biết hắn đối nàng hạ cớ gì mà mỗi lần hắn đụng chạm nàng, thân thể sẽ không biết thẹn mà sinh ra phản ứng, giống như nàng đã khát vọng chuyện xấu xa này lâu lắm. Điều này làm nàng không chịu đựng được, rõ ràng là chán ghét hắn lại không tự chủ mà hàng phục dưới sự khiêu khích của hắn, rõ ràng là ý tưởng chống cự lại sự xâm phạm của hắn nhưng thân thể luôn đáp ứng hắn, thậm chí còn hưng phấn phóng dăng...

Thực đáng sợ!

Nàng bỗng nhiên sợ hãi chính mình, sợ thân thể kia xa lạ với chính mình.

"Hắn cũng sẽ như vậy vượt ve ngươi, cho ngươi rên rỉ, cho ngươi đạt tới cao trào sao?" Hắn nheo lại mắt, hướng của nàng bên tai thổi khí, liếm làm nàng phần nộn vành tai.

Nàng tức giận cắn nhanh môi dưới, cố gắng ngăn cản không phát ra khoái cảm, kiên quyết không bật lên bất cứ âm thanh gì.

Hô hấp của nàng càng lúc càng dồn dập, thân hình tuyết trắng phủ một lớp mồ hôi như bạc.

"Ngươi ở trước mặt hắn cũng phản ứng mãnh liệt như vậy sao?", thanh âm của hắn vì dục vọng mà trở nên khàn khàn.

"Đình chỉ..... Dừng lại....." Nàng hai gò má ửng hồng, run giọng.

"Nhìn xem ngươi, ở trong tay ta cháy..... Tông Dung, hắn cũng xem qua bộ dáng này của ngươi sao?", hắn nhíu mày nhìn khuôn mặt kiều mỵ của nàng, bị lòng đỏ kỳ thiêu cháy mỗi một tế bào thần kinh.

"Đủ....." Nàng chịu không nổi ngứa đầu hô to, thất lưng và hông càng không ngừng run run.

Xem nàng dục hỏa đốt người, hắn cũng tình dục khó nhịn, thét lớn một tiếng, rốt cuộc chống đỡ không được, ở nàng phóng thích nháy mắt, vừa mới vùi vào nàng trong cơ thể.

"A..... Ta muốn ngươi, ngươi chỉ có thể là người của ta..... Nhớ kỹ..... Chỉ có thể là nữ nhân của ta..... Là của ta....." Hắn cũng đứng dậy, vẫn chưa phát giác ý định độc chiếm nàng của mình đã trở nên mãnh liệt dị thường, vận động kịch liệt trong nhu huyệt của nàng, cùng nàng kết hợp chặt chẽ một chỗ.

Ngươi chỉ có thể là nữ nhân của ta.....

Những lời này quanh quẩn ở Thủ Kiếm trong tai, như thể xa xôi lại quen thuộc, nàng cảm thấy phù phiếm, cảm thấy trướng đau, lại cảm thấy giải phóng, sau đó, hoàn toàn không có đạo lý, nàng thể nhưng lại lệ nóng tràn mi.....

Chính là, nàng không rảnh đi suy tư chính mình vì sao rơi lệ, liền lâm vào cảm giác mê đắm dâng cao, rốt cuộc bùng nổ thành một đoàn tình quang, đem nàng đốt cháy...

"A....." Nàng rên rỉ, ý thức lại phân tán.

"Không được, ta không cho phép ngươi hôn mê, ta muốn ngươi tỉnh, nhìn đầy đủ cảm thụ của ta" hần cuồng phách nói xong, trực tiếp hôn môi của nàng, tiếp năng lượng cho nàng.

Khí tức nóng rực lập tức tràn đầy trong cơ thể nàng, làm cho cả người suy yếu của nàng chấn động, hai mắt mờ to, lần đầu tiên cảm giác được phản cứng rắn của hần ở trong cơ thể nàng, cũng thanh tỉnh mà đối diện thân thể mình đang kịch liệt đáp lại hần.

Giống như cam tâm bị đoạt lấy, nàng lấy tư thái cực kỳ phóng đảng ngênh hướng hần xâm lược, đồng đưa theo hần, thờ gấp không ngừng.

"A!" Hần toàn thân một trận rung động, phát ra gầm nhẹ.

Thời không, có một lát lần lượt thay đổi, nàng còn dừng ở mộng cùng sự thật bên cạnh, trong đầu chỉ vội vàng xẹt qua hé ra mơ hồ thoát phá mặt.....

Khi kích tình trào dâng qua đi, nàng mới như từ trên cao rơi xuống, trở lại thực tế khuôn mặt nhỏ nhắn thần nhiên đầy hần ra, mềm mại tránh sang một bên.

"Ngươi thật nhập tâm, mỗi lần đều vì cao trào mà hôn mê, Tông Dung hần có thể cho ngươi đạt đến khoái cảm như thế sao?", hần lộ ra biểu tình thảng lộ, thỏa mãn, về mặt tràn đầy đắc ý.

Thủ Kiếm mình chán ghét nhắm hai mắt, cắn răng không nói.

Hần thấy nàng trần trụi nằm, tóc dài rối tung xõa ra, thân thể tuyết trắng đối lập với sàn giường mây đen tạo nên sự khêu gợi mãnh liệt, tứ chi vì tập kiếm mà thon dài, đường cong lung linh có thể làm tê liệt ý chí nam nhi, hơn nữa gương mặt lại thanh tú bức người, mị lực của nàng dường như không ai chống cự được.

Nhìn không được vuốt ve mái tóc rối tung của nàng, phát hiện ra khóe mắt nàng có nước mắt.

"Ngươi khóc? Vì sao? Vì không bảo vệ được thân mình cho Tông Dung sao?", hần xoay người ngồi dậy, không hiểu vì sao lại giận.

"Ngươi cảm miệng cho ta." Nàng ngẩng đầu lên rống giận.

"Hừ, ngươi còn trông cậy việc trở về bên Tông Dung sao? Trước khi ta chơi đùa chán, ngươi nghỉ cũng đừng nghỉ"

Nếu Thủ Kiếm thật là nữ nhân của Tông Dung, hần càng không thể dễ dàng buông tha cho nàng.

Hần xoay người, nâng cằm của nàng lên, bắt buộc nàng phải đối diện với mình.

"Từ giờ trở đi, ngươi chính là loại thể để ta đối phó Tông Dung, ngươi chờ xem ta sẽ đối phó với bọn họ thế nào, ta sẽ phá hủy hết thầy bọn họ, sau đó lại lần nữa đoạt lại ngôi hoàng đế của ta...Trước các ngươi tưởng có thể hàng phục được ta, giờ đến lượt ta hàng phục các ngươi..."

"Chỉ bằng một mình ngươi?Hừ, nếu ngươi không quá tự đại thì chính là hoàn toàn không rõ tình thế...", nàng trừng mắt, lạnh lùng phản bác.

"Rất nhanh, ngươi sẽ biết là ai không rõ ràng lắm tình thế, Võ Khúc đại nhân..... Ha ha a..... Ha ha ha....." Hần dứt lời, tiếng cười trầm thấp, cuồng tiếu giống như tiếng chuông từ địa ngục tuyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thủ Kiếm ngồi ở một bên bàn ăn, áo bằng bạc không tay, trừng mắt nhìn Phụng Thao Thiên đang ngồi bên kia, nhìn đồ ăn tinh xảo trước mắt mà không có một chút hứng thú nào.

Hơn mười ngày trôi qua rồi sao? Nàng bị nhốt ở đây đã nhiều ngày, tuy rằng phạm vi hoạt động đã được mở rộng từ trong phong ra đến toàn bộ ngôi nhà, nhưng muốn chạy trốn thì chỉ là hi vọng xa vời, chỉ có thể bị động chờ đợi thiên giới đến cứu viện.

Nhưng mà, làm nàng hoang mang khó hiểu là, thiên giới đến nay vẫn không có chút động tĩnh, tựa hồ, chuyện nàng bị Phụng Thao Thiên bắt cóc không có kinh động bất luận kẻ nào.

Sự tình không khỏi có điểm kỳ quái, chẳng lẽ thủ hạ của nàng đều đã mù hết rồi, không phát hiện thấy nàng biến mất?

Không có khả năng, bọn họ hẳn là sớm phát hiện mới đúng, ngày đó bọn họ rõ ràng phải biết điều nhi xâm nhập Vô Hồn cư.....

Nàng nhăn mày, toàn bộ sắc mặt đều là không vui.

"Làm sao vậy? Ăn không vô sao? Đây chính là mới được đưa từ Pháp sang sáng nay, ta lại mời đầu bếp nổi tiếng nhất thế giới đến nấu, mùi vị ngon cực kỳ...", Phụng Thao Thiên mỉm cười, cắt một miếng thịt gà bỏ vào miệng, tao nhã nuốt.

Tóc tai chỉnh tề, sơ mi trắng, gờ tay nhắc chân đều có tư thái tiêu sái giống như quý công tử dạo chơi chốn nhân gian.

Nàng càng nhũn chặt mí, không thể không bội phục hần nhìn phòng ăn nơi đây được trang hoàng còn lộng lẫy hơn cả Thừa Thiên cung, nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, còn đồ ăn thì không thua gì cao lương mỹ vị trên Thiên giới.

Nhà cửa xa hoa, phục sức cao cấp, cuộc sống của giới thượng lưu, phải nói hẳn chưa từng bỏ qua cơ hội hưởng thụ.

Khó trách hẳn cùng ba người khác bất đồng, có thể tạo ra lực lượng lớn đến vậy.

Dù bị Không thuộc mình nguyên rủa, Phụng Thao Thiên ở chốn phạm trần cũng không khác gì một vị đế vương.

"Ta không đói bụng." Nàng ngắn gọn nói.

"Như thế nào? Không thích mỹ thực nhân gian sao?", hẳn cười châm chọc, buông dao nĩa, bung ly rượu lên uống một ngụm.

Nàng lười đáp lại, ở chung với hẳn mười ngày, nàng phát hiện, phương pháp tốt nhất để chống đỡ hẳn là lạnh lùng chống đỡ.

Im lặng nhận y phục do hẳn chọn lựa, im lặng nghe hẳn ra lệnh phải đi hướng đông hay hướng tây, thậm chí, tốt nhất ngay cả trên giường cũng không ra tiếng...

Đây là phản kích duy nhất mà nàng có thể làm.

"Không ăn cũng không nói, ngươi cho là như vậy có thể đối phó ta sao", hẳn lập tức nhìn rõ ý định của nàng.

Nàng vẫn là lạnh lùng không mở miệng.

Hắn cười khê, không nghĩ đến nữa, lấy khăn lau khóe miệng, đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, tự mình lấy một miếng thịt gà đưa tới bên miệng nàng.

"Ăn đi, nếu không ăn, thân thể của ngươi càng thêm suy yếu." Hẳn khuyên nhủ.

Nàng vuốt tóc, lạnh lùng kháng cự

"Hay là ngươi muốn ta đút cho ngươi?", hẳn nheo mắt lại.

Nàng vẫn như cũ không nói một lời, không để ý tới.

"Hảo, đây là ngươi tự tìm....." khuôn mặt tuấn tú của hẳn trầm xuống, đem gà bỏ vào miệng, tiếp theo một tay nắm chặt cằm của nàng, hung ác nhai vào miệng nàng, dùng phương pháp miệng đối miệng bắt nàng ăn.

"Ngô....." Nàng giận dữ, ra sức giãy dụa nhưng gần đây khí lực của nàng hao tổn ngày càng nhiều, ngay cả đi còn không nổi nên không thể phản kháng.

Hắn hôn môi của nàng đồng thời cũng đem thức ăn đẩy vào miệng nàng, cho đến khi nàng nuốt xuống mới chịu buông ra.

"Như thế nào? thích tự vị ta tự mình đút cho ngươi ăn sao?", hẳn ác liệt cười.

"Súc sinh dơ bẩn", nàng che miệng lại, tức giận đến mức hận không thể đem toàn bộ thức ăn trong miệng nhổ ra.

Hắn ngẩng mặt nhìn nàng, thanh âm lạnh lẽo cảnh cáo "đừng để cho ta lần nữa nghe được hai chữ này từ miệng ngươi"

"Hai chữ nào, dơ bẩn hay là súc sinh?", nàng trừng mắt nhìn hẳn, cố ý lặp lại.

Hai mắt hẳn như sắp phun lửa, trực tiếp đem nàng áp lên mặt bàn

"Xam ra phải dạy dỗ thêm cho ngươi mới được", hẳn lạnh lẽo nói.

Nàng trong lòng rung mình, còn không có hiểu ý hẳn muốn làm cái gì, hẳn liền đột nhiên xé mở quần áo của nàng, cúi đầu mãnh liệt hôn gáy tuyết trắng

cùng xương quai xanh xinh đẹp của nàng, bàn tay to thậm chí còn sờ đùi của nàng, hướng lên trên dao động.

"Người làm cái gì? Dừng tay -" Nàng mở to miệng để thở, không hề nghĩ tới hấn ở trước mặt nhóm đầu bếp lại dám làm ra chuyện này.

"Làm sao vậy? Thẹn thùng sao? Yên tâm, những người này trúng mê hồn pháp, chỉ là con rối của ta mà thôi, bọn họ chỉ biết lẳng lặng nhìn, sẽ không nói cái gì, còn về phần Trước nhi...nàng đã sớm quen, đừng để ý nàng". Hấn châm chọc cười, tháo đi áo lót của nàng, lấy đầu lưỡi liếm đôi nhũ tiem phần nộn.

"Không cần! Không cần như vậy!" Nàng kinh sợ vịn vẹo tứ chi, giương giọng rống to.

"Thực ảm ỹ!" Hấn nhú nhú mày, trực tiếp che lại miệng của nàng, đầu ngón tay cũng không buông tha, tiến thẳng vào quần lót bằng ren của nàng.

Nàng thực sự không chịu đựng nổi, cảm giác như ở dưới địa ngục, còn phải nhẫn bao lâu nữa?

Ban đêm xâm phạm cũng là tra tấn, hiện tại hấn còn muốn ở trước mặt mọi người nhục nhã nàng, cảm thú chết tiệt, cho dù đem hấn đi bằm thây vạn đoạn cũng không hả được mối hận trong lòng nàng.

Nàng thề, một khi nàng thoát ly được ma chướng của hấn, nhất định sẽ làm hấn sống không bằng chết.

Phụng Thao Thiên sao lại không cảm giác được sự phẫn nộ của nàng? Nhưng so với nàng lạnh lùng như tòa núi băng thì vẫn tốt hơn, hấn không thích nàng coi thường hấn, không thích nàng như con cá chết ở trên bàn, hồ hững. Hấn thà rằng nàng giận, phát hỏa, làm đau hấn, phản kích hấn nhưng sau đó dưới sự khiêu khích của hấn lại cuồng dã phóng thích, hàng phục dục vọng lẫn nhau.

Nữ nhân này bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại như lửa, mỗi lần chinh phục đều là một cuộc khiêu chiến hoàn toàn mới, có lẽ vì vậy mới làm cho hấn hứng thú lâu đến thế. Chưa từng có nữ nhân nào làm hấn ăn hoài không ngán, nàng quả nhiên không giống người thường.

Đầu lưỡi cuồng quẹt nước miếng của nàng, hấn hôn nàng, dục hỏa dần dần đốt người nhưng vào lúc này, tổng quản Hắc Mãng vốn đi theo hấn nhiều năm lại đang đánh tiếng ho nhẹ ở bên ngoài.

Hấn mắt hứng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn mặng xà tinh to lớn đã biến hình, hừ lạnh nói " người thực làm mắt hứng, có việc gì Hắc Mãng?"

"Thật có lỗi, đã quấy rầy ngài, nhưng máy bay đã chuẩn bị xong, ngài nên xuất phát nếu không sẽ không kịp giờ trình diễn ca kịch", Hắc Mãng cung kính nói.

"Phải không? Vậy đúng là cần phải đi", hấn liếc nhìn đồng hồ, không thể không buông Thủ Kiếm ra, tiếc hận nhìn chằm chằm đôi môi sưng đỏ của nàng cùng với nhiều dấu hôn ngấn của hấn trên bộ ngực sữa.

Thủ Kiếm cắn răng, nhanh chóng nhảy xuống bàn, kéo quần áo đã bị cở ra, lấy hai tay che ngực, cả người vì tức giận mà run nhè nhẹ.

"Một ngày nào đó, ta sẽ giết người." Nàng lạnh lùng nói.

Hấn nhú mày, biết nàng hận hấn tận xương.

Cho tới bây giờ, hấn cũng chỉ có thể ở trên giường chinh phục thân thể của nàng, nhưng vẫn không chiếm được lòng của nàng. Điều này làm cho hấn không được thoải mái, dù sao chưa từng có nữ nhân nào ngoan cố chống lại hấn như thế.

Xem ra, hấn nếu muốn nàng phục tùng thì cần phải thêm sức lực mới được.

"Hừ, thế nào là một ngày, người cho rằng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Ai sẽ giúp người?" Hấn châm biếm.

"Đừng quên, Tứ Thần quan tụy rằng thiếu đi Bình Thường cùng Bàn Nhược nhưng còn có Tông Dung", nàng lạnh lùng thốt.

"Tông Dung? xác thực, ta là phải cẩn thận hấn, cái tên âm hiểm kia chắc là đang có âm mưu gì đó, biết rõ người bị ta bắt đi lại chỉ thị mọi người án binh bất động, dường như là đang đợi thời cơ..." Hấn dừng một chút, lại đâm chiêu cười lạnh " người đoán xem hấn đang đợi cái gì?"

Nàng trừng mắt hấn, trong lòng cũng nghi ngờ.

Thì ra..... Tông Dung biết nàng bị nhốt? vì sao lại chậm chạp không đến cứu viện?

"Hấn không đến cứu người, cũng không cho người động tay, đây không phải quá hợp với lẽ thường sao, đúng không?", hấn nheo mắt lại, mơ hồ cảm thấy có sự kỳ quái.

Tông Dung làm mỗi một việc đều nhất định có mục đích, hấn biết rõ Thủ Kiếm rơi vào tay mình nhưng lại tỏ như không nghe thấy cũng không hỏi tới, phù định hoàn toàn suy đoán ban đầu của Phụng Thao Thiên.

"Hấn tin tưởng ta có thể chế phục được người", nàng hừ lạnh.

"Phải không? Vậy hấn là đánh giá cao người hay xem nhẹ ta", hấn cười mỉa.

"Người đã quên, Tông Dung xem tình tượng có thể đoán được tương lai, hắn đã sớm nói qua người trước sau gì cùn chết trong ta, cho nên, có lẽ hiện tại ta có yếu thế nhưng người tuyệt đối không thể thắng được ta", nàng lạnh lùng đáp trả.

"Hừ! Các người thật sự là buồn cười, lại tin vào cái gọi là vận mệnh, nếu hắn thật có thể biết trước vậy sao biết người sẽ rơi vào tay ta lại không ngăn cản? hắn chằm chọc hỏi lại.

Nàng bị hỏi đến ngẩn người ra.

Tông Dung...ngay từ đầu đã dự đoán được nàng sẽ rơi vào khốn cảnh sao? Biết rõ như thế hắn vẫn để một mình nàng đến đối phó Phụng Thao Thiên sao?

"Theo ta thấy hắn cũng không có yêu người, nếu có làm sao biết rõ hậu quả còn đem người đẩy vào hố lửa chứ"

"Đừng hồ chú là nói cái gì yêu hay không yêu, Tông Dung với ta là trong sạch", nàng chán ghét khiển trách.

"Làm trò, người sớm không phải xử nữ, còn theo ta nói chuyện gì 'Trong sạch'?" Hắn tới gần nàng, bèn nhón đùa cợt.

Mặt nàng sắc khế biến, ngây dại.

Nàng..... Đã không phải là thân trong sạch?

Phút chốc,hình ảnh nàng cùng một nam nhân cuồng dã hoan ái lại mơ hồ hiện lên trong tâm trí...

Kia không phải mộng sao? Nàng cảm thấy sợ hãi. Nếu không phải mộng, vì sao trong trí nhớ của nàng chưa từng có cùng nam nhân tiếp xúc qua?

Này rốt cuộc sao lại thế này? Chẳng lẽ, do trước kia bị thương nặng mà nàng đã quên đi chuyện quan trọng gì sao?

Nam nhân trong mộng kia là ai?

Thấy nàng tinh thần hoảng hốt, hấn tức giận chế trụ cổ tay nàng, lạnh giọng hỏi "Suy nghĩ cái gì? Nhớ tình nhân của người sao?"

"Ta suy nghĩ cái gì, liên quan gì đến người?", nàng tức giận bỏ tay hấn ra.

"Ta không cho phép người nghĩ đến Tông Dung, ở cùng một chỗ với ta thì chỉ có thể nghĩ đến ta", hấn quát

"Người vậy khốn cơ thể của ta, cũng không khống chế được suy nghĩ của ta, ta muốn ai, nghĩ đến ai là tự do của ta, cho dù là Tông Dung hay người khác cũng được..."

"Người đây là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ..... Trừ bỏ Tông Dung, người còn có nam nhân khác?" Hấn giống như bị đánh vào dây thần kinh mẫn cảm nhất, giận tím mặt.

"Buông tay, việc này ta không cần giải thích với người"

"Chỉ cần là chuyện của người, ta đều phải biết, nhất là chuyện tình phong lưu của người cùng nam nhân khác", hấn nghĩ tới cảnh nàng cùng nam nhân khác trải qua những đêm xuân là trong lòng như muốn phát hỏa.

"Ta không xấu xa giống như người, cả ngày luôn muốn cùng nữ nhân làm bừa"

"Đừng có ý chuyển đề tài, ta đang hỏi người, người đã lên giường cùng với bao nhiêu nam nhân rồi? bọn họ là ai?"

"Đủ, ta không muốn nói đến chuyện này", nàng phiền giận la to.

"Nhưng ta muốn, người tốt nhất lập tức nói rõ ràng cho ta", trong mắt hấn tràn ngập lửa giận, không hề phát hiện ra hành động, cử chỉ của mình y hệt một trượng phu đang ghen.

Nàng đối với đề nghị của hấn phi thường không kiên nhẫn, đơn giản nói " được, người muốn biết phải không, ta sẽ nói cho người biết, ta đã cùng vô số nam nhân lên giường, nhiều đến mức không đếm được, cũng không nhớ rõ mặt bọn họ, dù sao cũng chỉ cần bọn họ làm cho ta khoái hoạt là được..."

Sắc mặt hấn trở nên cứng đờ, cảm giác nóng bỏng, đau đớn đánh mạnh vào lòng hấn, như nước tràn lan khắp thân thể hấn. Lòng đố kỵ nháy mắt bùng lên như lửa cháy.

"Như vậy người vừa lòng sao?" Nàng khiêu khích.

"Người, nữ nhân đáng giận này", hấn nổi giận, đột nhiên nắm lấy mái tóc dài của nàng, cúi đầu điên cuồng hôn lên môi nàng.

Nàng kinh hãi, căn bản không kịp chống cự, đã bị hấn tức giận bao phủ, đôi môi bị hấn cắn cắn hút cơ hồ xướt da đỏ máu.

Hắn không cần biết nàng có đau đớn hay không, chỉ muốn hung hăng trừng phạt nàng, càng không ngừng cuốn lưỡi của nàng, uống nước miếng của nàng, muốn cho nàng ở trong miệng hắn hít thở không thông mà chết mới cam lòng.

Nụ hôn trừng phạt nóng bỏng như thiêu cháy môi nàng, cũng không cho nàng dưỡng khí làm nàng trong khoảnh khắc hít thở không thông, thân thể vốn suy yếu càng thêm mệt mỏi, ý thức cũng trở nên mờ lung.

"Tiên sinh, nàng đã hôn mê", Hắc Mãng không thể không nhắc nhở hắn.

Hắn nhủ mảy, vội vàng buông nàng ra, ngẩng đầu trừng mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của nàng.

Nếu có thể một phen bóp chết nàng thì tốt biết bao, hắn cũng sẽ không vì nàng là giận, vì nàng mà điên cuồng...

Vì sao sau khi gặp gỡ nàng, hắn không còn giống hắn trước kia?

Thở dài, hắn đau lòng ôm eo nhỏ của nàng, chuyển cho nàng chút khí, kim lòng không đậu lại vuốt ve mái tóc mềm mượt như tơ của nàng, cũng đem một sợi tóc của nàng nhẹ nhàng bỏ đi.

Một màn này làm cho Hắc Mãng không khỏi nhíu mày. Hắn theo Phụng Thao Thiên nhiều năm, chưa từng thấy hắn tỏ ra ôn nhu, trong ấn tượng chủ tử là một nam nhân tà ác, chưa bao giờ biết cái gì gọi là thương tiếc, hắn luôn cao cao tại thượng, vênh mặt, hất hàm sai khiến, luôn đòi lấy, đoạt lấy, nữ nhân chỉ có thể khuất phục hắn, chưa có người nào dám can đảm khiêu khích hắn mà còn tồn tại.

Nhưng Thủ Kiếm là ngoại lệ.

Thủ Kiếm càng chống đối, càng phản kháng, Phụng Thao Thiên càng hưng phấn, giống như sùng nịch người yêu kiêu căng, rõ ràng là tra tấn nhưng thật ra lại thâm tình tận xương, hơn nữa động tác nho nhỏ lúc này đã tiết lộ manh mối.

Phụng Thao Thiên yêu Thủ Kiếm!

Mà cái loại cảm giác này, giống như đã yêu nàng yêu mấy ngàn mấy vạn năm...

Đây không phải là chuyện tốt, tình yêu dễ làm hỏng việc, hắn cũng không hi vọng chủ nhân vì trầm mê một nữ nhân mà quên nghiệp lớn.

Huống chi, Thủ Kiếm vẫn là nữ nhân nguy hiểm.

Thủ Kiếm tỉnh lại, thấy Phụng Thao Thiên đan kề sát mình, ghét cay ghét đắng đến cực điểm liền vươn tay chụp vào mặt hắn.

Phụng Thao Thiên không kịp phản ứng, má bên phải bị xước làm chảy máu, hắn sững sốt một giây rồi lập tức phát ra một cổ lửa giận không tên.

Nữ nhân này cũng quá kiêu ngạo, nàng dựa vào cái gì mà lần nữa tác động lên cảm xúc của hắn? Nàng nghĩ nàng là ai?

Nhận hắn sùng hạnh, không chủ động lấy lòng hắn cũng liền thôi, còn luôn làm hắn tức giận, luôn bày ra một bộ mặt thối cho hắn xem còn cố tình làm hắn như gốc tử mê luyện thân thể nàng, vô luận như thế nào đều thấy không đủ.

Chết tiệt!

Vấn đề không phải do đầu óc của hắn mà là tâm của hắn. Hoặc là thân mình của nàng chính là nguyên nhân.

Hắn giận dữ hất tay Thủ Kiếm, kéo nàng lại gần, hừ lạnh nói "nhất định là ta đối với ngươi tốt quá cho nên ngươi mới không biết tốt xấu, không hiểu phải cúi đầu"

"Muốn ta cúi đầu..... Không bằng trước giết ta....." Thủ Kiếm cho dù khí hư vô lực, vẫn không giảm chút ngạo khí.

"Chắc, ta như thế nào có thể giết ngươi? Ngươi chết thì không nhìn thấy cảnh do một tay ta đạo diễn"

"Ngươi thì có trò gì hay", nàng rùng mình

Hắn không trả lời nàng, bay thẳng đến Hắc Mãng hỏi: "Hắc Mãng, Ngọc hoàng gần đây như thế nào?"

"Báo cáo tiên sinh, Mật phi tử sau khi bị người mê hồn đã bắt đầu đối kháng cùng hoàng hậu, hậu cung Thừa Thiên cung lục hắc với nhau ngày càng nghiêm trọng. Ngọc Hoàng ứng phó mệt mỏi, lo âu ngày càng tăng, mấy ngày trước thân thể còn bất an, phải triệu nhóm ngự y trị liệu", Hắc Mãng nói.

"Phải không?" Phụng Thao Thiên nghe được mừng rỡ, cố ý nhìn Thủ Kiếm

Thủ Kiếm tư lự biến sắc, như thế nào cũng không nghĩ tới Phụng Thao Thiên không ngờ bắt đầu hành động, nhưng lại lợi dụng phi tử đấu tranh đến nhiều loạn Ngọc hoàng.

"Huynh trưởng của ta ngay chuyện của nữ nhân còn không quản được, nói gì đến quản lý triều chính? Xem ra ta phải thay thế hắn mới được", Phụng Thao Thiên châm biếm.

"Người là đồ tiểu nhân âm hiểm, luôn lén lút hành sự, không dám cùng Ngọc Hoàng quang minh chính đại đối kháng"

"Quang minh chính đại? Ai nói ta không dám? Là hần không dám đối mặt ta đi? Theo trước kia hần chỉ biết lực lượng của ta so với hần mạnh hơn cho nên hần luôn tránh sau Tứ Thần quan, nhờ các người để đối phó ta. Nhưng chuyện này sẽ không tái diễn, bởi vì đến thời điểm quyết chiến, ta sẽ cùng hần tính toán nợ nần", hần lạnh lùng thốt.

"Thời khắc quyết chiến", nàng rung mình.

"Đúng vậy, thù hận giữa hai huynh đệ ta cũng phải đến lúc chấm dứt"

"Pháp lực của người đã bị trí nhớ che lại, người cho là mình có phần thắng sao?, nàng châm chọc.

Hần nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên tà khí nở nụ cười.

"Pháp lực của ta có thể sánh với người còn lớn hơn, Vô Khúc đại nhân, huống hồ trừ bỏ dùng pháp lực đối khác, người cho rằng ta không còn biện pháp nào khác sao?"

"Cái gì?" Nàng bị nụ cười của hần làm cho rung lên.

"Không cần bao lâu, người sẽ tận mắt chứng kiến trò hay, bắt quá hiện tại chúng ta hãy đi nghe ca kịch đi", hần quyết định làm một chuyện gì đó có thể làm cho hần vui vẻ một chút.

"Ca kịch? Đó là cái gì?" Nàng nhìn mi khó hiểu.

"Xiếc khí của phạm nhân", hần cười miệt thị, nhìn chăm chăm âu phục của nàng, lại nói " nhưng trước hết người hãy chỉnh đốn lại trang phục của mình đi"

Nói xong, hần hướng trên người nàng vung lên, một cỗ lực đạo nháy mắt bao phủ toàn thân nàng, làm cho quần áo trên người nàng vốn bị xé rách lại phục hồi nguyên trạng trong nháy mắt.

Nàng hoảng sợ trở mắt, này....Đây không phải là năng lực mà một chỉ điều có thể có được.

"Đi thôi, ta mang người đi thể nghiệm một chút cuộc sống của thường nhân, ta cam đoan người sẽ bội phục những sáng tạo của bọn họ để tăng thêm lạc thú trong cuộc sống", hần nắm cổ tay nàng, lôi nàng đi ra ngoài.

Ánh sáng chói chang ngoài phòng làm nàng nheo hai mắt lại, vốn luôn có mặt nạ bao phủ nên nàng không thích ứng được với độ sáng như vậy, cảm giác như không nhìn thấy rõ, thực không tự nhiên.

Nhưng Phụng Thao Thiên lại thích nhìn bộ dáng của nàng ở dưới ánh mặt trời, ngũ quan thanh tú càng thêm rõ ràng, xuất sắc, da thịt trắng nõn như bạch ngọc, mái tóc đen sẫm dài trên bộ đồ màu bạc càng tăng thêm vẻ diễm lệ.

Nữ nhân này dù là hiện tại hay về sau, chỉ có thể thuộc về hần, hần vĩnh viễn sẽ không để cho nàng chạy thoát.

Vĩnh viễn cũng không.

Gắt gao nắm lấy tay nàng, hần còn chưa phát hiện hần đối với Thủ Kiếm ngày càng khát vọng độc chiếm mà phạm nhân chôn nhân gian gọi là tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thủ Kiếm quả thực không thể lý giải, Phụng Thao Thiên mang theo nàng đáp máy bay tư nhân của hần hơn mười mấy tiếng đến Ý cũng chỉ để nghe cái mà hần nói là xiếc khí phạm nhân thôi sao?

Trên vũ đài giọng ca du dương trầm bổng, cảnh trí hoa lệ...dù nàng không hiểu bọn họ đang diễn cái gì nhưng cũng không thể tán thưởng kiểu giải trí của phạm nhân.

Đương nhiên, còn có bọn họ cố gắng truy đuổi hư vinh.

Hư vinh, là chỉ bọn họ cố ý học đòi văn vẻ để biểu hiện địa vị, điểm này thì tiên giới với phạm nhân là giống nhau, chỉ khác là ở tiên giới các thần tiên lấy pháp lực để phân chia cấp bậc mà phạm nhân dùng tiền tài để phân chia thứ tự cao thấp.

Ở thế gian, người có tiền chính là bá chủ.

Phụng Thao Thiên chính là ví dụ tốt nhất.

Chỉ điều này ở Nhân Gian Giới hoành hành, đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, dùng tài phú khổng lồ của hắn để khuất phục mọi người. Bởi vậy không ai dám chậm trễ sơ suất, mỗi người đều kính cẩn cung cấp cho hắn những dịch vụ hoàn mỹ nhất, cao cấp nhất lại phục vụ tối đa.

Mà hắn, tựa hồ như có ý phô bày tài phú và năng lực của hắn với nàng, nghe xong ca kịch, hắn lại đưa nàng đáp máy bay đến một nhà hàng danh tiếng thế giới nằm bên hồ để dùng bữa, sau đó nghỉ đêm trong một lâu đài xa hoa.

Hôm sau, khi nàng còn đang mệt mỏi, hắn lại lôi nàng đến các cửa hàng lớn, mua cho nàng một đồng lớn các trang phục đắt tiền cùng kim cương, quà tặng...

Ngày thứ ba, bọn họ lại đáp máy bay tư nhân của hắn đi Hong Kong, sau đó thì sang Ma Cao đánh bài.

Nàng bị bắt mặc bộ lễ phục màu đen, đeo sợi dây chuyền kim cương do hắn tặng, trang phục cho rằng sẽ giúp hắn may mắn ở sòng bạc.

Trong sòng bạc rất huyền ảo, ồn ào, đông đảo người lui tới nhưng Phụng Thao Thiên lại bất đồng với những người khác, dáng người cân đối, thần thái quý phái cho dù bị rửa hình vẫn không làm mất đi khí thế vương giả của hắn. Đưa mắt nhìn quanh, hắn vẫn là tiêu điểm chú ý của mọi người, tuy rằng không muốn nhưng nàng không thể không thừa nhận hắn thật có sức hấp dẫn đối với người khác.

Ngồi trong gian khách quý một lúc, hắn bắt đầu thấy buồn chán liền kéo tay nàng đến một bàn quay roulette

"Người cũng chơi thử đi, xem người muốn chọn số nào?"

"Ta không cần." Nàng đối với những trò chơi nhảm chán của phàm nhân luôn cảm thấy không hứng thú.

"Chơi một chút đi, rất vui, rất ý tứ"

"Có ý tứ gì? Đây chẳng qua là một trò lãng phí thời gian lại không có phần thắng của phàm nhân mà thôi", nàng không khách khí đem cần quay bỏ xuống, vừa vặn lại đứng ở vị trí chín giờ.

"Ai nói?" Hắn cười có chút kỳ lạ, tặng thêm mấy chục lần tiền đặt cược cho vị trí chín giờ

Nàng trong lòng cũng cười lạnh, chỉ có phàm nhân mới có thể lừa dối bản thân, tin rằng có thể dùng cờ bạc để kiếm tiền. Bọn họ vĩnh viễn không hiểu, một người giàu hay nghèo từ khi sinh ra đã bị định sẵn rồi.

Hơn nữa còn là do thần tiên trên tiên giới quyết định.

"Đối với bọn họ mà nói là không có cơ hội thắng, nhưng với ta thì...", hắn nói xong ôm lấy thắt lưng nàng, đầu ngón tay trước mặt nàng bắn ra một nguồn lực làm cho cái đĩa đang xoay tròn liền đứng lại ngay vị trí chín giờ.

"Oa!" Một bên mọi người đều ngưỡng mộ nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ này.

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Phụng Thao Thiên, người này lại lấy pháp lực để khống chế sự thắng thua, thật đáng xấu hổ.

Hiển nhiên tài phú của hắn cũng dùng thủ đoạn lừa gạt mà có được, thật sự là đồ xấu xa, làm sao mà nàng có thể bình tĩnh cho được.

Phụng Thao Thiên nhìn nàng nở một nụ cười xảo trá.

Mười lần tiếp theo hắn đều thắng cả mười, tiền thắng cược đã như một tòa núi nhỏ trước mặt, làm cho nhà cái sợ tới mức mặt xanh lét, mồ hôi chảy ròng ròng.

Nàng không thèm xem, nữa, nghiêm mặt tránh đi cái ôm của hắn, bỏ đi.

Phụng Thao Thiên lệnh cho Hắc Mãng giải quyết mọi việc rồi đuổi theo nàng, cười hỏi "thế nào, không vui sao?"

"Xem ra người ở Nhân Gian Giới quá thoải mái, đắc ý", nàng nhìn về mặt hăng hái của hắn, nhìn không được hừ lạnh.

"Chính xác, mấy ngàn năm qua ta lẫn trong đám phàm nhân, đã sớm hiểu được tập tính tò mò của họ, trên cơ bản bọn họ so với dã thú còn kém hơn, trong cuộc sống của bọn họ toàn bộ đều bị chi phối bởi một chữ tham: tham sống, tham tài, tham quyền, tham ô...Đối phó bọn họ rất đơn giản, bất quá chỉ cần tham hơn bọn họ là được rồi", nét khinh thường gọi lên trên khóe miệng của hắn.

"Người đã ở đây chơi rất vui rồi, cần gì phải quay lại thiên đình?", nàng cố ý hỏi.

"Thực ra ta cũng không muốn quay về", hắn đứng lại, nhìn nàng, mang theo một chút tự giễu lại nói "ta từng nói với Cao Duệ và Lý Tùy Tâm, làm thú có gì không tốt? sinh mệnh lâu dài, bất tử tiêu điều tự tại, không lo không nghĩ, cần gì phải thành người? Lúc ấy ta còn cười nhạo bọn họ....."

"Đúng vậy? An phận làm chi điều, đối với người mà nói mới là lựa chọn sáng suốt nhất." Nàng lạnh nhạt nói.

"Nhưng sau khi ta biết được thân phận của mình, thấy không cam tâm ở lại Nhân Gian Giới làm một chi điều nữa", hắn cúi đầu nhìn tay mình rồi đột nhiên cười "nếu tay người có thể nắm giữ nhiều hơn, lớn hơn thì người cam tâm chỉ cầm một hòn đá nhỏ sao?"

"Người đây là tham....."

"Sai, đây là tích cực, là tự tin, là tự mình hiểu lấy, chỉ cần của ta, ta sẽ không buông tha, chỉ cần nghĩ ta có thể có được, ta liền cố hết sức để không vuột khỏi tay", hắn khí phách đem năm ngón tay nắm lại thành quyền.

Thủ Kiếm bị khí phách của hắn chấn kinh, thậm chí còn có cảm giác quen thuộc nói không nên lời kích động trong cơ thể nàng.

Lệ vương cường hãn cùng cuồng ngạo, kỳ thật cũng là nị lực lớn nhất của hắn, nhiều cô nương vì điểm này mà thương thức hắn, quý dưới chân hắn, say mê hắn.

Mà hắn cũng chưa bao giờ cự tuyệt sắc đẹp, thậm chí còn coi trọng con mồi mà hắn săn được, ngay cả phi tử của Ngọc Hoàng cũng dám đùa bỡn. Phi tử kia vốn là thân muội của thủ hạ Triệu Đồng, vì thế nàng cũng là thay Triệu Đồng tìm Lệ vương để lấy lại công đạo.

Nhớ lại chuyện cũ, trong tâm trí nàng cũng hiện lên một mảng ký ức mà nàng không cách gì nhớ rõ, không biết nàng cùng Lệ vương đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ không ra, làm nàng toàn thân cũng không thoải mái.

"Người suy nghĩ cái gì? Sắc mặt khó coi như vậy." Phụng Thao Thiên thấy nàng sợ run, cúi đầu tiến đến nàng trước mặt hỏi.

Nàng đột nhiên cả kinh, lui về phía sau."Không có gì."

"Suy nghĩ chuyện của ta?" Hắn không có xem nhẹ sắc mặt thay đổi của nàng.

"Không có." Nàng phủ nhận.

"Người cùng ta, trước kia tựa hồ như có quan hệ với nhau?", hắn phỏng đoán

"Không có." Nàng vẫn là phủ nhận.

"Thật không có hay là người cũng đã quên?", hắn tới gần nàng.

Mặt nàng đỏ sẫm, có chút chột da.

Đã quên? xác thực, nàng là đã quên một việc, nhưng trong chớp mắt nàng bỗng nhiên có điểm sợ hãi như đã biết là chuyện gì

"Ta và người tuyệt đối không thể có liên quan gì với nhau", nàng bỏ lại những lời này rồi xoay người bỏ đi, nhưng tâm tình có chút hoảng hốt nên bước đi cũng không vững, giày cao gót uốn éo làm nàng ngã sắp xuống.

"A!" Nàng hô nhỏ một tiếng.

Hắn cũng không có đỡ nàng, ngược lại hai tay còn ung dung đút vào túi quần, ngạo nghễ nhìn nàng "đi đường phải cẩn thận, Vô Khúc đại nhân"

Nàng xoa xoa mắt cá chân, ngẩng đầu giận trừng hắn liếc mắt một cái, cố gắng đứng lên nhưng mắt cá chân đau đến không đứng nổi, lại ngã xuống.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Một nam tử xa lạ tiến tới, hảo tâm giúp nàng nhưng tay hắn còn chưa đụng tới nàng đã bị Phụng Thao Thiên chế trụ.

"Cút ngay, đừng chạm vào nàng." Hắn lấy ngữ khí lạnh đến mức làm người ta phát run cùng ánh mắt giết người cảnh cáo. Nam tử kia hoảng sợ tránh xa.

"Người làm cái gì vậy?" Nàng nhú mi hỏi.

"Không có gì, chỉ không thích ruồi bọ bu chung quanh người thôi", hắn lạnh lùng nói xong, một tay ôm nàng đứng lên

"Hừ, trong mắt ta người chính là ruồi bọ đáng ghét, bỏ ta xuống", nàng vừa mắng, vừa ra sức giãy dụa.

Lời của nàng làm hắn nổi giận, người bên ngoài nhìn vào càng làm hắc tức hơn, hắn chẳng những không buông ra mà còn ôm nàng chặt hơn, lại ở bên tai nàng uy hiếp "người tốt nhất ngoan một chút, bằng không, ta sẽ ngay tại đây cởi bỏ quần áo của người, cùng người diễn một màn đồng cung đồ sống"

Nàng rung mình, giương mắt trừng mắt hắn, tuyệt không hoài nghi những lời hắn nói chỉ là nói suông, người này nói được là làm được.

Thấy nàng an phận, hắn mới vừa lòng ôm nàng đi ra khỏi sông bạc, bước lên xe hơi đã sớm chờ trước cửa.

Vừa lên xe, Hắc Mãng đã báo cáo tình hình giải quyết ở sông bạc, Phụng Thao Thiên nắm chân Thủ Kiếm, nâng lên đặt trên chân hắn.

Nàng vội vàng kéo làn váy, giật mình hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Hắn không đáp, chỉ cường ngạnh tháo giày cao gót dưới chân nàng, nhìn chăm chăm mắt cá chân bị sưng.

"Buông..... Ngồi!" chân bị nhìn chăm chăm trước mặt người khác như vậy thật đáng xấu hổ, nàng lui về nhưng không cẩn thận đụng phải vết thương, đau đến mức kêu lên.

"Đừng lộn xộn." Hắn nắm chặt của nàng mắt cá chân, vì nàng sử dụng pháp lực.

Nàng không thể không yên tĩnh, nhíu mi nhìn động tác của hắn, đồng thời một cảm giác lạnh lẽo rót vào mắt cá chân, rất nhanh chỗ sưng đã biến mất, lập tức phục hồi như cũ.

Nàng lại lần nữa kinh ngạc vì pháp lực sâu không lường được của hắn, ngoài ra còn có một cảm giác khó hiểu khác len vào lòng nàng, hình ảnh hắn chữa thương cho nàng rất quen thuộc, quen đến mức làm nàng bất an, làm nàng toàn thân đau đớn.

Nàng không thể không bắt đầu khả nghi, trước kia, chẳng lẽ nàng cùng Lệ vương thật sự từng có quan hệ với nhau?

"Tốt lắm, hắn là không có việc gì." Hắn vỗ về bàn chân trắng nõn của nàng, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve, trong lòng cảm thấy nhộn nhạo.

Không nghĩ tới chân của nữ nhân cũng có thể câu hồn như thế...

"Nếu đã tốt thì buông ta ra", nàng cố nén cảm giác rung động kỳ lạ, vội vã rút chân lại.

"Ngươi không nói cảm ơn ta sao?", hắn đề chân nàng lại, gương mặt nhìn, có vẻ không được cao hứng.

"Ta cũng không cầu ngươi giúp ta trị liệu." Nàng hừ lạnh, một chút cũng không cảm kích.

"Nga? Đó là ta nhiều chuyện?" mặt hắn trầm xuống.

"Hừ, ngươi không mang ta đi theo, ta sẽ không bị thương, đây đều là ngươi sao", nàng lùi chân về.

Mang nàng đi ra du ngoạn, nàng lại vẫn ghét bỏ? Đáng giận.....

Hắn nổi giận, thân thủ nắm cầm của nàng, ép nàng phải đối mặt hắn.

"Ngươi không thể nói câu gì dễ nghe sao? Nếu nữ nhân khác dám vô lễ với ta như vậy, ta đã sớm đem nàng giẫm nát, há có thể dung túng nàng kiêu ngạo, làm càn như vậy", hắn tức giận nói.

"Vậy ngươi vì sao mặc kệ thúy cũng đem ta tê toái?" Nàng lãnh ngạo trừng mắt hắn.

Hắn nhướng mày, lửa giận nổi lên.

Đúng vậy! sự quật cường của nàng, tính kiêu ngạo của nàng, sự lạnh lùng của nàng...đều làm cho hắn hận đến mức muốn giết chết nàng nhưng hắn lại không hạ thủ được, vì sao?

Vì sao.....lại chấp nhất như vậy, không thể không có được lòng của nàng?

"Giữ lại ngươi đương nhiên là vì lợi dụng ngươi để khống chế đám thiên binh thần tướng kia, còn biến ngươi trở thành nô lệ tình dục của ta, là nơi để ta tiết dục, coi như là trả thù của ta đối với ngươi, đối với Tông Dung", hắn cố ý vũ nhục nàng.

"Ngươi...Ngươi chỉ là cảm thú", nàng tức giận

"Ta nói rồi, ta không cho phép ngươi nói hai tiếng kia", gương mặt tuần tú của hắn như kết băng, đồng thời trong mắt lóe lên lửa giận.

"A, thật có lỗi, là ta nói sai rồi, ngươi đương nhiên không phải cảm thú bởi vì ngươi ngay cả cảm thú cũng không bằng", nàng giễu cợt, tựa hồ như chỉ có công kích hắn mới có thể giảm bớt sự đau đớn không nói nên lời trong lòng.

Phụng Thao Thiên ba ngày qua thật vất vả mới hòa hoãn được tâm tình lại bị những lời này của nàng phá tan, hắn rút cuộc hiểu được, Thủ Kiếm là một tảng đá không tình cảm, muốn nàng ngoan ngoãn thuần phục chỉ có một phương pháp...

"Ngươi đã nói như vậy, ta đối với ngươi cũng không cần khách khí...", khuôn mặt tuần tú của hắn hiện lên nụ cười ác ma, ấn hạ cái nút, làm cho một tấm màn xuất hiện chia thành một không gian riêng với phía trước.

"Ngươi..... Ngươi lại muốn làm gì..... A?" Nàng cảnh giác trốn vào trong góc nhưng vừa mới nhúc nhích, hai tay đã bị một lực đạo kéo lấy, gãy cách nào cũng không thoát.

"Ngươi nói đi?Ngươi chọc giận một dã thú, ngươi nghĩ hắn sẽ muốn làm gì với ngươi?", khoe miệng hắn gọi lên nụ cười tà ác, tiến sát nàng, lấy đầu ngón tay vuốt ve hai má nàng.

Nàng trừng lớn hai mắt, có cảm giác rùng mình

"Trong mắt dã thú, ngươi là đồ ăn của hắn, là mỹ vị, là tú sắc khả com...hắn thật sự là phân vân, chắc là nên bắt đầu ăn từ chỗ này", hắn nói xong liền kéo cao đôi chân mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Nàng cả giận nói.

"Bẩn thỉu? thì ra ngươi không thích tay của ta, hay là dùng miệng thì tốt hơn..." trong mắt hắn lóe một tia lửa giận, ác ý cười, nâng chân của nàng lên, cúi đầu liếm, hơn nữa cũng đem váy của nàng kéo lên đến thắt lưng, hôn dọc từ mắt cá chân lên đến đùi.

"Dừng lại! Đây là ở trên xe! Ngươi không thể....." Nàng xấu hổ và giận dữ giãy dụa vạy vẹo.

"Dã thú làm gì biết phân trường hợp, luôn thích thì làm liền, không phải sao?", hắn ngấm nàng một cái, tiếp theo kéo quần lót của nàng xuống.

Nàng cắn môi dưới, nhắm hai mắt, toàn thân vì tức giận mà run rẩy.

Nơi tư mật nhất liền bày ra trước mắt hắn, nàng hận không thể chết đi, hắn muốn nhục nhã nàng nên mới có thể dùng cách hạ lưu như vậy để đối xử với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đêm đã khuya, nhưng Thủ Kiếm không thể nào ngủ được, nàng ở trong phòng đi qua đi lại, lo lắng không thôi, nhớ lại cảnh tượng kinh người vừa rồi là lòng lại nóng như lửa đốt.

Ba ngày sau Phụng Thao Thiên sẽ thống lĩnh một đám yêu ma quái thú đại náo thiên cung, nếu chúng thiên binh thần tướng không có sự đề phòng thì thọ yển của Ngọc Hoàng có nguy cơ biến thành tiệc máu.

Làm sao bây giờ? Tòng Dung biết chuyện này sao?

Phụng Thao Thiên cố ý đem cung điện xây dựng sâu dưới lòng đất là muốn ngăn ngừa Tòng Dung hoặc Ngọc Hoàng biết được hành động của bọn họ. Nếu Tòng Dung sợ ý nghĩ rằng hắn chưa khôi phục trí nhớ mà quên phòng bị, đến khi đại chiến xảy ra, hậu quả khó mà lường được.

Nhưng nói sao thì cũng do lỗi của nàng, nếu nàng không sợ ý thất thủ rơi vào tay ác điều thì hắn cũng không có cơ hội phản kích.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy bất an, tự trách lại ảo não, nhưng lại không có cách nào...

"Đáng giận! Nếu có thể đoạt lại thần kiếm là tốt rồi....." tay nàng nắm thành nắm đấm, mi nhắm thành một đường.

Thần kiếm đã bị Phụng Thao Thiên dùng pháp lực che lại, treo ở trên cao trong cung kia, quả thực là si nhục đối với nàng, thân là Võ Khúc đại nhân, kẻ địch ở trước mắt nhưng nàng lại không làm gì được, chỉ có thể trở mặt nhìn một đám yêu nghiệt điều vũ dương oai trước mặt.

Không được, nàng phải nghĩ biện pháp, dù thế nào nàng cũng phải tìm cách trở về thiên đình để báo tin.

Trong lúc nàng đang trầm ngâm, Tước nhi đột nhiên lặng lẽ đi vào.

"Tiểu thư, ngươi..... Ngươi như thế nào còn không ngủ? đã nửa đêm rồi nha", thấy Thủ Kiếm chưa ngủ, sắc mặt Tước nhi hiện lên thần sắc âm u.

"Đã trễ thế này, ngươi tới làm cái gì?" Thủ Kiếm lạnh lùng nhìn nàng.

"Ách..... Ta lo lắng ngươi ban đêm khát nước, nên mang thêm nước sôi đến", Tước nhi nói xong cúi đầu, bước nhanh đến đổ thêm nước sôi vào bình thủy.

Thủ Kiếm nhìn chằm chằm thân hình gầy nhỏ của Tước nhi, trong lòng vừa động liền tiến lên nắm cổ tay nàng "Tước nhi, ngươi có thể giúp ta sao?"

Tước nhi cả kinh, nước trong tay hắt ra ngoài. "Cái gì? Chuyện gì!?"

"Ngươi chỉ là chim sẻ, muốn bay lên tới thiên đình phải cố gắng hết sức nhưng tuyệt đối không thành vấn đề, ta muốn ngươi giúp ta truyền tin gấp cho

Tòng Dung”, nàng vội nói

“Bay lên thiên đình báo tin? Không...không, không được, ta không thể phản bội tên sinh”. Tước nhi hoảng sợ đến mức sắc mặt đại biến, hất tay nàng ra, mãnh liệt lắc đầu.

“Tước nhi, thân là cầm đầu, tự biến thành hình người lại ở cùng phản thủ ác điều, thiên đình nhất định sẽ phán ngươi tội chết. Nếu ngươi giúp ta, ta có thể cứu ngươi”, Thủ Kiếm không thể không hù dọa nàng.

“Mạng của ta là do tiên sinh cứu...ta không sợ chết, cho dù vì hấn mà chết cũng không sao..”

“Ngươi..... Vì loại người như Phụng Thao Thiên mà bán mạng, đáng giá sao?”, nàng gầm lên

“Tiểu thư, ta không rõ vì sao người lại chán ghét tiên sinh như vậy? hấn thật ra rất thích ngươi, ngươi cũng không chán ghét hấn”, Tước nhi cả gan phản bác.

“Ngươi ở nói bậy bạ gì đó?” Thủ Kiếm lớn tiếng trừng nàng.

“Kỳ thật..... Ta thấy ngươi mỗi lần bị Phụng tiên sinh ôm đều có cảm giác như là thật hưng phấn”, Tước nhi nhỏ giọng nói, sau đó trộm nhìn nàng.

Nàng sùng sốt, hai gò má ửng đỏ bừng.

Tiểu chim sẻ này lại nhìn lên nàng cùng Phụng Thao Thiên...

“Thực xin lỗi, ta là bởi vì đưa cơm cho các ngươi, mới có thể thấy.....” Tước nhi vội vàng giải thích.

“Ta cũng không có.....” Nàng muốn giải thích nhưng lại không biết nên nói thế nào, bởi vì chính nàng cũng không tìm ra đáp án.

“Tiên sinh đối với ngươi thật sự rất khác, hấn chưa từng quyến luyến một nữ nhân nào như vậy, luôn là một người rồi lại bỏ tìm người khác hoặc là đồng thời cùng rất nhiều người làm bừa...Nhưng từ khi hấn mang ngươi về, dường như đã tìm được bảo vật âu yếm, mỗi ngày không thể...” Tước nhi lại thì thào nói.

“Đù, ngươi biết cái gì? Những gì hấn làm với ta đều là chuyện tối dơ bẩn, lẳng nhục cường bạo ta, hấn căn bản chỉ là cầm thú”, nàng ghét cay ghét đắng nói

“Tiên sinh không phải cầm thú, ta nghe nói, thật lâu trước kia, hấn là nhị hoàng tử của thiên đình....” Tước nhi không khỏi thay chủ nhân nói chuyện.

“Danh hiệu này từ ngày hấn làm phản bị bắt đã bị hủy bỏ”, nàng lạnh lùng nói

“Nhưng.....”

Tước nhi còn muốn nói cái gì đó, nhưng là nàng đã không còn kiên nhẫn.

“Nếu báo tin thật sự làm khó ngươi, vậy ngươi hãy giải trừ phong ấn, để ta đi ra ngoài, ta phải lấy lại thần kiếm của ta”

“Thần kiếm? Vì sao..... Ngươi nhất định phải lấy thần kiếm? Ta nghe Hắc tổng quản nói, kiếm chính là hồn của ngươi, là thật vậy chăng?” Tước nhi đối chuyện này buồn bực đã lâu.

Nàng bị nàng hỏi trong lòng chấn động.

Mấy ngày nay bị nhốt ở trong này, thân thể ngày càng suy nhược đã giúp nàng chứng thật sự nghi ngờ nhiều năm trong lòng, thần kiếm chẳng những có liên quan đến pháp lực của nàng mà còn là tính mạng của nàng.

Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

Đây từng là bí mật của nàng, nhưng hiện tại đã không giấu được nữa rồi.

“Đúng vậy.” Nàng chỉ có thể thần nhiên thừa nhận.

“Vì sao..... Mạng của ngươi lại có liên quan tới kiếm”, Tước nhi khó hiểu.

“Thằng thần nói, ta cũng không rõ ràng.....” khuôn mặt thanh tú của nàng trầm xuống.

Nàng đã xảy ra chuyện gì sao? Từ sau khi bị thương nặng tỉnh lại, thấy lồng ngực trống rỗng như là mất đi cái gì đó rất quan trọng nhưng vẫn không nghĩ ra được đó là gì.

Lần sau, nếu có cơ hội gặp lại Tòng Dung, nàng nhất định phải hỏi hấn cho rõ.

“Thì ra...chính ngươi cũng không rõ a..”, Tước nhi nhìn nàng chằm chằm.

“Mặc kệ như thế nào, thần kiếm cùng ta là nhất thể, ta phải cầm lại nó.”

“Thần kiếm nếu cùng ngươi là nhất thể, như vậy, trong quá khứ ngươi dựa vào thần kiếm mới có được pháp lực cao cường? về mặt Tước nhi trở nên cổ quái.

Nàng nhú mi, không thích giọng điệu có vẻ chế nhạo của Tước nhi, giống như ám chỉ nàng không có thần kiếm thì không làm được gì.

“Mau đi ra ngoài cho ta..”, nàng đẩy Tước nhi cũng tính xông ra ngoài.

Tước nhi tiến lên giữ chặt nàng, thấp kêu:“Chờ một chút, tiểu thư.....”

“Như thế nào? Ngươi còn muốn ngăn cản ta sao?” Nàng trừng mắt tước nhi.

“Không, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết với sức lực hiện tại ngươi tuyệt đối không thể lấy được thần kiếm. .không, có lẽ là vĩnh viễn cũng không lấy được...”, Tước nhi nói được một nửa, về mặt chợt hiện lên nụ cười ngoan độc, tay đã cầm dao hung hăng đâm nàng.

Nàng sững sờ một chút, còn không kịp phản ứng, ngực đã bị dao thật sâu đâm vào.

Trong nháy mắt, nàng không cảm thấy đau mà chỉ là kinh ngạc, khiếp sợ, thậm chí còn cảm thấy hoảng hốt...

Tước nhi trước mắt sao trở nên dữ tợn như vậy? sao trong cái miện nhỏ của nàng lại lộ ra một cái lưỡi rắn?

“Ngươi căn bản không cần thần kiếm, Vô Khúc đại nhân, bởi vì, ngươi cũng sắp đã chết.” Tước nhi cười lạnh, khuôn mặt nháy mắt liền biến thành Hắc Mãng.

“Là..... Ngươi...Độc xà”, ngươi rút cuộc hiểu ra, người này không phải là Tước nhi mà là Hắc Mãng, hắn giả làm Tước nhi lên vào đây để giết nàng.

“Ta không để cho ngươi mê hoặc vương gia, hắn cần phải chuyên tâm để hoàn thành nghiệp lớn, đoạt được ngôi vị, như vậy sau này ta mới có thể theo hắn một bước lên trời...” Hắc Mãng nói xong càng dùng sức đâm dao sâu hơn vào ngực nàng.

“Ngô.....” Nàng cả người chấn động.

“Ngươi liền im lặng chết đi!” Hắc Mãng nói xong, lãnh khốc đâm dao mạnh xuống rồi lại không lưu tình chút nào rút ra.

Nàng thân mình quơ quơ, lưng lay sắp đổ, kinh ngạc cúi đầu nhìn ngực trái của mình bị dao đâm trúng, thấy máu chảy ra, ý thức đột nhiên lâm vào một trận thất hồn mê loạn.

Tình cảnh này, nàng dường như đã trải qua.

Đồng dạng bị dao đâm, đồng dạng vết thương, đồng dạng bị chảy máu, màu đỏ tươi ở trước ngực nàng giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

Đó là khi nào? đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao..... Nàng một chút cũng không cảm thấy đau?

Miệng vết thương rõ ràng rất sâu, vì sao lại không có cảm giác gì?

“Hừ, hừ, trái tim của thần tiên thiên giới có thể giúp tăng thêm ngàn năm đạo hạnh, ta cũng không nên lãng phí...”, Hắc Mãng tham lam liếm đầu lưỡi, tay trái thọc sâu vào trong miệng vết thương của nàng, ý đồ nắm lấy trái tim của nàng nhưng hắn tìm cả nửa ngày cũng không sờ được cái gì.

“Ông trời ơi, ngươi...ngươi rút cuộc là...”, hắn đột nhiên rút tay về, lui về phía sau, trừng mắt giống như đang nhìn thấy quái vật, thất thanh la to.

Ý nghĩ của Thủ Kiếm đang tán loạn cũng bị tiếng kêu của hắn làm tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hắc Mãng, chỉ thấy về mặt hắn kinh hãi, hai mắt không tin được nhìn chằm chằm trước ngực nàng.

Nàng..... Làm sao vậy?

Nàng mờ mịt tự hỏi, chậm chậm dùng tay ấn vào ngực, sau đó chính nàng cũng trở nên ngây dại.

Tuy rằng máu không ngừng chảy ra nhưng trong ngực của nàng, không...nàng không có tim, cư nhiên lại không...có tim!

Không có tim, lại vẫn có thể sống, vẫn còn sống?

Vì sao?

Nàng quả thực không thể tin những gì mình tận mắt thấy, càng không thể lý giải rốt cuộc nàng đã từng xảy ra chuyện gì.

Người nàng ở đây nhưng tim nàng thì ở nơi nào?

Mùi máu tươi dày đặc làm cho nàng thêm giật mình hoảng sợ, thân hình suy nhược còn bị thương nặng như vậy, bắt đầu run kịch liệt.

Đúng lúc này, trong không khí chấn động một cổ dao động kỳ dị, tiếp theo một luồng khí sắc bén từ địa cung tuôn ra, Hắc Mãng cảm thấy một lực đạo bức người đang tiến thẳng đến phòng này, hấn sợ hãi muốn tông cửa chạy đi, không ngờ chưa mở ra cửa phòng thì đã thấy một trường kiếm phá cửa mà vào, thẳng tắp bay đến trước mặt Thủ Kiếm.

Thoáng chốc, vết thương của Thủ Kiếm vốn đang chảy máu không ngừng, một viên khóa pháp phình đứng lên, giống như huyết sắc mã não trong suốt, hình thành một đạo khối giáp, vây quanh nàng cùng thân kiếm.

Hắc Mãng ghen hờn nhìn trần trời, ngây dại.

Một thân ảnh cũng cùng lúc tiến vào, vừa tới cửa đã la lớn “ Là chuyện gì? Là ai phá phong ấn của thần kiếm? Thủ Kiếm, nàng...”

“Vương gia, ta.....” Hắc Mãng quá sợ hãi.

Phụng Thao Thiên không rảnh nghe hấn giải thích, hấn trừng lớn hai mắt, sừng sốt.

Toàn thân Thủ Kiếm bị máu bao quanh, xuyên thấu qua hấn nhìn thấy rõ ngực của nàng bị khoét một lỗ lớn mà bên trong lại không có gì, trống rỗng, chỉ có một đám kim quang mỏng manh đột nhiên lóe lên.

“Này..... Đây là có chuyện gì?” Phụng Thao Thiên sắc mặt kinh biến, cơ hồ không thể mở miệng.

Hấn ở trong cung cùng mọi người uống rượu mua vui, đột nhiên thấy thần kiếm Đoạt Hồn run kịch liệt, từ phá phong ấn của hấn bay ra khỏi địa cung, hấn cảm thấy không ổn liền lao theo, nhìn thấy nó bay thẳng về hướng phòng của Thủ Kiếm, biết là đã xảy ra chuyện.

Nhưng hấn không nghĩ sẽ chứng kiến cảnh tượng khiến hấn đau lòng...

“Nàng..... Làm sao vậy?” Hấn trừng mắt nhìn bộ dáng Thủ Kiếm, kích động hỏi.

“Vương gia, ngươi hãy nghe ta nói, nàng.....” Hắc Mãng muốn giải thích.

Phụng Thao Thiên thoáng nhìn tay hấn dính đầy máu, cuống nộ bóp cổ hấn, rống to “ ngươi đã làm gì với nàng? Tim của nàng đâu? Tim của nàng đâu?”

“Vương gia..... Không phải ta.....” Hắc Mãng hai mắt tròn trắng, khó khăn nói

“Không phải ngươi? Vậy sao không thấy tim của nàng?”, Phụng Thao Thiên tức giận rống to.

“Nàng..... Căn bản..... Không có tâm..... Nàng là cái..... Yêu quái.....” Hắc Mãng hai mắt trắng dã, tựa như sắp tắt thở.

“Cái gì?” Phụng Thao Thiên ngắt ra, hai từ yêu quái kia như dao cắt vào lòng hấn, đau đến không thở nổi.

“Nàng không phải..... người.....” Hắc Mãng biện mệnh nói ra những lời này.

Không phải người? Phụng Thao Thiên chấn động tinh thần, bỏ Hắc Mãng ra đi về bên Thủ Kiếm.

Nàng làm sao có thể không phải là người? thân thể mềm mại, ấm áp, hơi thở say lòng người... rõ ràng chính là của người a. Là của nữ nhân làm cho hấn ý loạn tình mê.

“Thủ Kiếm.....” Hấn đau lòng lo lắng gọi nàng.

Là ai đang kêu nàng? Là ai.....

Thủ Kiếm từ trong mê mang hỗn loạn chậm rãi thanh tỉnh, vừa nhìn thấy hấn, biến sắc, lập tức cầm lấy thần kiếm, lúc này một viên huyết châu mã não đang quay chung quanh nàng bị thu vào miệng vết thương của nàng. Thủ Kiếm thất tình thần phấn chấn, sắc mặt tái nhợt lập tức trở nên hồng nhuận, vết thương trước ngực cũng tự lành lại, tron nhẵn như trước, giống như chưa từng bị đao đâm vào, chưa từng chảy ra một giọt máu.

Chẳng những Hắc Mãng bị dọa choáng váng, ngay cả Phụng Thao Thiên cũng thấy kinh hãi.

Thủ Kiếm huyết có thể triệu hồi thần kiếm, mà thần kiếm còn có thể cung cấp cho nàng một pháp lực mạnh mẽ, sự tương quan của cả hai thật quá mức tương tượng.

“Ta rốt cuộc đã lấy lại thần kiếm của ta, Phụng Thao Thiên, ngươi hãy nhận lấy cái chết đi”, kiếm khí giúp cho Thủ Kiếm thần trí thanh tỉnh, nhớ tới nhiệm vụ của mình, trên mặt lại hiện lên khí thế quen thuộc của Võ Khúc đại nhân.

“Ngươi..... Vẫn như cũ muốn giết ta?” Phụng Thao Thiên nhướn mày hỏi, ngực lại cảm thấy rất đau.

Bọn họ ở chung, thân mật hơn hai mươi ngày chẳng lẽ nàng đối với hắn không có chút cảm giác nào sao?

Là vì nàng vô tâm? Cho nên mới vô tình?

“Đúng, chẳng những muốn giết ngươi mà ta còn muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn”, nàng hừ lạnh, xoát một tiếng rút thần kiếm ra.

Đoạt Hồ vừa ra khỏi vỏ, chung quanh đã dày đặc sát khí, nhuệ khí bức người.

Mà nàng nhìn hắn, ánh mắt cũng lạnh như kiếm.

Phụng Thao Thiên không khỏi giận dữ, hắn mấy ngày nay đều vì nàng nhưng nàng tất cả đều như không thấy.

“Tim của ngươi đâu? Bị ai cướp? là Tông Dung sao? Hắn đến tột cùng đã làm cái gì với ngươi? Hắn lấy tâm ngươi để làm gì?, Hắn rống giận.

Quả đúng là Thủ Kiếm cùng Tông Dung có gì đó rất ám muội.

Hay đây là quỷ kế Tông Dung dùng để đối phó hắn? Hắn đã tính toán chuẩn xác, cố ý lấy cấp trái tim của Thủ Kiếm, lại để nàng đến phá vỡ phòng bị của hắn, đoạt lấy cảm tình của hắn.

“Chuyện này cũng không liên quan đến ngươi”, giọng nàng đầy khinh miệt và lạnh lùng.

“Ngươi.....” Hắn cảm tức nhìn nàng, chưa từng thất vọng và phẫn nộ giống như lúc này.

“Ngươi chỉ cần biết rằng, ngươi sắp chết trong tay ta”, nàng cười lạnh, mũi chân điểm một cái đã cảm kiếm tấn công hắn.

Đường kiếm mang theo lực đạo mạnh mẽ làm hắn cả kinh, vội vàng né tránh, không ngờ người còn chưa đứng vững, thần kiếm đã lại tiến tới.

Hắn không khỏi lo lắng, lấy được thần kiếm, Thủ Kiếm đúng là đã khôi phục được thân thủ như trước.

“Vương gia, cẩn thận!” Hắc Mãng kinh hô.

Hắn không kịp thở, chỉ có thể chặt vật còn hướng một bên, nhưng Thủ Kiếm không buông tha hắn, kiếm đao như ảnh đi theo, bên người bỏ về phía hắn lưng, hiểm hiểm địa tước điệu long bào một góc.

Hắn giận tím mặt, đi phía trước một cái đại cát bước, hoành thân điểm hướng vách tường mượn lực, thân hình chín mươi độ xoay tròn, nhảy đến của nàng phía sau, nhắc tay nhắm ngay của nàng lưng, đang muốn cấp cái trọng kích, nhưng mạnh nghĩ đến nàng kia bị cắt qua ngực, nghĩ đến nàng ở hắn trong lòng thở gấp thân ngâm, trong lòng chấn động, đứng là luyến tiếc ra tay.

Ngay tại hắn chần chờ nháy mắt, Thủ Kiếm cũng không lưu tình, nàng toàn thân quay đầu, trường kiếm thẳng tắp đâm ra, chính giữa hắn tâm tạng.

“Ngô.....” Hắn biến sắc, cứng ngắc trừng mắt nàng.

“Vương gia!” Hắc Mãng lớn tiếng kinh kêu.

“Hừ, ta nói rồi, chúng có một ngày, ta sẽ giết ngươi!” Thủ Kiếm lạnh lùng nở nụ cười.

Nhìn nàng vô tình tươi cười, xinh đẹp nhưng cũng tàn khốc, tâm hắn đau đớn mãnh liệt, trước mắt hiện lên một tình cảnh cũng giống như thế.

Thủ Kiếm mặc áo giáp bạc, cầm kiếm đâm vào ngực hắn.

Là nàng..... Tự tay giết hắn.....

Giết Lệ vương!

Hắn cả người chấn động mạnh, sắc mặt trắng bệch như người chết...

Phong ấn trí nhớ đã được giải trừ, hắn rốt cuộc đã nhớ tất cả những gì có liên quan tới Lệ vương.

Mấy ngàn năm trước làm cuộc binh biến, khi đã nắm chắc thắng lợi trong tay nhưng không ngờ ngay thời điểm quan trọng nhất Thủ Kiếm lại bán đứng hắn.

Nữ nhân hắn yêu ở ngay thời điểm hắn sắp đoạt được vương vị đã tự tay hủy hết tất cả của hắn.

Là nàng!

Đều là nàng!

“A!” Hắn xoay mình ngã mặt lên trời hét to, thanh âm tràn ngập sự phẫn nộ và không cam lòng.

Thủ Kiếm trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy không thích hợp, năng lực từ người hắn phát ra càng lúc càng tăng, làm cho người khác cảm thấy bị áp bức lại giúp hắn coi bỏ trôi buộc của ác rửa.

Nàng nhẫn mặt, quyết định đâm một kiếm để kết liễu mạng của hắn, nhưng khi kiếm vừa giơ lên thì đã bị hắn bắt lấy, không cách nào động đậy được.

Nàng hoảng sợ trừng lớn hai mắt, chỉ thấy hắn cầm lưỡi kiếm sắc bén nhưng tay không hề chảy máu.

“Ha ha a..... Ha ha ha.....” tiếng cười của hắn nghe rất xót xa, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng, càng can rõ mà theo tiếng cười của hắn rửa hình chỉ điều dần dần tiêu tán, bộ dáng của hắn cũng chậm chậm thay đổi.

Tóc hắn dài ra, long bào hoàng kim trên người cũng dần biến thành một hắc bào thêu kim hổ, đôi giày da cao cấp dưới chân cũng được thay thế...

Giống như bị người ta bóp cổ, sắc mặt Thủ Kiếm trắng bệch, thờ đốc, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn hình ảnh hắn lúc này lại cảm thấy rất quen thuộc.

Mái tóc dài cuộn tứ như bóng đêm, một thân hắc bào tượng trưng cho không may mắn lại còn ánh mắt ngạo mạn, bạo ngược kia

Lệ vương.....

Đã trở lại.....

Thật sự đã trở lại!

“Thì ra chính là ngươi, mấy ngàn năm trước là chính ngươi đã phản bội ta... Thủ Kiếm”, Phụng Thao Thiên trừng mắt nhìn nàng, tay cầm thân kiếm rút ra mà hắn không hề bị thương.

“Cái gì?” Thủ Kiếm âm thầm run sợ, nhìn Lệ vương lúc này có lẽ còn đáng sợ hơn trước kia.

“Ân oán của chúng ta lúc trước có lẽ nên tính toán một chút...”, Phụng Thao Thiên nói xong liền vứt bỏ thanh kiếm một bên.

Lòng bàn tay nàng bị lực đạo của hắn chấn động, nhẹ buông tay, kiếm rời khỏi tay, người cũng bị chấn động lui về phía sau, đụng phải góc tường, đau đến nhăn mi.

Nhưng nàng còn chưa đứng dậy, hắn lại như liệp ưng đánh tới, nắm lấy cổ nàng, nhắc bổng nàng lên

“A.....” Nàng thông khổ giãy dụa.

“Ta yêu ngươi như thế, ngươi lại đâm ta một đao, Thủ Kiếm, ngươi nợ ta, ta sẽ từng chút, từng chút một đòi lại...” hắn nói nhỏ bên tai nàng nhưng giọng lại lạnh đến mức làm người ta run sợ.

“Ta không hiểu..... Ngươi đang nói cái gì.” Thủ Kiếm vẫn cố quật cường.

“Phải không? Thì ra ngươi cũng không nhớ rõ, không sao, ta sẽ làm cho ngươi nhớ, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi nhớ...”, hắn cười lạnh, vuron lưỡi liếm vành tai nàng.

Nàng kinh hãi, chán ghét muốn né tránh, nhưng cổ bị hắn nắm giữ, không thể nào dùng lực.

“Tòng Dung có ý dùng ngươi tới đổi phó ta, đúng không? Hắn cướp đi tâm của ngươi, lại xóa bỏ trí nhớ có liên quan đến ta, đảm bảo để ngươi sau này sẽ không yêu thương ta, hắn muốn mượn tay ngươi giết ta... Chiêu này của hắn đủ ngoan, đủ ngoa...”, hắn dán trên khóe miệng nàng, lạnh lạnh nghiêng răng.

Nàng ngẩn người, là Tòng Dung lấy đi tâm của nàng, còn có trí nhớ, là hắn thật sao?

“Ngươi thông đồng cùng với Tòng Dung hãm hại ta, ta tuyệt đối không tha cho các ngươi”, hắn càng nói càng giận, tay càng dùng sức.

“Ngô.....” Nàng hít thở không thông, khuôn mặt nhỏ nhắn ở nháy mắt biến thành xanh tím sặc, toàn thân không ngừng run rẩy. Nhìn nàng như vậy, trong lòng hắn căng thẳng, nhớ lại khoảnh khắc hai người luyện ái, bàn tay không đang bóp cổ nàng không tự giác hơn buông ra, suy nghĩ mông lung.

Đúng lúc này, thần kiếm bay tới chỗ hắn, hắn không thể không buông Thủ Kiếm ra để đổi phó.

“Khụ khụ khụ.....” Thủ Kiếm té ngã ở, vỗ về cổ, liều mạng hít thở.

“Hừ, Tòng Dung a Tòng Dung, thì ra thần kiếm cũng là một bộ phận của ngươi. Ngươi vẫn ở nơi này, vẫn theo dõi chúng ta...”, hắn trừng mắt nhìn thần kiếm, tức giận nói.

Thần kiếm bay trở về tay Thủ Kiếm, nàng vội vàng cầm lấy, đứng dậy, lui về phía sau.

“Thủ Kiếm, hôm nay, ta trước hết buông tha ngươi, trở về báo tin đi, đi nói cho huynh trưởng ta biết, còn có Tòng Dung, nói hắn hảo hảo chuẩn bị thịnh yến để hoan nghênh ta, hoan nghênh Lệ vương trở về... ha ha ha...”

Thủ Kiếm tự biết giờ phút này không phải là đối thủ của Lệ vương, hiện tại chỉ có thể bỏ chạy về thiên đình cùng Tông Dung thảo luận kế sách đối phó.

Vì thế, nàng điểm nhẹ mũi chân, bay ra ngoài cửa sổ.

“Vương gia, người đây là thả cộp về núi a!” Hắc Mãng vội la lên.

“Thế này mới thú vị a, Hắc Mãng, thả cộp về núi, lại trở lên núi bắt hổ, lần này ta muốn tiêu diệt hang hổ cùng với sở hữu hổ, một cái cũng không thừa...”

Phụng Thao Thiên mãnh nói xong, ánh mắt nhìn theo thân ảnh của Thủ Kiếm, trong mắt có yêu, còn có hận nhiều hơn, nhưng so với hận thì giận còn nhiều hơn, mà đau lại nhiều hơn giận. Đau...

Lần sau gặp mặt, hắn cùng với Thủ Kiếm trở thành địch nhân, hắn không bao giờ thủ hạ lưu tình nữa.

Không bao giờ nữa.

Cảm giác được Phụng Thao Thiên đang nhìn mình, Thủ Kiếm quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt hắn, trên mặt chợt cảm thấy uồn ứ, không hiểu vì sao mình lại có cảm giác mất mát và rơi lệ.

Không hề có đạo lý, không rõ nguyên nhân..... Rơi lệ đây mất.

Nàng kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không thể lý giải, mình vì sao mà khóc? Vì ai mà khóc?

Không có tâm thì sao biết đến chua xót, vậy thì nước mắt này ngọn nguồn là từ đâu?

Là từ một đoạn trí nhớ đã bị nàng lãng quên sao?

Rất nhiều nghi vấn cũng chỉ có một mình Tông Dung mới giải đáp được cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thiên giới

Thủ Kiếm trừng mắt nhìn Tông Dung, hi vọng có thể từ trong miệng hắn moi được một ít thông tin nhưng hắn cái gì cũng không nói

“Thời cơ chưa tới”

Nàng hỏi mười lần, hắn đều trả lời một câu như vậy.

“Người đợi đến khi nào mới là đúng thời cơ? Từ trước tới giờ, người luôn thao túng sinh mệnh của người khác, ngay cả ta cũng là quân cờ của người, có phải không?”, nàng nắm vạt áo Tông Dung, lạnh mắt quát hỏi, tính nhẫn nại đã không còn nữa.

Trở lại thiên giới, nàng còn chưa kịp điều dưỡng thân thể đã tìm tòi đến Vân Thiên động tiên của Tông Dung, muốn tìm hiểu chân tướng sự việc nhưng Tông Dung lại không chịu trả lời vấn đề của nàng.

“Người nghĩ như vậy, ta cũng không phản đối”, khuôn mặt tuấn dật của Tông Dung vẫn trầm tĩnh, bất động.

“Người.....” Nàng tức giận đến nói không được nữa.

Nghe theo hắn thành ra bị Phụng Thao Thiên giam giữ, chịu sự lăng nhục, hắn chẳng những không có lời xin lỗi mà ngay một câu giải thích cũng không, miệng kín như bưng, quả thật so với người chết còn lợi hại hơn.

“Khí lực của người quá yếu, tốt nhất nên nghỉ ngơi nhiều nếu không thể lực sẽ kiệt quệ đến mức không còn”, Tông Dung nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của nàng, khuyển nhủ.

“Ta làm sao có thể nghỉ ngơi, Lệ vương sẽ trở lại, toàn bộ Thừa Thiên cung sắp lâm đại nạn, Ngọc Hoàng lo âu không ngừng, hạ lệnh cho thiên binh thần tướng phải canh phòng cẩn mật, người còn bảo ta nghỉ ngơi nhiều?”, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, hét lớn.

Nàng hiển nhiên đã trúng quỷ kế của Lệ vương, hấn báo trước là sắp đột kích làm cho cả thiên giới rối loạn cả lên.

“Ngọc hoàng kỳ thật một chút cũng không cần lo lắng, tuy rằng tình tượng biểu hiện ác triệu, Lệ vương lại rất đáng sợ nhưng chúng ta có vũ khí không chế được hấn”, Tông Dung nhẹ giọng nói.

“Vũ khí gì?”

“Ngươi.”

“Ta?” Nàng ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy, chỉ cần ngươi là đủ rồi, từ trước cho tới giờ, người duy nhất có thể chế ngự hấn cũng chỉ có một mình ngươi”, Tông Dung vẫn một câu nói cũ.

“Vì sao?” Nàng không hiểu. Lúc trước nàng nghĩ Tông Dung nói vậy là do nàng có võ công và thần kiếm, nhưng thực ra mọi chuyện dường như lại không phải như vậy.

“Bởi vì hấn yêu ngươi.” Tông Dung nhìn nàng.

Mặt nàng biến sắc, nhớ lại những gì Phụng Thao Thiên đã nói, đã làm với nàng trong hai mươi ngày qua, chẳng lẽ ngoài đằng sau sự chiến đoạt cùng lãng nhục đáng giận thật sự là yêu sao?

“Ngươi hấn cũng đã cảm giác được, hấn đối với ngươi là yêu quá mức...”

“Đừng nói nữa!” Nàng lớn tiếng giận kêu.

Không, nàng không muốn biết, cho dù nàng đã cảm nhận sự mê đắm của Phụng Thao Thiên dành cho nàng nhiều thế nào, nàng vẫn không muốn đối mặt với loại tình cảm gây áp lực của hấn.

“Bất quá đây là số mệnh của hấn, hấn yêu ngươi nhiều như vậy sẽ hủy diệt hết thảy của hấn”, Tông Dung lại nói.

Nàng trợn to hai mắt, không hiểu sao trong lồng ngực bỗng nhiên nổi lên một cảm giác đau đớn.

“Không phải hấn vẫn chưa bị hủy diệt sao? Ngươi muốn ta đi đối phó hấn nhưng ngược lại vì ta mà hấn khôi phục trí nhớ cũng giải trừ được rửa hình Không thuộc mình”, nàng ảo não nói nhưng chỉ mới được một nửa thì ngưng lại, sắc mặt trắng xanh.

Đây...chính là mục đích của Tông Dung.

Hấn đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, cho nên mới cố ý đối với chuyện nàng bị bắt đi không hề quan tâm, chính là muốn tạo cơ hội cho nàng và Phụng Thao Thiên ở chung một chỗ, lợi dụng nàng để cho Phụng Thao Thiên khôi phục trí nhớ.

Tông Dung nhìn chằm chằm biểu tình của nàng, mỉm cười.

“Đúng vậy.” Hấn nhìn thấu lòng nàng, gật gật đầu.

“Vì sao? Ngươi rút cuộc suy nghĩ cái gì? Làm cho Phụng Thao Thiên hồi phục trí nhớ, tương đương với để Ngọc Hoàng cùng toàn bộ thiên giới rơi vào tình cảnh nguy hiểm.”, nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn.

“Có một số việc, mạo hiểm mới có thể đạt được mục đích, cũng vậy, muốn trừ bỏ Lệ vương chỉ có thể dùng phương pháp cực đoan này...”

“Đây không phải phương pháp gì, đây căn bản là hồ đồ, kế tiếp ngươi muốn làm sao mà đối phó hấn? Ngươi nói đi”

“Ta nói rồi, ngươi có thể đối phó hấn, ngươi thậm chí cái gì cũng không cần làm, hấn liền thua định rồi.” Hấn lần nữa cường điệu.

Nàng lại một lần nữa sợ hãi mà cảm mồm.

“Vì sao ngươi chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ..Ta cùng hấn thực sự có liên quan với nhau? Ta...trước kia ta có yêu hấn sao?”, nàng gian nan nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Đáp án này, ngươi phải tự hỏi lòng mình..”

“Tâm của ta? Không phải tâm của ta đã sớm không thấy sao? Ngươi cảm tâm của ta đi, biến ta thành một khối thi thể chỉ có thể dựa vào thần kiếm để sống, một cái xác không hồn...”, nàng không kiềm chế được mà hét to.

“Ta không lấy đi của ngươi cái gì, Thủ Kiếm, tâm của ngươi, thật lâu trước đó đã bị chính ngươi ăn giấu rồi”, trong đôi mắt sáng của Tông Dung hiện lên một tia đau thương.

“Bị..chính ta?”, nàng ngây ngốc hỏi.

“Đúng vậy, người đem tâm của người cùng với đoạn trí nhớ kia giấu đến một nơi không ai chạm tới được”, Tông Dung thì thảo thờ dài.

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc

“Mấy ngàn năm trước người gieo nhân hiện tại thì gặt quả, Thủ Kiếm, nghĩ sai một chút sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, bao gồm cả vận mệnh của người. Lệ vương nghĩ hần đã mất rất nhiều nhưng thật ra hần đã có được cái hần muốn nhất, cho nên hần phải trả giá lớn, trở thành thú, chịu rửa hình Không thuộc mình, đều là kết quả mà thôi”, Tông Dung khó có lúc nói nhiều như vậy nhưng vẫn không nói tới trọng điểm.

“Ta không hiểu người đang nói cái gì, mọi chuyện thật kỳ lạ. Ta vì sao lại muốn đem tâm của mình bỏ đi? Một người không có tâm làm sao có thể sống được...”

“Là không thể sống.” Tông Dung lại thờ dài một hơi.

“Vậy vì sao ta lại có thể sống đến bây giờ?” Tông Dung chẳng những không giải trừ nghi vấn của nàng mà còn làm cho nàng hoang mang hơn.

Tông Dung không hề nhiều lời, phe phẩy quạt lông xoay người tránh ra.

“Người đừng nghĩ, chờ đến thời điểm người tự nhiên sẽ rõ, hiện tại quan trọng nhất là nên bảo trọng bản thân, lần này xuống thế gian, nguyên khí của người đã bị thương nặng”

Trong lời nói của hần tràn ngập tâm ý, nàng nhớ tới bản thân với thần kiếm có liên hệ đặc thù, trong lòng vừa động liền hỏi “Tông Dung, là người đã cứu ta phải không? Người dùng thần kiếm giúp ta tặc mệnh, giúp ta sống sót...”

Tông Dung thân mình khựng lại, quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt có chút trách cứ “đúng vậy, người làm việc ngược, vốn đáng chết nhưng ta lại cứu người”

“Vì sao người muốn cứu ta? Thậm chí là tiêu hao pháp lực để giúp ta tặc mệnh?”, nàng trừng lớn hai mắt, trong lòng chẳng những không cảm kích mà ngược lại còn cảm thấy hần đang có âm mưu gì.

“Ta chỉ làm việc ta nên làm, cứu người tất nhiên là có lý do của ta”, giọng hần mang đầy vẻ bí hiểm.

“Nguyên nhân gì? Người luôn tự xưng là quan tinh, cũng chỉ có đoán trước mà không can thiệp nhưng người lại lần nữa can thiệp vào cuộc sống của người khác, không hiểu phải tránh xa...” nàng đột nhiên tức giận cũng tràn đầy cảnh giác.

Nhiều năm qua, nàng chưa bao giờ hoài nghi tư cách của Tông Dung, nhưng hiện tại lòng nàng thấy lạnh run,. Người này trước giờ làm cho người ta không nhìn thấu. Hần là thiện hay là ác?

“Ta không phải không hiểu, mà là không thể.....” Hần thờ dài.

“Người.....”

“Tốt lắm, người từ nãy giờ đã hỏi một loạt vấn đề, Thủ Kiếm người không thấy phiền sao?”, hần đột nhiên cười.

“Bởi vì ta có rất nhiều nghi vấn, mà những nghi vấn đó, chỉ có người có biết đáp án.” Nàng nhăn mày, lúc này mà hần còn cười được.

“Thật ra người cũng đừng sốt ruột quá, chờ đến ngày mai khi Lệ vương xuất hiện, tất cả nghi vấn đều sẽ được giải đáp”

Lại là cách nói làm người ta chán nản, nàng giận dữ đang muốn truy vấn tiếp thì đã thấy hần thần sắc khác thường, nhìn về Thừa Thiên cung.

“Bất quá, ta nghĩ người có lẽ không cần chờ đến ngày mai.....”

Nàng nghiêm nghị quay đầu, chỉ thấy một mảnh đen kịt yêu khí tới gần Thừa Thiên cung, sắc mặt đột nhiên biến.

“Hần đến đây! Thế nhưng lại đến trước một ngày!” Nàng kinh sợ hô nhỏ.

“Quả nhiên là tác phong của Lệ vương, luôn thích chơi bài ngửa.” Tông Dung hừ lạnh.

“Ta phải trở về.....” Nàng đội mũ giáp, vội vã rút kiếm phải đi, lại đột nhiên không có lực, bước chân lão đảo.

Tông Dung đỡ lấy nàng “Ta đi trước nhìn xem, người luyện kiếm dưỡng khí sau lại đến.”

“Đừng nói giỡn, thời điểm này, ta thế nào còn có tâm tình luyện kiếm.” Nàng tránh khỏi tay hần, hít thở sâu rồi nhắm hướng Thừa Thiên cung bay đến.

Tông Dung đứng lại nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, thần sắc thâm trầm, ánh mắt nghiêm nghị.

“Người cho là người vì sao sống đến tận bây giờ? Thủ Kiếm, bởi vì bản cò này không có người không thể kết thúc, bản cò này đã chờ đợi mấy năm vì chờ người để hạ nước cuối...”

Hắn thấp giọng lầm bầm lầu bầu, khuôn mặt thanh dật hiện lên một đạo sát khí.

Thừa Thiên ngoài cung, vốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Ngọc Hoàng mà khắp nơi giăng đèn kết hoa, lẽ ra phải là một cảnh tượng náo nhiệt nhưng lúc này toàn bộ cung bao trùm một không khí âm tà đen tối, sự vui mừng đều tan biến hết.

Một đoàn ma thú đang tác loạn chung quanh, toàn bộ cấm vệ quân cũng đã sớm xuất hiện đánh nhau với bọn chúng. Triệu Đồng cũng dẫn một nhóm thiên binh thần tướng đến hỗ trợ nhưng bọn ma thú lúc thì quấy rối phía đông, khi thì tụ tập phía tây, nhìn như rối loạn, không có trật tự nhưng lại tạo hiệu quả rất lớn, liên tiếp tạo nên sự khủng hoảng, làm cho thiên binh thần tướng cũng lâm vào rối loạn.

Thủ Kiếm đứng ở chỗ cao, liếc mắt một cái liền nhìn ra bọn yêu thú này được cao nhân chỉ điểm, cái gọi là tiến hành tập kích bất ngờ thật ra là dò xét sự phòng bị của thiên giới, cũng muốn làm nhiễu loạn lòng người.

Phụng Thao Thiên quả nhiên lợi hại, trước thời hạn lại sử dụng chiêu đột kích làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nàng cười lạnh, trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng cho tương lai của thiên giới

“Xem ra, lần này Lệ vương là có chuẩn bị mà đến”, Tông Dung đến sau, quan sát toàn bộ tình huống rồi nói.

“Lần này cùng lần mưu đồ đoạt quyền trước không giống nhau, Phụng Thao Thiên ngay từ đầu muốn làm lớn sự tình cho nên mới triệu đàn yêu thú này tới”, nàng nhíu mi nói.

“Võ Khúc đại nhân, bầy yêu quái này tác loạn khắp nơi dường như là cố ý để che giấu mục đích”, Triệu Đồng vội vàng chạy tới báo cáo.

“Có thấy Lệ vương không?” Nàng cảnh giác nhìn bốn phía.

“Không có.” Triệu Đồng lắc đầu.

“Hắn nhất định cũng đi vào thiên giới, đến tốt cùng là ẩn ở chỗ nào?”, nàng lo lắng nói

“Ta vào cung xem sao, các người phòng bị cẩn thận, đừng để bọn yêu thú xông vào cung”, Tông Dung dứt lời liền bay vào trong cung.

“Triệu tướng quân, kêu bọn lính đi chuẩn bị ‘Phong hồn châm’ cùng ‘Kim cương tác’, thấy yêu ma lập tức công kích, giết không tha.” Thủ Kiếm lập tức ra lệnh.

“Dạ.”

“Toàn lực đề phòng, nhân mã của Lệ vương tuyệt không chỉ có bấy nhiêu đây, tăng thêm người tuần tra các tiên thần điện các, đừng để địch nhân thừa cơ xâm nhập”

“Tuân mệnh.” Triệu Đồng lĩnh mệnh, vội vàng rời đi.

Nàng xoay người đi đến hậu cung, trấn an đám hậu phi cũng chức trách đầu tiên của nàng, giờ phút này, nàng cũng không mong đám nữ nhân kia sẽ làm ra chuyện sai lầm gì.

Nàng điểm mũi chân bay lên, tính đến Phúc Lộc điện của hoàng hậu đột nhiên một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm làm nàng dừng lại, ngẩng đầu hình hành cung của Lệ vương đối diện Thừa Thiên cung phía xa xa, trong lòng chợt động.

Phụng Thao Thiên nhất định ở trong tòa cung điện bị bỏ hoang phế đó.

Nàng chuyển hướng, nhanh chóng đi về hành cung của Lệ vương.

Từ khi Lệ vương bị bắt, chịu rửa hình biến thành điều tâu cung điện nguy nga, kiến trúc đẹp đẽ này đã bị Ngọc Hoàng ra lệnh cấm không cho ai bước vào. Nó liền giống như chủ nhân của nó, cũng bị bỏ rơi, cũng chịu cực hình, long đong, thống khổ.

Thủ Kiếm bước trên lối đi phủ đầy cỏ dại đi vào hoa viên, đình đài lầu các đã phai màu, mất đi phong thái vốn có, cảm giác như một người già tang thương, cô độc chờ đến ngày ra đi.

Cảm giác đau đớn cùng chua xót đột nhiên tràn qua người nàng, mặt nàng trắng bệch, giật mình đứng lại, thật lâu vẫn không động đậy.

“Người đã đến rồi.”

Một âm thanh trầm thấp bỗng vang lên sau lưng nàng, nàng giật mình, quay đầu lại nhìn thấy Phụng Thao Thiên không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

Hắc bào ở ngoài, khoác áo cừu, tóc đen rối tung. phục hồi thành bộ dáng của Lệ vương Phụng Thao Thiên, khí thế càng thêm kinh người.

“Người quả nhiên ở trong này.” Nàng trừng mắt nhìn hắn, tay cầm thần kiếm đề phòng, thân thể không hiểu sao cảm thấy căng thẳng.

“Ta thực không thích người mặt bộ giáp này, che đi gương mặt xinh đẹp, còn có đôi mắt làm người ta mất hồn”, hắn nhìn nàng mặc bộ áo giáp mà đánh

giả.

“Câm mồm! Ngươi đừng quá kiêu ngạo, Lệ vương.” Nàng biến sắc mặt giận xịch.

“Thật sự là vô lễ a! Vô Khúc đại nhân, xông thẳng vào cung điện của ta, lại làm càn như thế, thật sự nên có người giáo huấn ngươi”, khóe miệng hắng gọi lên sự hứng thú.

“Nên bị giáo huấn là ngươi, hành vi sỗ tác sỗ vi của ngươi đã phạm vào lễ pháp”, nàng phản bác.

“Lễ pháp? Ai định lễ? Là ai lập pháp?” Hân khinh miệt nói.

“Ta thật nhiều lời, lại quên người trời sinh luôn tự cho là đúng, cuồng vọng, tự đại, không tuân theo quy tắc...”, nàng hừ lạnh.

“A.....” Hân đột nhiên cười to ra tiếng. “Ngươi không biết là những câu nói này của hai chúng ta nghe thực quen tai sao? Năm đó, ngươi cũng xâm nhập hành cung của ta, vì Triệu phi mà khởi binh vãn tội, chính là bộ dáng này, ngay cả lời nói cũng không khác biệt...”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc.

“Ngày đó là kỷ niệm lần đầu chúng ta gặp mặt a, chúng ta thậm chí còn đánh nhau, ngươi bị ta đánh rơi mũ giáp cho nên ta lần đầu tiên thấy được gương mặt của ngươi...”, Phụng Thao Thiên nói xong, suy nghĩ cũng trở nên phiêu du.

Lần đó, trong lòng hân giống như có một tảng đá lớn rơi xuống, hân nhớ rõ lúc đó ngực hân như có sóng ngầm mãnh liệt, thật lâu sau cũng không thể bình ổn.

Có lẽ do trí nhớ của hân bị che lại cho nên về sau vẫn có cảm giác mãnh liệt với nàng như vậy.

Nàng cường hãn, nàng tuyệt mỹ, nàng ương ngạnh, quật cường... tất cả những gì thuộc về nàng đều khắc sâu trong lòng hân, dù là chú ngữ cũng không thể bôi xóa được.

Thủ Kiếm biến sắc, phá tan suy nghĩ của hân.

“Đù, ta cũng không phải là đến cùng ngươi ôn chuyện, Lệ vương.” Nàng bắt an khiển trách.

“Nga? Ta nghĩ ngươi là tới tìm lại một đoạn trí nhớ thuộc về hai chúng ta”, hân nhướng mi.

“Ta đối với những chuyện đã phát sinh một chút hứng thú cũng không có...”, nàng trái lương tâm nói.

“Thật vậy chăng? Ngươi thật sự không muốn biết, trước đây chúng ta yêu nhau như thế nào sao?”, hân chậm rãi đến gần nàng.

Nàng cả người chấn động. Nàng..... Thật sự đã từng yêu Phụng Thao Thiên sao? Có sao?

Cơ thể đột nhiên co rút nhanh, tựa như đã hiểu hết thấy nhưng nàng lại không đủ can đảm đến nhận đáp án này...

Hoặc là không thể nhận đáp án này, chỉ vì nàng không thể lý giải tại sao trước đây mình lại có thể yêu nam nhân ác danh này.

“Chúng ta ở đây hẹn hò triền miên vài lần, hoan độ đêm xuân mấy đêm, ngươi chẳng lẽ một chút cũng không nhớ sao?” Hân vươn tay muốn khẽ vuốt mặt nàng.

Nàng giờ kiểm ngăn cản tay hân, nhìn chằm chằm, nói nhanh “đúng, ta đều đã quên hết tất cả, hiện tại ta chỉ biết nhiệm vụ của ta là giết ngươi”

Khuôn mặt tuấn tú của hân trầm xuống, nhất thời trong lòng dấy lên lửa giận.

“Đã quên? Nói được thực đơn giản, ngươi đã làm chuyện đáng giận với ta như vậy rồi nói quên là xem như không có gì xảy ra sao?, giọng hân lạnh lạnh, tràn đầy hận ý.

“Buông tay!” Nàng ra sức giãy dụa, lại phát hiện như thế nào cũng tránh không ra.

“Ngươi dùng sắc đẹp, dùng thân thể của mình để lấy được sự tín nhiệm của ta để rồi đến thời điểm quan trọng lại đâm ta một đao, đẩy ta vào địa ngục, ngươi còn mặt mũi nào nói ngươi đã quên không còn một mảnh?”

“Hừ, có lẽ đó là trừng phạt đúng tội của ngươi. Ta bắt quá là làm chuyện nên làm thôi”, nàng cười lạnh.

“Cái gì?” Hân giận dữ.

“Ngươi năm đó ý đồ soán vị xưng đế, hành vi sỗ tác sỗ vi của ngươi làm người khác khó chấp nhận, ta chỉ hận lúc đó không giết được ngươi nên hôm nay ngươi mới có thể làm loạn lần nữa”

Trong mắt hân tràn đầy lửa giận, lời của nàng làm tâm hân đau cũng dập tắt một tia cảm tình cuối cùng của hân dành cho nàng.

Lần đầu tiên hấn động chân tình, hấn yêu nàng nhiều đến mức muốn phế bỏ vương phi nguyên phối trên danh nghĩa, đưa nàng lên làm vương phi. Nhưng vì nàng là Tứ Thần quan, chung thân nguyện trung thành với Ngọc Hoàng cho nên hấn khởi binh đoạt vương vị, nguyên nhân chính là muốn thay đổi quy định buồn cười đó, có thể quang minh chính đại cưới nàng...

Nhớ lại hành vi của mình thật đúng là ngu xuẩn đến cực điểm, tình cảm của nàng đối với hấn từ đầu đến cuối đều là hư tình giả ý, mà hấn lại không chút nghi ngờ.

Thật đáng giận, hấn làm sao có thể bỏ qua cho nàng? Làm sao có thể...

Lừa gạt kích động làm cho hấn phóng ra một chưởng, đánh mạnh vào người nàng.

“A.....” Nàng không thể né tránh, trúng một chưởng làm rớt ra mũ giáp, đau đến nhăn mặt.

Hấn liền nhanh tay nắm lấy tay nàng, kéo tóc nàng, nguy hiểm nheo lại hai mắt.

“Kẻ phản bội ta tuyệt đối không thể thoát khỏi bàn tay ta, ngươi cũng giống như vậy, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ta chỉ chậm rãi tra tấn ngươi, đem ngươi biến thành một con rối có cảm giác nhưng lại không nói được, không động được, để cho ta chà đạp ngươi cho đến khi nào ngươi chết mới thôi...”

Hận ý của hấn dường như muốn ăn mòn nàng, làm cho tế bào toàn thân nàng đều đau, đau đến mức muốn khóc.

“Bởi vì, đây là ngươi nợ ta.” Hấn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, cuồng bạo gầm nhẹ.

“Ta không nợ ngươi bất kỳ cái gì, ngươi đừng nằm mơ..”, nàng không muốn yếu thế ở trước mặt hấn, lớn tiếng phản bác cũng muốn rút kiếm nhưng tay chưa đụng đến đã bị hấn nắm lấy.

“Đừng tưởng rằng có Tông Dung đưa cho ngươi thần kiếm là ngươi có thể đối phó được ta, hấn lấy đi tâm của ngươi, lại xóa bỏ trí nhớ của ngươi về ta thì ta cũng có biện pháp làm cho ngươi nhớ lại tất cả. Mọi chuyện trước kia, nếu chỉ có mình ta nhớ rõ thì không công bằng, ta không cho phép ngươi một mình quên nó đi, trước khi ngươi trở thành con rối của ta thì hãy nhớ lại một chút...”, hấn hung ác, nham hiểm nói xong thì chậm rãi giơ tay phải lên.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng la to.

“Để xem ngươi sẽ xin lỗi ta như thế nào, ta muốn ngươi một lần nữa trải qua, nhìn xem sinh mệnh chúng ta từ khi bắt đầu quan hệ với nhau...”, hai mắt hấn sáng rỡ, hồng quang từ trong tay hấn bắn ra, trực tiếp đánh vào mi tâm của nàng.

Nàng ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, cảm thấy đau đớn khi bị đánh trúng, cảnh trí trước mắt trở nên mơ hồ, đầu cũng như bị cái gì bao phủ lại mà ý thức lại như bị một lực lượng rất mạnh hút đi qua, xuyên qua một mảnh sương mù. Nàng cứ như vậy bị kéo trở lại dĩ vãng trước kia, trở lại nơi trí nhớ bị đứt đoạn, trở lại tình yêu đã có trong nàng...

Bạn đang đọc truyện *Ác Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Mấy ngàn năm trước...

Nàng cũng mặc áo giáo bạc, đầu đội mũ, hông đeo trường kiếm, không để ý sự ngăn cản của thị vệ mà xông vào hoa viên hành cung của Lệ vương, phá rối hấn đang cùng vài nữ tử cuồng hoan...

Trước đó nàng cùng Lệ vương cũng chưa từng gặp mặt tiếp xúc, ngoài trừ vì khinh thường hành vi ngông cuồng, phóng đảng của hấn, quan trọng nhất là Tứ Thần quan lấy việc phò trợ Ngọc Hoàng làm trọng mà Lệ vương lại là nhân vật nguy hiểm nhất, vì vậy đối với hấn luôn đặc biệt cẩn thận đề phòng.

Nhưng hôm nay nàng vì thay Triệu Đồng đòi lại công đạo mà đến.

Bởi vì thân phận đặc thù của nàng, Lệ vương liền đuổi hết mọi người đi, một mình cùng nàng nói chuyện. Nhưng hai người lần đầu tiên gặp mặt, không khí đã như phát hỏa, Lệ vương mắng nàng vô lễ, nàng lại mắng hấn kiêu ngạo, hai bên lời qua tiếng lại liền lập tức đánh nhau. Nàng lúc này mới phát hiện pháp lực của hấn so với tưởng tượng của nàng còn lớn hơn rất nhiều, nàng vô ý bị hấn đánh rớt mũ giáp, làm bại lộ dung mạo trước mặt hấn.

“Ta không ngờ Võ Khúc đại nhân lại là một nữ nhân xinh đẹp như thế...”, Lệ vương kinh ngạc hô lên, pháp lực lập tức thu lại hơn một nửa.

“Hừ, bất quá cũng chỉ là gương mặt vô nghĩa, ngươi đừng vì thế mà phân tâm, để ta đánh bại”, nàng thừa cơ tấn công mãnh liệt, nhưng vì hắn là vương gia cao quý nên nàng không tiện rút kiếm, chỉ có thể quyết đấu bằng chưởng lực.

“Toàn bộ thiên giới, ngươi là nữ tử duy nhất có thể so sánh với Lệ phi...”, Lệ vương tử đánh phải né nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nàng.

“Đủ, không cần nói tới diện mạo nữa, ta là vì Triệu phi mà đến đây, ngươi đùa bốn nàng thì phải chịu trách nhiệm, nàng bị Ngọc Hoàng biếm làm cung nô, ngươi nên thu nàng làm phi tần...”, nàng vừa nói, vừa đánh ra song chưởng.

“Không cần, trong cung của ta đã có nhiều nữ nhân lắm rồi”, hắn hừ một cái, xoay người nhảy đến sau lưng nàng.

“Ngươi nói cái gì? nhiều lắm mà ngươi còn đi trêu chọc nàng?”, nàng xoay người đá vào sườn hắn, hận không thể đá vào cái mặt đáng ghét của hắn.

“Là chính nàng mê đắm ta, sao có thể trách ta? Hơn nữa nàng là rác mà hoàng huynh không cần tới, ta làm sao có thể nhận lấy?”, hắn dễ dàng thoát ra.

“Ngươi.....” Nàng đã sớm nghe nói Lệ vương xấu xa, nhưng không nghĩ đến lại là người như thế.

“Nhưng nếu là ngươi...”, hắn xoay mình hướng nàng, ngả ngón cười “ta sẽ...”

“Thực càn rỡ, ngươi cho là ngươi xứng với ta sao?”, nàng lạnh lùng nhìn hắn.

“Thiên hạ không có nữ nhân nào mà Lệ vương ta không xứng”, hắn hần mi, ngoại trừ sắc đẹp còn vì tính cách của nàng.

“Vậy khẳng định lần này sẽ là ngoại lệ”, nàng xoay mình bay lên không, toàn lực phản kích.

Lệ vương cũng không muốn cùng nàng đối mặt giao đấu cho nên không ngừng né tránh, giống như đang chơi trò đuổi bắt, trêu chọc nàng, thời gian cứ vậy trôi qua dần, không dứt.

“Ngươi thật là...”, nàng tức giận thu tay lại

“Ta là thật sự a!” Hắn cười khê, đôi mắt tràn đầy khí phách vẫn nhìn nàng, ánh mắt kia tựa như chỉ tập trung vào con mồi.

“Quên đi, tiếp tục đánh tiếp cũng vô dụng, ngươi cần bản một chút quý ý cũng không có, chuyện Triệu phi ta sẽ tự xử lý...”, nàng không kiên nhẫn nói, xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại, ngươi nghĩ rằng hành cung của Lệ vương ngươi muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?”, thân hình hắn chợt lóe lên đã chặn trước mặt nàng.

“Như thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn ngăn cản ta?”, nàng cười lạnh.

“Không phải ngăn cản ngươi mà muốn giữ ngươi lại, bởi vì ta thật sự luyến tiếc cứ như vậy thả ngươi đi”, khóe miệng hắn gợi lên nụ cười xấu xa.

“Người đừng có làm càn, vương gia, cho dù ngươi là hoàng tử thì Tứ Thần quan cũng không phải do ngươi quản”, nàng châm chọc.

“Đúng vậy, ta làm sao không biết Tứ Thần quan chỉ chịu sự quản lý trực tiếp của Ngọc Hoàng, chỉ có Ngọc Hoàng mới có thể ra lệnh cho các ngươi”

“Ngươi hiểu được là tốt rồi.....”

“Cho nên, nói cách khác, muốn quản được Tứ Thần quan thì phương pháp duy nhất là trở thành Ngọc Hoàng phải không?”, hắn tà ác cười

Nàng biến sắc mặt, Lệ vương mơ ước vương vị đã không còn là bí mật, nhưng nàng không nghĩ tới hắn lại trực tiếp nói ra ý đồ của hắn như vậy.

“Sao lại giật mình như vậy? không phải các ngươi đều nhận định ta mưu đồ gây rối sao?”, hắn nhích sát gần nàng, đưa cọt nói.

“Ta chỉ ngạc nhiên là ngươi lại không che dấu dã tâm của mình”, nàng không tránh mà còn trừng thẳng vào mắt hắn.

“Cần gì phải che dấu, càng che dấu càng khiến người ta chú ý, hoàng huynh của ta không có gì đáng nói, chỉ là thần kinh là có vấn đề, nhất là đối với nhất cử nhất động của ta, hắn đề phòng giống như cướp giật...”

“Nếu ngươi an phận thủ thường, Ngọc Hoàng cần gì phải cảnh giác như thế, sở dĩ hắn bất an đều là do ngươi mà thôi”, nàng lập tức thay Ngọc Hoàng nói chuyện.

“Do ta mà ra? Thật sự là buồn cười a”, hắn khê cười một tiếng, đang tính nói gì nữa thì đột nhiên sát khí kéo đến, tiếp theo hắn liền nhảy lên để tránh một cú tập kích của hắc trùng.

Sắc mặt hắn khê biến, nhanh chóng đẩy nàng ra.

“Đây là.....” Nàng hoảng sợ nhìn đám hắc trùng đông đến kinh người, phát hiện đây đều là độc ma bò cạp không nên xuất hiện trên thiên giới.

Lệ vương bình tĩnh phóng chưởng tới tập vào độc ma bò cạp, làm cho thân thể của nó bị thương không ít nhưng cái đuôi vẫn kịp tấn công vào mặt Thủ

Kiểm

Nàng cả kinh, vội rút kiếm chém, cắt cái đuôi của nó thành hai đoạn

“Phản ứng rất nhanh”, hấn quay đầu cười khế.

“Ngươi còn cười được? đây là hạ tử, chuyện gì đã xảy ra? Vì sao trên thiên giới lại có loại độc trùng nàng?”, nàng trừng hấn, không ngừng huy kiếm ngăn cản độc hạt tấn công.

“Không nên ngạc nhiên, đã từ rất lâu chung quanh ta ở thường xuất hiện các loại độc vật, sát thủ... vô vàn chiêu số hiếm lạ...”, hấn nói như là đã quá quen với các trò ám toán này.

“Thường xuyên?” Nàng giật mình.

“Bởi vì có người hận không thể làm cho ta chết như vậy hấn có thể an tâm làm hoàng đế”, hấn cười lạnh.

“Cái gì..... Sao?” Nghe ra hấn trong lời nói có sự lên án, nàng không khỏi trừng lớn hai mắt, khó có thể tin.

Này đó độc ma bò cạp..... Chẳng lẽ là Ngọc hoàng.....

Bởi vì quá mức khiếp sợ, nàng nhất thời xuất thần, không chú ý một cái độc hạt đã bám trên thân kiếm, chuẩn bị đánh lên nàng.

“Cẩn thận!” Hấn vội vàng cảnh cáo.

Nàng chấn động, lập tức đá kiếm, độc hạt bởi vì cú đá của nàng mà rơi vào trong giày, đâm vào chân nàng.

“A.....” Nàng hô nhỏ một tiếng, đau đến ngồi xuống.

Hấn nhanh chóng chạy đến bên nàng, bàn tay cũng phóng hỏa thiêu rụi tàn dư của độc ma bò cạp thành tro tàn.

Tiếp theo, hấn vội ôm lấy nàng bay đến ghế nằm trên đỉnh, cởi bỏ giày của nàng ra, bắt được độc hạt liền dùng hỏa diễm thiêu chết nó, đồng thời cũng nâng chân nàng lên, xé bỏ tất.

“Ngươi làm gì?” Nàng kinh ngạc muốn thu lại chân, ngăn cản tay hấn.

“Đừng lộn xộn, độc hạt này sẽ trong khoảng thời gian ngắn mà chạy vào tim, phải lập tức lấy máu độc ra”, vẻ mặt hấn rất nghiêm túc, tay vẫn nắm chặt bàn chân tuyết trắng của nàng.

Vết thương trên chân đã biến thành màu đen, tốc độ lan tràn của độc tính nhanh đến không ngờ, Thủ Kiếm chỉ có thể mở to hai mắt nhìn hấn thuận thực dùng dao nhỏ khoét bỏ chỗ bị nhiễm, lại vận khí đem độc bức ra, vì thế máu đen cũng phun ra từ miệng vết thương mà hấn lại dùng pháp lực ngưng tụ máu độc trong không trung, sau lại lấy ra một cái bình nhỏ, thu toàn bộ độc huyết vào đó.

“Ngươi...thu thập độc huyết để là gì?” nàng buồn bực lại bất an hỏi.

“Chế tác thuốc giải độc.” Hấn đem bình nhỏ thu hảo, lại từ trên người lấy ra một viên thuốc màu đỏ đưa cho nàng “ăn”

“Đây là cái gì?” Nàng đề phòng hỏi.

“Yên tâm, đây là giải độc do ta tinh luyện, có thể giải được bách độc, nếu không muốn chết thì nhanh ăn đi”, hấn cười lạnh.

Nàng bán tín bán nghi, nhưng vẫn đem viên thuốc nuốt vào.

“Để ta xem miệng vết thương của ngươi...”, tiếp theo hấn lại cúi đầu quan sát chân của nàng, tuy rằng độc đã được bức ra nhưng để lại vết thương do dao khoét.

“Không cần, đã tốt hơn nhiều.....” Nàng có chút ngượng ngùng giãy dụa, ở trước mặt nam nhân mà lộ chân, thật không ra thể thống gì.

“Im lặng, nếu không muốn để lại vết sẹo thì đừng có cử động”, hấn cầm chặt cổ chân trắng nõn của nàng, đầu ngón tay vận khí, khẽ vuốt nhẹ nhàng lên miệng vết thương.

Một cảm giác hơi ngứa lan truyền trên chân, nàng cắn nhanh môi dưới, không dám lộn xộn, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hấn, tâm tư cũng bay bổng phiêu diêu.

Mái tóc đen dài, đôi lông mày sắc bén, Lệ vương cuồng ngạo tuần suất, hành vi quái đản là chuyện mà mọi người đều sớm biết. Nàng biết hấn nhưng chưa từng tiếp xúc gần gũi như bây giờ, cũng chưa từng tìm hiểu bản tính của hấn, nàng từ những lời nhận xét của mọi người mà không muốn tìm hiểu thêm, tự nhiên xếp hấn vào loại kẻ địch.

Nhưng giờ phút này nàng lại phát hiện, hấn cũng không phải là người tàn bạo lãnh huyết, hiện tại bộ dáng hấn giúp nàng chữa thương rất ôn nhu, không

ác độc như lời đồn.

“Ngươi đang nhìn cái gì?” Hấn ngẩng đầu, chống lại cái nhìn chăm chú của nàng.

“Không có gì.” Mặt nàng đỏ lên, dời ánh mắt.

“Cảm thấy có hứng thú với ta sao?”, hấn nhú mày, không buông tha.

“Đừng nói giỡn.” Nàng trừng hấn liếc mắt một cái.

“Nhưng ta đối với ngươi thực cảm thấy hứng thú.” Hấn nói thẳng.

Nàng không muốn nghe hấn tiếp tục nói bậy bạ nên lập tức thay đổi đề tài.

“Ngươi vừa rồi nói, này đó độc hạt là có người có ý công kích? Phải không?”

“Đúng”, hấn làm sao không nhìn ra được nàng bối rối, trong lòng âm thầm cười lạnh.

“Đây quả thực rất hoang đường!” Nàng cảm thấy bất khả tư nghị.

“ngươi sao lại phản ứng như vậy? chẳng phải Tứ Thần quan các ngươi cũng là đồng mưu sao?” hấn châm chọc nhìn chằm chằm nàng.

“Chúng ta làm sao có thể làm chuyện này? Đây chính là trái với quy định của thiên đình”, nàng cực lực biện minh.

“Hừ, kỉ luật của thiên đình? Thiên giới đã sớm không còn pháp luật và kỷ luật, các điều luật chẳng qua là để che lấp cho những âm mưu ghê tởm thôi”

“Tuyệt đối không thể có loại sự tình này.”

“Như thế nào không có khả năng? Có người ước gì ta chết nhanh hơn một chút, ở thiên giới, mỗi người đều đáng ghét như nhau, chỉ lo ta chết không được, có lẽ ngươi cũng vậy”

“Ta chưa từng nghĩ như vậy, tuy rằng ta không phủ nhận ta đối địch ngươi, nhưng ta chưa từng có ác ý muốn thương tổn ngươi.” Nàng nghiêm mặt nói.

“Nga?”

“Tứ thần quan lấy việc phụ tá cho Ngọc Hoàng là quan trọng hàng đầu, tiếp theo là trách nhiệm duy trì kỷ luật của thiên giới, chúng ta tuyệt không cho phép phát sinh những chuyện như thả độc vật hại người”

“Cho nên thế nào?”, hấn vẫn nhìn nàng chăm chú, thực thích bộ dáng xinh đẹp động lòng người nhưng cũng tràn đầy khí khái cương trực.

“Cho nên, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

“Vì tốt cho ngươi, ta khuyên ngươi vẫn là đừng tra quá rõ ràng.” Khóe miệng hấn gọi lên nụ cười.

“Có ý tứ gì.” Nàng nghi hoặc giương mắt, vừa vận đối diện với ánh mắt của hấn làm trái tim chấn động mạnh, nhất thời kinh hoàng. . .

“Ta cũng không hi vọng ta thật vất vả mới thích nữ nhân, cũng bị theo dõi”, hấn cố ý nói ái muội.

“Ngươi... nói chuyện nên tôn trọng một chút, Lệ vương”, nàng không hiểu vì sao trong lòng lại run lên, có lẽ nàng nên xem lại nhận xét của mình, hấn không phải phá hư mà là hảo sắc.

“Ta cho tới bây giờ sẽ không biết cái gì kêu tôn trọng.” Hấn nói xong lại âu yếm bàn chân xinh xắn của nàng.

“Đừng như vậy.” Nàng kinh hãi, vung chân muốn đá văng cái tay xấu xa của hấn, không ngờ lại làm cho mình mất cân bằng, nửa người trên liền ngã xuống ghế nằm “a...”

Nhưng Lệ vương rất nhanh đã kéo nàng, đồng thời cũng nhân dịp ôm nàng lấy thắt lưng của nàng, đặt nàng lên người hấn.

“Ta lại cứu ngươi một lần, ngươi muốn cảm tạ ta như thế nào?”, mặt hấn gần như dán sát vào nàng, mỗi cách chớp mũi của nàng không quá một tấc.

“Ngươi.” hơi thở của hấn làm tâm nàng xôn xao nhưng lại không có lực để đẩy hấn ra.

“Ta không ngại ngươi dùng hôn báo ân, bất quá, nếu lấy thân báo đáp ta sẽ càng vừa lòng.” Hấn cười khê.

“Buông tay.” Nàng phát hiện thanh âm của nàng không có một chút tác dụng gì.

“Hôm nay, trước hết thu một cái hôn, cái khác, chờ về sau chậm rãi hoàn lại.” môi hấn lại đưa sát vào nàng

“Không cần.” Nàng lớn tiếng kháng nghị, nhưng miệng vừa hé ra, đôi môi liền lập tức bị một trận lửa nóng ngăn chặn.

Hắn cứ như vậy mãnh liệt lại trực tiếp cướp đi nụ hôn của nàng, cuồng dã cắt đứt làm cho nàng không có chút cơ hội phản kháng.

Nhưng mà, nàng căn bản không có phản kháng, cũng vô lực phản kháng, không biết là do độc tố lưu lại hay do viên thuốc hắn đưa có vấn đề, hay vì kinh sợ hơi thở mạnh mẽ của hắn, nàng cả người bị hôn đầu hoa mắt, tứ chi bải hoải, hoàn toàn không có chút lực nào, chỉ có trái tim kinh hoàng mãnh liệt như sinh bệnh.

Được một lúc, hắn mới buông nàng ra, dùng ánh mắt mê muội nhìn nàng “ta nghĩ có lẽ nên tính một lần luôn, ta chờ không kịp...”

Nàng bị những lời này làm tỉnh lại, nhớ tới mục đích lần này đến hành cung của Lệ vương, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Người đem ta trở thành cái gì? Ta là người đứng đầu Tứ Thần quan, người tốt nhất đừng có làm càn...”, nàng tức giận đẩy hắn ra, nhanh chóng đứng lên, nhặt lấy giày mang vào, nhưng hồ hấp vẫn còn nặng nề, mặt cũng đỏ hồng.

“nga, Tứ Thần quan thì sao?”, hắn chế nhạo

“Tóm lại, chuyện Triệu phi người phải ra mặt giải quyết còn về chuyện hôm nay, ta nhất định sẽ tra ra manh mối”, nàng vội nói.

“Vậy làm phiền Vô Khúc đại nhân.” Hắn ngồi lên ghế, nhìn nàng mỉm cười.

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, ngực không tự chủ lại đập liên hồi, thiếu chút nữa đã quên những gì muốn nói, vội vàng há to miệng hít thở mới miễn cưỡng ổn định tinh thần.

“Ta thuận tiện khuyên Vương gia một câu, làm người nên biết khiêm tốn một chút mới có thể tránh được phiền toái”

“Người là lo lắng cho ta sao?”, hắn nhủ thầm.

“Không, ta chỉ là không muốn nhìn thấy thiên giới chìm trong hỗn loạn.” tim của nàng lại loạn nhịp.

“Người nào ở thiên giới cũng xem ta là ác nhân, nhưng có lẽ người nhìn ra được người thuận theo cũng chưa chắc đã là lương thiện. Ta thừa nhận dã tâm của ta không nhỏ, nhưng phần lớn là vì bị kích thích mà thành, có lẽ người sẽ rất nhanh phát hiện ra ranh giới giữa thiện và ác rất khó phân định rõ ràng, bởi vậy ta không quan tâm cái nhìn của người khác đối với ta, không quản hắn khen ngợi hay chê bai, ta chính là ta, ta chỉ là chính mình, duy ngã độc tôn, ai cũng không thể chi phối”. Hắn thu hồi mỉm cười, trên mặt hiện lên sự kiêu ngạo, còn có sự tự tin làm người ta bối rối.

Nàng yên lặng nhìn hắn, nhưng lại bị khí phách của hắn thuyết phục.

Nếu nói cái hôn kia là kích động lên lửa tình của nàng thì những lời này của hắn đã làm tăng thêm tốc độ thiêu đốt, nháy mắt làm cho nàng cuồng thiêu.

Không phải tất cả mọi người có tư cách cuồng vọng, đại bộ phận mọi người chính là phô trương thanh thế, chỉ có cường giả mới có đủ điều kiện kiêu ngạo.

Mà Lệ vương, đúng là người cườn giả mười phần, một cuồng đồ thiên địa đều không quản được.

“Ta nghĩ là làm mà nhất định là làm được, cho dù trời sập đất nứt cũng muốn nắm được trong tay...”

“Vậy người nghĩ muốn cái gì? Trở thành Ngọc hoàng?” Nàng không có thu hồi ánh mắt, ngược lại càng làm càn theo dõi ánh mắt dã tính của hắn

“Không, hiện tại, ta chỉ muốn tâm của người.” Hắn nói thẳng.

“Muốn tâm của ta cũng không dễ dàng đâu”, nàng khiêu khích.

“Ta cá rằng ta sẽ rất nhanh chiếm được tâm của người, còn có thân thể của người nữa”, hắn tự tin tràn đầy.

“Vậy người liền thử xem” Tựa như gặp được đối thủ ngang tài ngang sức, tay nàng vì phấn chấn mà mồ hôi chảy ra.

Trên mặt hắn có tán thương, mà nàng đã chờ không kịp ngênh chiến.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một ngọn lửa vô hình được nhen nhóm, không chỉ có nàng mà Lệ vương cũng cảm nhận được sự rung động không diễn tả được bằng lời.

Thủ Kiếm không nhớ mình bằng cách nào để đi ra khỏi hành cung của Lệ vương nhưng nàng lại hiểu rõ từ một khắc kia nàng đã rơi vào bẫy tình.

Nam tử có ý thức mãnh liệt lại kiêu ngạo liền như vậy xâm nhập vào lòng nàng, làm nàng mê đắm sự cuồng ngạo, khí phách cùng tính cách ác liệt của hắn...

Ba ngày sau, nàng phá giới, thành nữ nhân của hắn.

Ngày đó trùng hợp là thọ yến của Ngọc Hoàng, yến hội chưa chấm dứt nàng tình cờ gặp hấn trong chỗ cất rượu.

“Võ tướng không nên chạm vào rượu.” Hấn nhìn chăm chăm nàng, hai mắt như có lửa.

“Ta là đến kiểm tra rượu”, nàng cũng nhìn hấn, trên mặt không dấu được sự rung động.

“Nơi này mùi rượu nồng nặc, người hồi lâu sẽ say...” hấn bước tới bên nàng.

“Ngươi say sao?” Nàng đứng yên, cũng không trốn.

“Vốn không có, nhưng nhìn thấy ngươi sau, liền say.” Hấn vươn tay, ôm lấy thắt lưng của nàng, chậm rãi cúi đầu.

“Phải không? Chú ý một chút, say dễ dàng hỏng việc.....” Nàng ngẩng đầu lên, trong lòng rung động.

“Vi ngươi hỏng việc, đáng giá.” Hấn nói xong hôn thật mạnh đôi môi mềm mại của nàng, cuồng dã mút vào.

Nàng há miệng đón tiếp hấn, rung động của ngày đó qua ba ngày đã chuyển thành khao khát mãnh liệt.

Hấn đem nàng dựa vào bồn, hôn càng mãnh liệt, đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi của nàng, cùng nàng lưu luyến.

Đôi môi ma sát, dẫn tới lửa dục nổi lên, hấn thờ phỉ phò, không kiên nhẫn tháo bỏ áo giáp của nàng, mãnh liệt vuốt ve thân hình trần trụi của nàng.

Nàng cũng cởi bỏ áo bào của hấn, dựa sát vào lồng ngực rắn chắc của hấn, cả người cơ hồ như dính vào người hấn.

“Ngươi làm ta muốn điên rồi...”, hấn không chịu nổi khiêu khích của nàng, gầm nhẹ một tiếng, đem nàng đặt bên cạnh ao rượu, cúi đầu mút lấy nhũ tiêm hồng hồng trên bộ ngực sữa, bàn tay cũng không nhàn rỗi mà tìm tới, vuốt ve u huyết mềm mại của nàng.

“A.....” Nàng ngửa đầu rên rỉ, hai chân không ngừng run run.

Âu yếm của hấn giống như lửa, thiêu đốt mỗi tấc da thịt của nàng, làm cho nàng chìm đắm trong dục vọng.

“Thật lạ mềm mại, lại nóng quá, cho ta đi vào...”, hấn nói xong liền nâng mông của nàng lên, bắt đầu công thành chiếm đất.

Nàng từ trong đau đớn và khoái cảm mà mất đi tâm thần xử nữ nhưng nàng không hối hận, bởi vì nhiều năm qua nàng chưa từng gặp nam nhân mạnh mẽ hơn nàng, chỉ duy có Lệ vương là chinh phục được nàng, chỉ có hấn mới là nam tử hấn chân chính.

Sau lần hoan ái đó, thân thể cùng tâm của nàng đều không khống chế được mà hoàn toàn thuộc về Lệ vương.

Cũng từ đó trở đi, nàng không quan tâm đến thân phận cùng quy định của thiên đình mà cùng Lệ vương yêu điên cuồng, yêu đến không thể chia lìa. Hàng đêm, nàng cùng Lệ vương hoan ái trong biệt viện bí mật, hai người cuồng dã, phóng túng lẫn nhau, nàng vì sự chiếm lĩnh của hấn mà yêu kiều, phóng đảng; hấn thì như dã thú xâm chiếm nàng, một lần lại một lần, hoan ái suốt đêm cho tới sáng.

Nhưng mối tình này lại không thể quang minh chính đại mà phải che giấu, cũng từ đó có rất nhiều ân tình được phát hiện. Lệ vương lại bị tập kích, tất cả các manh mối nàng tra ra được đều chỉ về hướng Ngọc Hoàng làm nàng không khỏi lo lắng sự tranh chấp giữa hai huynh đệ đến cuối cùng sẽ diễn biến như thế nào, sẽ có kết quả ra sao. Một bên là Ngọc Hoàng mà nàng đã thề sống chết trung thành, một bên là người nàng yêu nhất. Nàng thật lo lắng đến lúc đó không biết mình phải làm gì, phải lựa chọn ai.

Ngày ngày nàng sống trong lo lắng và đề phòng, lại giống như chim đã điều giấu mình, cố tình xem nhẹ vấn đề này, mù quáng lao vào tình yêu với Lệ vương. Nhưng Lệ vương không cam lòng lại bị tập kích lần nữa nên đã sớm tiến hành binh biến, mưu đồ soán ngôi đoạt vị.

“Ngươi sẽ đứng bên cạnh ta phải không Thủ Kiếm?”, Lệ vương vừa hôn nàng vừa hỏi.

“Ngươi thật sự chuẩn bị hành động.....” không nghĩ ngày này lại tới nhanh như vậy.

“Đúng vậy, ta cũng cần binh lực của ngươi làm hậu thuẫn, chỉ cần người giúp ta thì lần tranh đoạt này nhất định thành công”, hấn nhìn nàng chăm chăm.

Nàng giật mình, trong lòng nổi lên sự nghi ngờ, lo âu. Hấn muốn là người nàng hay là binh quyền của nàng?

“Nếu..... Ta không sử dụng binh phù.....” Nàng do dự nhìn hấn.

Chức trách của thiên binh thiên tướng không chỉ bảo vệ thiên giới khỏi bị yêu ma xâm nhập mà còn phải đảm bảo sự an nguy của quân chủ, nhưng nàng lập trường bất chính thì làm sao có thể hiệu lệnh mọi người đi theo nàng?

“ngươi chẳng lẽ không muốn ta trở thành Ngọc Hoàng?”

“Trở thành Ngọc Hoàng thì có gì tốt, cả ngày lo lắng vương vị khó giữ, luôn hoảng sợ, lo lắng, một chút tự do cũng không có”, nàng trầm nghĩ nên khuyên hấn đừng quá đề ý đến quyền vị.

“Ngươi biết cái gì?trở thành Ngọc Hoàng, ta mới có thể vĩnh viễn sống yên ổn ở thiên giới, từ khi ta được sinh ra, những lời phán đoán của Tòng Dung đã làm ảnh hưởng ta cả đời, ai cũng xem ta như là mãnh thú, nhận định ta chính là tai họa...Hừ, ta chẳng lẽ lại để cho cái gọi là thiên tượng chi phối vận mệnh của mình? Không phải quá buồn cười sao?”, hấn tức giận phản bác.

Nàng đương nhiên hiểu được bất mãn của hấn, đừng nói là hấn, ngay cả nàng cũng không đồng ý với quan niệm của Tòng Dung về số mệnh nhưng trong tình thế hiểm ác này, nàng thật sự không hi vọng vì sự tranh chấp của hai huynh đệ mà tạo thành bi kịch cho thiên giới.

“Dù sao hoành huynh cũng đã là Ngọc Hoàng nhưng vẫn không ngừng tìm cách giết ta, giống như là ta còn sống ngày nào, hấn sẽ không yên tâm ngày đó, điều này không thể nhìn được nữa”, hấn lại tiếp.

“Có lẽ, là hấn tự biết không bằng ngươi, mới có thể sợ hãi như thế.” Nàng thờ dãi, đối với sự tiểu nhân của Ngọc Hoàng cũng sinh tâm chán ghét.

“Đúng, hấn thật sự không bằng ta, nếu đã biết được như vậy thì hấn nên lần xuống vương vị đi. Một người yêu đuối, không có tư cách cũng không có năng lực quản lý thiên giới, chỉ thích hợp sống những ngày bình thường, thành thôi. Cho nên ta khởi binh tạo phản cũng là vì tốt cho hấn”. Hấn cười lạnh.

“Nhưng là.....”

“Ngươi không cần lo lắng, tổng quản cấm vệ quân Cao Duệ, còn có La Ân đều rất bất mãn với Ngọc Hoàng, đều đã đáp ứng đứng về phía ta. Về phần đại thần trong triều, ta cũng đã có chuẩn bị, Lý Dung với đám người kia đều đã bị ta hạ sinh tử phù, ta sống, bọn họ sẽ không có việc gì, nếu ta có thể nào thì bọn họ cũng không sống nổi...ha ha”, hắc đắc ý cười.

Nàng biến sắc, vì đoạt vị, hấn ngay cả loại phù chú đáng sợ như sinh tử phù cũng dùng tới, điều này chứng tỏ tâm ý hấn đã quyết, có khuyên cũng không được.

“Cho nên, trong kế hoạch của ta chỉ còn thiếu một mình ngươi, Thủ Kiếm, chỉ cần ngươi nguyện ý giúp ta, nội ứng ngoại hợp, toàn bộ thiên giới sẽ thuộc về chúng ta”, hấn hăng hái nói.

“Nhưng là, chuyện này vẫn là quá mức mạo hiểm.....” Nàng lo lắng vì ba người còn lại của Tứ Thần quan cũng không phải dễ đối phó.

“Ngươi vì sao luôn bàn ra? Ta nếu đoạt được vương vị thì ngươi chính là hoàng hậu, giang sơn mà sở hữu sẽ chia sẻ cùng ngươi...”, hấn nâng mặt nàng lên, vẽ ra viễn cảnh tốt đẹp.

“Ta không muốn quyền vị hay giang sơn, cũng không cần làm hoàng hậu, ta chỉ mong được dài lâu với ngươi là đủ rồi”. Nàng thật hi vọng hấn hiểu được, hai người nếu thật lòng yêu nhau, ở bên nhau dù là mặc áo vải thô cũng còn hơn vinh hoa phú quý.

“Đưa ngọc, có quyền thế cùng cố, chúng ta mới có thể danh chính ngôn thuận, thật dài thật lâu, không phải sao?” Hấn ôm chặt nàng, ôn nhu nói.

“Thật là như thế sao?” Nàng dựa vào ngực hấn, bất an hỏi.

“Đúng vậy, ta cần ngươi cùng ta cùng nhau kẻ vai chiến đấu, vì tương lai chúng ta, ngươi nhất định phải hỗ trợ ta”, hấn nói xong, ôm nàng đến bên giường, ôn nhu cởi bỏ quần áo của nàng.

Nàng cầm tay hấn, đột nhiên hỏi:“Nếu, ta không phải là Võ Khúc thống lĩnh thiên binh thiên tướng, ngươi có yêu ta không?”

“Nói ngọc cái gì? Mặc kệ ngươi là ai, ta muốn chính là ngươi, hơn nữa chỉ cần một mình ngươi”, hấn kiên định nhìn nàng rồi hôn nàng thật sâu.

“Đây là cái gì ngọc nói? Mặc kệ ngươi là ai, ta muốn chính là ngươi này nhân, hơn nữa, chỉ cần Nàng nhắm mắt lại, ngực nóng rực run rẩy.

Hấn sẽ không biết, bởi vì những lời này, nàng có thể vì hấn sinh, vì hấn tử.

Trận binh biến đoạt quyền này, nàng quyết định đứng cùng một trận tuyến với hấn, trợ giúp hấn một tay, vì hấn tạo nên một cục diện mới.

Bạn đang đọc truyện *Ác Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngày khởi binh, tất cả đều đã được sắp xếp xong, Lệ vương với Thủ Kiếm giao ước khi hấn cùng các đại thần và Tổng quản cấm vệ quân Cao Duệ phát động công kích thì nàng dẫn quân đến phía sau Thừa Thiên cung hội hợp, bắt giữ Ngọc Hoàng.

Kế hoạch nhìn như không hề sơ hở, nhưng đêm đó Thủ Kiếm cứ cảm thấy tâm thần không yên, nàng cả đêm không ngủ, ngồi yên trong phòng, cho đến

giờ dần mới đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

Mặc vào áo giáp bạc mềm mại, đội mũ, nàng biết một khi lấy thân phận Võ Khúc đại nhân hỗ trợ Lệ vương, dù là thành hay bại thì nàng cũng mang tiếng bất trung bất nghĩa.

Nhưng vì nam nhân nàng yêu, chuyện gì nàng cũng chấp nhận, tội danh gì nàng cũng nguyện vì hắn mà chịu.

Hít một hơi, nàng đang tính đi ra khỏi Vô Hồn cư thì thấy Tông Dung đang đứng trước cửa chờ nàng.

“Vì một người nam nhân, phản bội Ngọc hoàng, đáng giá sao?” Tông Dung cũng không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề.

Nàng biến sắc nhìn Tông Dung, thầm nghĩ đúng là vẫn không thể qua mắt được cái tên đoán trước được tương lai này.

“Có đáng giá hay không, ta chính mình rõ ràng.” Nàng thẳng thắn đáp, không muốn để lộ sự bất an trong lòng.

“Nghĩ lại đi, hắn là thân phận gì, ngươi là thân phận gì, ngươi cùng hắn, căn bản không có kết quả...”

“Chuyện này không liên quan gì tới ngươi”, nàng nhú mi.

“Làm sao lại không liên quan đến ta? Chúng ta là Tứ Thần quan đã thề sống chết cũng trung thành với Ngọc Hoàng, nếu ngươi phản bội sẽ liên lụy đến Bản Nhục, Bình Thường và ta”, Tông Dung nghiêm mặt nói.

“Yên tâm, một mình ta làm một mình ta chịu, tuyệt đối sẽ không liên lụy tới các ngươi”, nàng ngao ngễ đáp.

“Ngươi cương quyết như thế nhưng ngươi có nghĩ đến một nam nhân đã tâm bưng bưng như Lệ vương là thật lòng yên ngươi sao?”

Ngực nàng hơi co rút một chút, Tông Dung đã nói trúng nỗi đau vẫn ẩn sâu trong lòng nàng.

“Thủ Kiếm, uống công ngươi thông minh hơn người nhưng cũng lâm vào tình huống mù quáng, Lệ vương ngay từ đầu chỉ coi trọng binh quyền của ngươi, hắn là muốn Võ Khúc đại nhân, người có thể giúp hắn mưu quyền soán vị mà không phải là nữ nhân Thủ Kiếm, ngươi cho tới giờ còn chưa tỉnh ra sao?” Tông Dung thờ dài một hơi.

“Không, ta tin tưởng hắn yêu ta.....” Nàng cố gắng biện hộ cho người mình yêu.

“Yêu? Ngươi cho rằng hắn hiểu ý nghĩa của từ này sao? Huyết tinh chuyển thế thành hoàng tử này, mục đích hắn theo đuổi từ trước tới giờ chỉ có quyền thế, là khả năng chi phối thiên hạ, đối với hắn việc trở thành người đứng đầu thiên giới mới là quan trọng nhất, còn về phần nữ nhân, bất quá chỉ là trang điểm cho thân phận của hắn mà thôi”, Tông Dung lắc đầu đưa tay gạt.

“Đây là do ngươi có thành kiến với hắn, từ khi hắn sinh ra đã bị sự suy đoán của ngươi mà chi phối số mệnh của hắn, chặn đứng sự phát triển của hắn, giống như ngươi có oán cừu với hắn. Ngươi không nghĩ là ngươi đối với hắn rất bất công sao?”, nàng lớn tiếng phản bác.

“Ta chỉ là điểm ra tai họa xuất hiện theo hắn mà thôi, sao lại nói đối với hắn không công bằng?”

“Chính vì tiên đoán của ngươi mới làm cho hắn mất đi vương vị...”

“Mất đi? Thủ Kiếm, người nên rõ ràng cái gì không thuộc về hắn thì dù thế nào hắn cũng vĩnh viễn không có được, đây là mệnh”, Tông Dung giận đến tái mặt.

“Nhưng ngươi đã nói, mệnh không nhất định, có thể do tâm mà thay đổi, hắn có lẽ sẽ thành công...”

“Ta nói cho ngươi biết, hắn nhất định không thành công”, Tông Dung mạnh mẽ khẳng định.

“Vì sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn.

“Bởi vì, hắn lập tức sẽ chết.”

“Ngươi..... Nói cái gì?” Nàng kinh hãi thở gấp.

“Hắn sẽ chết trong Thừa Thiên cung, đây là kiếp số của hắn”, Tông Dung lạnh lùng nói.

“Kiếp số? Ta cho rằng đây là cạm bẫy thì có. Các ngươi đã sớm biết kế hoạch của hắn lại án binh bất động, muốn thừa cơ giết hắn, đúng không?”, nàng sợ hãi, tiến lên nắm áo Tông Dung khiển trách.

“Tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được, tóm lại, giờ dần tới cũng là thời điểm hắn chết, ai cũng không cứu được hắn”. giọng của Tông Dung vẫn lạnh lùng như trước.

“Ngươi đã làm cái gì? Tông Dung, ngươi đến tốt cùng làm cái gì.....” Nàng cảm thấy sợ hãi, bởi vì nàng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ lạnh lùng, tàn khốc của Tông Dung.

“Ta cái gì cũng không có làm, chính là thời điểm đến, tự nhiên có người sẽ giúp ta giết hắn...” “Không!.....” Thủ Kiếm sắc mặt trắng bệch, xô Tòng Dung qua một bên, rồi lao đảo bước ra ngoài.

Tòng Dung nhẹ nhàng nhảy, bay nhanh đến trước mặt nàng “ngươi không thể đi, Thủ Kiếm, Lệ vương sẽ chết, ngươi tốt nhất nên ở trong này đi”

“Ngươi cho ta tránh ra!” Nàng tức giận rút kiếm.

Tòng Dung vung lên một cái đã dễ dàng dùng hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm, nhướn mày quát “nghe ta nói, ngươi chỉ cần xuất hiện là ngươi đã làm trái quy định của thiên giới, sẽ không thể nào rửa sạch tội tư thông với Lệ vương, đến lúc đó chẳng những thanh danh của ngươi sẽ mất hết mà chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng không giữ được, ngươi cần phải hiểu được...”

“Ta đã sớm không màng đến thanh danh hay tính mệnh, nếu vì yêu hắn mà phải trả giá lớn thì ta cam tâm tình nguyện”, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, gần giọng nói.

Tòng Dung sắc mặt khê biến, lẩm bẫm “Ngươi thực sự thương hắn như vậy?”

“Đúng vậy, ta thương hắn, ta yêu hắn!” Nàng lớn tiếng tuyên bố.

“Nhưng là, hắn cũng yêu ngươi sao?” Hắn sắc bén hỏi lại.

“Đương nhiên!”

“Lệ vương nội cung có hơn mười phi tần, say mê của hắn đối với nữ nhân gần nhất là một ngày, nhiều nhất cũng chỉ được một tháng, ngươi cho là ngươi sẽ hấp dẫn được hắn trong bao lâu?”

“Ta.....” Nàng ngẩn ra.

“Các ngươi trong lúc đó, chính là nhất thời kích tình, không phải tình yêu a!”

“Ngươi tự cho là thanh cao, chưa từng động tâm với ai, thậm chí cũng không hiểu tình yêu là gì thì dựa vào cái gì mà bình luận tình cảm của người khác”

Hắn nhìn nàng một lúc lâu mới xoay người hất bỏ trường kiếm, lui lại phía sau, về mặt âm trầm.

“Chính xác, ta là người tu hành, không biết đến tình yêu nam nữ nhưng người ngoài cuộc tình táo mà người trong cuộc lại u mê, cho nên không thể nhắc nhở ngươi, nếu Lệ vương thật sự yêu ngươi thì nên toàn tâm toàn ý lo lắng cho ngươi, không để ngươi phải gặp nguy hiểm...”

“Đù, ta không muốn nghe!” Nàng xẹt qua hắn, vội vã rời đi.

Hắn không có ngăn cản nàng nữa mà chỉ lạnh lùng nhìn bóng dáng của nàng nói “ngươi có biết cả tội qua Lệ vương cùng vương phi của hắn hoan ái thiên miên không? Ngươi có biết lệnh bài binh phù của ngươi hắn đã sớm lấy được sao?”

Nàng bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt tái nhợt quay đầu.

Lệ vương cùng Vương phi trắng đêm đều cùng một chỗ? Thậm chí..... Trộm lệnh bài binh phù của nàng?

“Nếu ngươi không ngại việc này, hãy đi đi! Ta đã hết lời, ngươi muốn thế nào thì tự mình quyết định đi”, dứt lời, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Lời nói của Tòng Dung giống như ngọn roi đánh vào làm nàng đau lòng, một mình đứng ngẩn người ngoài cửa Vô Hồ cư, cơ hồ không thở nổi. Chẳng lẽ Lệ vương thật sự chỉ muốn lợi dụng nàng sao? Lần trước hắn nói chỉ yêu có một mình nàng cũng là lừa dối sao?

Trước khi bình minh đến, sắc trời càng thêm đen tối, gió thổi vì vu càng làm tăng thêm sự xơ xác, tiêu điều, nàng nhìn về phía Thừa Thiên cung, trong lòng phân vân giữa cứu hay không cứu.

Tuy rằng nàng đã sớm hiểu được, yêu thương Lệ vương sẽ không thể yêu cầu nhiều, nhưng nàng lại ngây thơ nghĩ rằng nàng với hắn mà nói là đặc biệt, là người duy nhất làm bạn bên hắn, độc hưởng sự sủng ái của hắn.

Nhưng mà, thì ra hết thảy đều chỉ là ảo tưởng của nàng mà thôi.

Lệ vương chính là Lệ vương, so với quyền lực cùng dã tâm, nữ nhân cùng tình yêu không thể nào bằng. Hoặc có thể nói chỉ là một cây cầu để giúp đi được đến đích

Đáng giận, nàng không cam lòng! Nàng làm sao có thể nuốt nổi giận này?

Một cảm giác khó chịu làm đau lòng nàng, nàng đứng yên một lát, đột nhiên bỏ chạy về hướng Thừa Thiên cung như điên.

Nàng cũng không phải đi nhắc nhở hắn phải cẩn thận, nàng chẳng qua là muốn hướng hắn đề hỏi cho rõ, muốn hắn cho nàng một lời giải thích.

Trong Thờ Thiên cung đã sớm loạn thành một đoàn, hiển nhiên là Lệ vương cùng đồng lõa của hắn đã nắm trong tay đại bộ phận cục diện, nhưng đi đâu cũng tìm được Lệ vương với Ngọc Hoàng, làm cho nàng lo sợ, liền đi thẳng đến cửa đông.

Ở cửa đông, Lệ vương một thân trang phục hắc y đã đứng chờ nàng, khi nàng định đi tới thì phát hiện bên cạnh hắn còn có người khác, đó chính là đại thần Lý Dung trong triều, hai người dường như đang bàn chuyện gì đó.

“Vương gia, nàng thật sự sẽ không tiết lộ tin tức ra ngoài sao?” Lý Dung hỏi.

“Yên tâm, ta đã sớm thu phục nàng.” Lệ vương chắc chắn nói.

“Nhưng là..... Nàng biết kế hoạch của chúng ta, nếu nàng đi báo với Ngọc Hoàng thì...” Lý Dung vẫn cảm thấy lo lắng.

“Người không hiểu, Lý Dung, muốn cho một nữ nhân khẳng khẳng một mực theo người thì chỉ cần khống chế thân thể của nàng là được”, Lệ vương khinh thường cười hừ một tiếng.

Thủ Kiếm đang tránh ở chỗ tối, sắc mặt trắng xanh. Bọn họ...đang nói nàng!

“Ta đương nhiên biết Vương gia đối với nữ nhân thủ pháp cao minh, bất quá vẫn là phải cẩn thận lòng dạ của nữ nhân thay đổi thất thường.”

“Người nếu nghe thấy nàng ở trong lòng ta rên rỉ khoái hoạt, người sẽ không lo lắng. Nữ nhân thì sao, rất dễ dàng thao túng, chỉ cần ở trên giường thỏa mãn nàng, nàng liền ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo”, lời nói của Lệ vương tràn đầy khinh miệt.

Những lời này làm cho Thủ Kiếm thấy như bị tát một cái.

Nàng tức giận đến mức toàn thân run lên, hẳn cư nhiên có thể dùng những lời như vậy để nhục mạ nàng. Cư nhiên đem mối chân tình của nàng dẫm nát dưới chân, chẳng những ác liệt đùa bỡn thân thể cùng tâm của nàng, còn có thể đem chuyện riêng tư nhất của nàng nói với người khác.

Uổng cho nàng vì hắn mà ngay cả thanh danh cùng tính mạng đều không cần, mà hắn lại đem chủ quản của thiên binh thần tướng đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Không thể tha thứ, nàng tuyệt không tha thứ hắn...

Nàng oán hận trừng mắt nhìn Lệ vương, sau đó chậm rãi rút ra trường kiếm, ở trên thân kiếm thi hạ độc rửa, trong mắt lóe lên sát khí.

“Phải không? Mỗi người đàn bà đều giống nhau sao?” Lý Dung cười hỏi.

“Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.....” sự giễu cợt trên mặt Lệ vương đã được thay thế bằng biểu tình chân thành, tha thiết.

Lúc này, hắn phát hiện Thủ Kiếm đi đến, liền lập tức vui vẻ đi tới đón nàng.

“Thủ Kiếm, người tới đã muộn, bất quá cục diện đại khái đã bị ta nắm trong tay, hiện tại, chỉ chờ người của người ngăn cản các tiên thần khác, chúng ta sẽ thành công...” lời hắn còn chưa dứt, cả người đã chấn động, thanh âm im bặt, bởi vì một thanh trường kiếm không báo trước đã đâm vào ngực hắn, xuyên thấu trái tim hắn.

Mà kiếm, nằm trong tay Thủ Kiếm.

Hắn mở to mắt, vẻ mặt hoang mang, khó hiểu, không thể tin, còn có kinh ngạc.

“Đây là người nợ ta.” Thủ Kiếm lạnh lẽo nói.

“Trời ạ! Vô Khúc đại nhân, người..... Người đây là đang làm cái gì? Người không phải nói sẽ trợ giúp vương gia sao, vì sao giờ lại dả thương người?” Lý Dung hoảng sợ chạy tới, đỡ lấy Lệ vương, hô to.

“Ta nợ người?” ánh mắt Lệ vương cứng ngắc, khó khăn nói.

“Người từ đầu đến cuối đều là đùa giỡn ta phải không? Tính toán thật là tinh vi a. Vương gia, người cho rằng ta thật sự ngu ngốc sẽ hỗ trợ người, sẽ để cho người lợi dụng sao?” nàng rống giận.

“Người..... Đang nói cái gì.....” thân thể hắn bắt đầu run rẩy.

“Mộng đế vương của người nên chấm dứt tại đây, mũi kiếm này ta đã hạ rửa thuật, cho dù pháp lực của người có mạnh đến thế nào thì cũng không có cách làm cho tâm của người khép lại, người chờ bị chảy máu đến chết đi”, nàng cắn răng rút kiếm ra.

“Ngô.....” Hắn đau đến che ngực, lui về phía sau vài bước, máu rất nhanh chảy ra theo đầu ngón tay, trong khoảnh khắc đã ướt hết vạt áo trước.

“Chuyện của chúng ta coi như là một giấc mộng đi, ta sẽ không bao giờ lưu luyến nữa...”, nàng cố nén đau trong lòng, cố gắng đem chua xót và nước mắt chảy vào trong.

Một kiếm này đã đem nghiệt duyên của nàng cùng Lệ vương cắt đứt sạch sẽ.

“Vì sao..... Vì sao.....” Lệ vương trừng mắt nhìn nàng, thống khổ mà phẫn nộ hỏi.

“Còn hỏi vì sao? Hành vi sở tác sở vi của ngươi làm ta thất vọng, đau khổ. Tông Dung nói đúng, ngươi không đáng để ta lãng phí tình cảm của mình” nàng lạnh lùng nói.

“Tông Dung? Ngươi cùng Tông Dung cùng nhau tính kế...ta?” sắc mặt hắn đại biến, khuôn mặt vốn tuấn tú vẫn vẹo, biến hình.

“Tóm lại, đây là báo ứng của ngươi!” Nàng hung hăng nói.

“Ngươi..... Đáng giận..... Thật giận..... Ngươi hủy đi tất cả của ta.....” Hắn dữ tợn lồng lộn, bước về phía nàng nhưng mới đi được vài bước liền ngã xuống.

“Vương gia! Ngươi không thể chết được a! Ngươi đã chết ta làm sao bây giờ? Vương gia.....” Lí Dung kinh hãi quỳ rạp xuống bên người hắn, sợ tới mức toàn thân phát run.

Thủ Kiếm nhìn thân hình cao lớn của Lệ vương ngã xuống, trong lòng cũng không vì giết được hắn mà thoải mái, ngược lại còn thất đau nhiều hơn, giống như một kiếm này không đâm vào hắn mà đâm vào chính nàng.

Lí Dung xoay mình ngẩng đầu trừng mắt nhìn Thủ Kiếm, sợ hãi kêu lên “ngươi có biết ngươi đã làm cái gì hay không? Chúng ta đều bị hạ sinh từ phù, Lệ vương chết, mười đại thân trong triều cũng như bị phán tử hình a. Ngươi vì sao không nghĩ cho chúng ta? Chúng ta đều nghĩ ngươi yêu Lệ vương, tuyệt đối sẽ không phản bội hắn, không ngờ ngươi so với vương phi mà chúng ta lo lắng còn ác độc hơn”

“Vương phi? Có ý tứ gì? Vì sao nhắc tới nàng?” Nàng ngăn ra.

“Vương phi không biết vì sao nhưng lại biết được kế hoạch của vương gia, uy hiếp đi mật báo, vì vậy đêm qua vương gia phải ở bên cạnh nàng cả đêm để trấn an nàng, không cho nàng làm càn. Vương gia vốn định sau khi đăng cơ sẽ phế bỏ nàng ta, phong ngươi làm hậu. Hắn yêu ngươi như thế, vì ngươi mà nhẫn nại vương phi có tình gây sự, thế nhưng ngươi...”

Nàng ngây dại!

Cái gì.....

Chẳng lẽ..... Nàng hiểu lầm Lệ vương? Vừa rồi..... Hắn cùng Lí Dung đang nói là Vương phi, không phải nàng?

Ông trời..... Nàng làm cái gì? Làm cái gì?

Trợn to hai mắt, nàng toàn thân run rẩy, sắc mặt kinh hãi, tim dường như ngừng đập.

Nàng thế nhưng giết hắn! Giết nam nhân nàng yêu.

Phút chốc nàng nhớ tới lời tiên đoán của Tông Dung, hắn nói Lệ vương có kiếp số, hắn nói tự nhiên sẽ có người giúp hắn giết Lệ vương, hắn nói...Lệ vương đã tới thời điểm chết, sẽ không sống quá giờ dần hôm nay...

Tất cả đều bị Tông Dung nói trúng rồi, lời tiên đoán đã thành sự thật, chỉ là nàng vụn vụn không nghĩ tới nàng chính là người mà Tông Dung nói tới, là nàng...giúp Tông Dung...

“Không..... Không..... Không –” Nàng thất thần đi vài bước mới điên cuồng gào thét.

Tông Dung thế nhưng lại đâm nân một nhát, tính kế với nàng.

Nàng vừa hận vừa tức, nhưng hối hận càng nhiều hơn, vội đi về phía Lệ vương nằm, lấy tay run rẩy dè lại miệng vết thương do nàng gây ra. Nhưng vết thương không thể khép lại, máu vẫn chảy không ngừng, tay nàng cũng bị máu của hắn nhuộm đỏ.

“Tại sao có thể như vậy? Ta làm sao có thể ngu như vậy? Điều là ta sai, ta thế nhưng bị Tông Dung tính kế mà không biết..... Ô..... Ô..... Không cần chết..... Vương gia! Van cầu ngươi không cần chết.....” Nàng rơi lệ đầy mặt, vừa tự trách vừa hô to.

Lệ vương đã sớm mất đi ý thức, hấp hối, hơi thở mong manh, căn bản nghe không thấy lời của nàng.

“Vô Khúc đại nhân..... Cứu..... Ta.....” Lí Dung vì quan hệ với sinh tử phù mà cũng ngã xuống đất, sắc mặt như sắp chết.

Nàng nhìn Lí Dung lại nhìn Lệ vương, đột nhiên thống hận Tông Dung vô cùng, hắn mới là kẻ lãnh huyết vô tình nhất thiên giới, hắn lợi dụng thiên cơ trùng hợp làm ảnh hưởng phán đoán của nàng, mượn tay nàng trừ bỏ Lệ vương.

“Tông Dung! Ta sẽ không cho ngươi thực hiện được..... Cái gì là mệnh? Ta một chút cũng không tin tưởng! Ta muốn thay đổi hết thảy, ta muốn cho ngươi biết, mạng người, không phải để cho ngươi thao túng, lại càng không phải do thiên định, mà do chính bản thân quyết định. Lệ vương nhất định sẽ sống, ta sẽ làm cho hắn sống”

Nàng trào dâng oán giận nói, lấy tay lau nước mắt cũng làm cho mặt biển thành màu đỏ, tiếp theo nàng dùng pháp lực bảo vệ các đại huyết trên người Lệ vương, lại lấy ra trái tim đã bị đâm nát của hắn.

“Thực xin lỗi! Ta thực xin lỗi ngươi, mạng này ta trả lại cho ngươi”, nàng nghẹn ngào nói xong, nhặt lấy trường kiếm, không chút do dự dùng nó khoét ngực mình, sau đó dùng pháp thuật lấy trái tim của nàng ra, đem sự sống của nàng đổ vào trong ngực Lệ vương.

Dùng xong pháp thuật “thân mật thuật”, nàng như mất hết khí lực, phun ra một ngụm máu, nhẹ vỗ vỗ gương mặt của Lệ vương.

“Đừng lo lắng..... Thân mật thuật..... Là tuyệt học gia truyền của ta..chờ một chút ngươi sẽ tỉnh lại...về sau...không có lợi khí nào có thể làm trái tim ngươi bị thương...nhớ kỹ, phải sống...sống cho cả ta...ta tuy rằng không...nhưng tâm của ta...vĩnh viễn...ở cùng chỗ...với ngươi”, nàng suy yếu nằm úp sấp vào trước ngực của Lệ vương, lắng nghe nhịp tim của hắn, thâm tình nói nhỏ, thanh âm càng lúc càng suy yếu, càng lúc càng nhỏ, cho đến khi tắt hẳn.

Máu của bọn họ hòa vào nhau, giống như một đóa hoa hồng nở rộng, điểm lệ mà đoạn trường...

Thiên giới giờ phút này

Thủ Kiếm mờ to mắt, trí nhớ cũng bùng tỉnh. Sắc mặt của nàng trắng bệch, hốc mắt phỉm hồng, đôi môi càng không ngừng run rẩy.

Nàng đã nhớ lại đoạn ký ức đã mất từ mấy ngàn năm trước, cũng tìm được lòng của nàng.

Thì ra, nàng đã sớm đem tâm của nàng, tình yêu của nàng, trí nhớ của nàng giao hết cho Phụng Thao Thiên, đem tất cả tình yêu và sự say mê của mình đặt hết lên người hắn.

“Ngươi tỉnh? Như thế nào, đã nhớ ra cái gì? Vô Khúc đại nhân.” Phụng Thao Thiên đề sát vào nàng, lạnh lùng cười.

Nhìn vẻ mặt của nàng, hắn biết, trong lúc nàng phân tâm nhập thần kia đã nhớ lại quá khứ, cũng đã rõ ràng ân oán tình cừu giữa nàng và hắn.

Nàng giương mắt, kinh ngạc nhìn hắn, mày kiếm uy vũ, hai mắt sắc bén còn có đôi môi đã từng cuồng nhiệt hôn nàng, đột nhiên một cổ hơi nóng xông lên hốc mắt nàng, nháy mắt lệ đã tràn ra như vỡ đê.

Khó trách nàng vô tình, khó trách nàng quên hết thấy, bởi vì chính nàng đã lấy tâm của mình đưa cho Lệ vương, từ lúc đó nàng cũng đã chết a!

Chết trong sự hối hận không cùng, chết trong sự phẫn nộ, chết để không phải gánh chịu sự chia lìa thống khổ...

Nàng dùng cái chết của nàng để cho Phụng Thao Thiên sống...

Nàng sẵn sàng trả giá thật lớn để giữ lại tính mạng của Lệ vương, chỉ vì nàng yêu hắn nhiều, thật nhiều...

Nàng thương hắn a! Tựa như hắn yêu nàng...

“Khóc cái gì? Nhớ tới chuyện ngươi đã làm với ta, cảm thấy hổ thẹn sao?”, Phụng Thao Thiên châm chọc nói.

“Không phải, ta.....” Nàng muốn mở miệng giải thích, muốn làm sáng tỏ những hiểu lầm mấy ngàn năm qua giữa hai người, nàng muốn nói với hắn năm đó nàng quá xúc động lại cũng quá mức ngu xuẩn.

Nhưng Phụng Thao Thiên không muốn nghe nàng giải thích, dùng pháp lực che lại thanh âm cùng thân thể của nàng, làm cho nàng không thể động cũng không thể nói, chỉ có nỗi đau khắc cốt ghi tâm kia là không ngừng lan rộng, mãnh liệt...

“Ta cái gì cũng không muốn nghe, ta chỉ muốn ngươi biết, ta vĩnh viễn không tha thứ cho ngươi, năm đó một đao của ngươi đã không giết được ta, chỉ có thể trách do ngươi quá chủ quan”, hắn nắm mái tóc dài của nàng, giọng điệu lạnh lùng, vô tình.

Không! Không phải như thế, ngươi nhất định phải nghe ta nói! Xin ngươi hãy nghe ta nói. Nàng kinh hãi, không ngừng dùng ánh mắt ý muốn hắn cho nàng chút thời gian, chỉ cần một chút thôi là tốt rồi...

“Như thế nào? Ngươi muốn nói ra suy nghĩ của mình? Không cần, từ giờ trở đi, ngươi chính là con rối của ta, ta muốn chơi đùa ngươi thế nào, ngươi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận...”, hắn nói xong nâng cằm của nàng lên, mãnh liệt chà đạp đôi môi của nàng.

Đau quá! Nàng ở trong lòng thâm kêu.

Miệng nàng môi đau quá, toàn bộ ngực đều đau, đau đến nước mắt chảy ròng.

Vị mặn trong miệng nàng truyền đến làm hắn ngẩng đầu, chán ghét đẩy nàng ra, cười khẩy nói “ngươi đã không có tâm, làm sao còn biết roi lệ? hay là lòng ngươi đang nghĩ đến Tông Dung, đang khóc vì hắn?”

Vì sao ngươi không hiểu, tâm của ta luôn tồn tại nơi ngực của ngươi, luôn cùng một chỗ với ngươi.

Nàng nhắm mắt lại, lệ rơi càng nhiều, cả người khờ sở, đầu đón không ngừng.

Hai người bọn họ rõ ràng đều yêu đối phương, nhưng lại lần nữa bỏ qua chân tình của nhau, trừ bỏ thời gian yêu mến ban đầu thì mấy ngàn năm qua vì không rõ cho nên luôn oán hận nhau, công kích nhau...

Đến khi nào thì mới có thể bỏ hết tất cả?

“Yên tâm, ta sẽ lấy lại tâm của ngươi từ chỗ Tông Dung, ngươi chỉ là cái xác không hồn, chỉ nhờ vào kiếm khí mà duy trì sự sống, nếu chẳng may kiếm kia bị hủy thì ngươi cũng sẽ lập tức biến mất, như vậy thì không còn thú vị nữa. Không được, ta không thể để cho ngươi được giải thoát quá sớm như vậy. Ta đã chịu bao nhiêu đau khổ, ngươi cũng phải nhận đủ bấy nhiêu, thậm chí còn phải nhiều hơn, ta muốn ngươi phải đau khổ còn nhiều hơn ta”. Tay trái của hắn nắm lấy thân kiếm Đoạt Hồn của nàng, lạnh lùng nở nụ cười.

Nàng nghe xong lời hắn nói, đột nhiên rung mình.

Tông Dung cố hết sức để giúp nàng còn sống là có mục đích gì?

Không tiếc lãng phí pháp lực, lại nhờ thân kiếm giúp nàng tục mệnh, biết rõ chân tướng sự việc nhưng dù thế nào cũng không nói ra, để cho sự kiện kia bị vùi lấp suốt mấy ngàn năm, hắn cuối cùng là có mục đích gì?

Nghĩ đến Tông Dung tâm cơ thâm trầm, nàng lại cảm thấy sợ hãi, bất an.

Một lòng muốn giết Lệ vương, bảo vệ ngôi vị cho Ngọc Hoàng, lần này hắn sẽ dùng tới thủ đoạn gì nữa?

Nàng nhìn Phụng Thao Thiên, trong lòng lo lắng hò hét “phải cẩn thận, phải cẩn thận đề phòng Tông Dung, hắn mới là người đáng sợ nhất”

Nhưng mà, Phụng Thao Thiên hoàn toàn không nhìn đến sự khẩn trương trong mắt nàng, ngược lại còn nheo mắt chế nhạo

“Ngươi đang lo lắng cho ai? Là Tông Dung sao? Ngươi đúng là nên lo lắng cho hắn, pháp lực của ta bây giờ có lẽ hắn cũng không phải là đối thủ của ta, mà Tứ Thần quan thì Bàn Nhược đã thành phạm nhân, Phụng Nhi cùng Bình Thường còn đang bị ta khóa trong thủy tinh ngọc thạch, trước mắt chỉ còn Tông Dung là có thể bảo hộ cho Ngọc Hoàng, ngươi nghĩ, còn ai có thể ngăn cản ta xưng đế? Ha...ha”, hắn đưa tay lên gáy lấy ra một cái thủy tinh luyện, đắc ý cười to.

Ngươi vẫn quyền uy ngôi vị hoàng đế như cũ sao? Mấy ngàn năm rồi, ngươi còn nhìn không thấu sao?

Thủ Kiếm thương cảm nhìn hắn, cảm thấy tuyệt vọng.....

Nàng rốt cục hiểu được, trong lòng Phụng Thao Thiên quyền lực vĩnh viễn quan trọng hơn nàng, cho dù nàng có vì hắn mà mất đi trái tim thêm vài lần nữa thì cũng không sánh bằng dã tâm quyền lực của hắn.

“Đi thôi, Vô Khúc đại nhân, chúng ta nên đi Thừa Thiên cung, hoàng huynh của ta có lẽ đã không còn kiên nhẫn để chờ ta rồi, thọ yến mừng sinh nhật mà để cho chủ nhân chờ lâu quá thì thật không lễ phép, ngươi nói có phải không?”

Không! Đừng đi! Không cần đi! Kia nhất định lại là cái cạm bẫy! Không cần đi a.....

Nàng hô to, ánh mắt không ngừng chớp động.

Chỉ tiếc, Phụng Thao Thiên một lòng cùng Ngọc Hoàng quyết đấu, liền nắm lấy tay nàng nhảy lên như đại bàng tung cánh, rời khỏi hành cung Lệ vương mà bay thẳng đến Thừa Thiên cung.

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bên ngoài Thừa Thiên cung, đám yêu thú ma vật đang tác loạn mà trong đại điện tuy rằng tạm thời có yên tĩnh, nhưng tình huống rất không bình thường. Lẽ ra đang là thời điểm náo nhiệt chúc mừng đại thọ cho Ngọc Hoàng nhưng lúc này không khí lại rất căng thẳng, người nào cũng tràn đầy vẻ lo lắng, hoảng sợ đối lập với những dải băng đỏ và đèn lồng được trang trí chung quanh.

“Tông Dung, vì sao ngươi lại để cho sự tình diễn biến đến mức này? Vô Khúc đại nhân đâu? Ngươi lại lần nữa cường điệu cho rằng nàng có thể đối phó với Lệ vương, kết quả thế nào? nàng chẳng những bị bắt, hiện tại cũng không thấy bóng dáng, cứ tưởng rằng năm đó nàng có năng lực làm cho Lệ vương bị thương nặng, vì trăm trửu bỏ chỉ điều kia, thế nhưng sự tình lại hoàn toàn biến đổi...”. Ngọc Hoàng nhíu mày, vẻ mặt buồn bực, giằng giữ ngôi trên long

ngai lớn tiếng quát.

“Ngọc hoàng đừng nóng lòng, hết thầy vẫn đang được vi thần khổng chế”, Tông Dung vẻ mặt vẫn bình tĩnh, trấn tĩnh mọi người.

“Ngươi nắm trong tay cái gì? Máy ngàn năm trước nên giết hấn, chẳng những hấn không bị giết mà còn sống đến bây giờ, còn thoát khỏi rủa hình Không thuộc mình, thống lĩnh một đoàn yêu ma quái thú tiến công thiên giới. Ngươi nói là ngươi đã khổng chế như thế sao?”, Ngọc Hoàng vẫn đem toàn bộ lo âu mà trút lên Tông Dung.

Tiếng đánh nhau từ bên ngoài lại vọng đến ngày càng gần, tỏ vẻ thiên binh thiên tướng cùng cấm vệ quân đã không giữ được nữa, Tông Dung ở trong này vẫn ung dung, bình tĩnh, vừa không hành động lại cũng chẳng có sự chuẩn bị, phòng ngừa.

“Năm đó Lệ vương tránh được tử kiếp, thật là vi thần tính sai.” Tông Dung thở dài, nhớ tới rạng sáng của mấy ngàn năm trước kia kia, khi hấn chạy đến cửa đông đã chứng kiến phải cảnh tượng thật đáng sợ.

Khi đó, hấn thật sự quá xem thường mãnh lực của tình yêu, cũng xem nhẹ tính tình cương liệt của Thủ Kiếm mới có thể bỏ qua thời cơ giết được Lệ vương.

Thân mật thuật! Hấn như thế nào cũng không dự đoán được, Thủ Kiếm lại biết được tuyệt thế bí kỹ này, lại còn dùng chính tâm của nàng để cứu sống Lệ vương, càng làm cho hấn khiếp sợ hơn là có được tâm của Thủ Kiếm, Lệ vương cư nhiên có thể bắt từ.

Y như có được sự bảo hộ của Thủ Kiếm, dù đang hôn mê cũng không có cách nào giết được hấn.

Trong nháy mắt, Tông Dung liền hiểu để đối phó được Lệ vương chỉ có một mình Thủ Kiếm.

Nàng không thể chết được, nàng chết sẽ không còn ai có thể khổng chế được Lệ vương.

Bởi vậy hấn mới cứu Thủ Kiếm một mạng, tạo ra Đoạt Hồn thần kiếm, vì Thủ Kiếm tục mệnh.

“Ngươi không chỉ tính sai mà Tứ Thần quan ngươi thực sự làm trầm rất thất vọng, Bàn Nhược, Bình Thường, một đám phản bội, nói không chừng ngay cả Thủ Kiếm bây giờ cũng đi theo tạo phản, Quan tình ngươi nếu thực sự có năng lực hấn là đã sớm biết trước được chuyện này, có đúng không?” Ngọc Hoàng càng nói càng giận, nói xong hai câu sau thì tức đến mức đứng dậy rống to.

“Vi thần biết tội, bất quá, cho dù vi thần biết rõ chuyện của Bàn Nhược và Bình Thường cũng không thay đổi được kết quả, điều duy nhất thần có thể làm là dùng hết khả năng để bảo hộ Ngọc Hoàng mà thôi”, Tông Dung cung kính nói.

“Hừ! Ngươi thật sự bảo hộ trầm sao? Ngươi đã làm được cái gì? Giống như tình trạng khẩn cấp hiện giờ, ngươi lại kêu trầm ở chỗ này chờ Lệ vương, cái gì cũng không làm...”, Ngọc Hoàng lao xuống bậc thang, chỉ vào hấn mắng to.

“Nếu vi thần cái gì cũng không có làm, giờ phút này ngồi trên vương vị kia sẽ không phải là ngươi”, hấn ngẩng lên, khẩu khí cũng vì đậm mực mà lạnh như băng.

Ngọc hoàng ngăn ra, trong khoảnh khắc bị khí thế của hấn đè xuống, nhớ lại lời tiên hoàng khi truyền ngôi cho hấn đã nói.

“Chỉ cần có Tông Dung bên cạnh, ngươi liền tuyệt đối bình an vô sự, người này, trăm ngàn lần không thể đắc tội, hấn do thiếu ta một phần nhân tình nên mới nguyện ý tiến cung làm quan, hấn nếu phục tùng ngươi thì là phúc khí của ngươi, nhớ rõ nên hợp tác tốt với hấn, như vậy thì ngươi không cần lo...”

Lời của tiên hoàng, hấn vốn không để trong lòng nhưng hiện tại hấn lại rất quan tâm, hấn không hề nghĩ Quan Tình đại nhân lại là nhân vật cực kỳ lợi hại.

“Trầm. ý trầm là chúng ta không thể cứ ngồi trong này chờ chết..”, hấn ngược ngung thu tay lại, đi trở về long ý ngồi xuống, thái độ cùng giọng nói cũng mềm mại hơn.

“Không cần lo lắng, ngài chỉ cần ở một bên nhìn, chỉ điều kia..à không, Lệ vương sẽ chết trước mặt ngài”, Tông Dung chắc chắn nở nụ cười.

“Thực..... sao?” Ngọc Hoàng cùng những người khác đều bán tín bán nghi.

“Ta nghĩ, hấn cũng sắp đến đây.....” Tông Dung đột nhiên nói.

Thanh âm hấn chưa dứt, một cỗ khí thế cường đại đã áp vào như một con lốc, làm cho bàn chân động, các cột trụ đều run run, mọi người đều kinh hoàng biến sắc.

“Ha ha a..... Ha ha ha.....” Theo tiếng cười hiện ra một đạo bóng đen thể như chẻ tre một đường theo ngoài điện đánh tiến đại điện, cấm vệ quân trong cung không kẻ nào ngăn cản được chỉ có thể trơ mắt nhìn người kiêu ngạo xông thẳng vào.

Tóc đen dài, hắc bào phiêu dật, Phụng Thao Thiên cuồng vọng đứng trong điện, một tay gác sau lưng, một tay nắm Thủ Kiếm, mỉm cười nhìn bốn phía chung quanh, tư thái đó như muốn chứng tỏ hấn mới là chủ nhân ở đây.

“Là Vô Khúc đại nhân, nàng như thế nào..... Cùng Lệ vương cùng một chỗ.....” Mọi người vừa thấy Thủ Kiếm đều ngạc nhiên kinh hô.

Thủ Kiếm mặc kệ những người khác nói như thế nào, tầm mắt của nàng từ khi vào đại điện đều nhìn Tông Dung chăm chăm, mà Tông Dung cũng yên lặng nhìn nàng, không nhìn ra là vui hay giận.

Hắn suy nghĩ cái gì? Hắn muốn làm cái gì? Nàng sốt ruột suy đoán.

“Thật có lỗi, hoàng huynh, ta đến chậm”, Phụng Thao Thiên nhìn chăm chăm Ngọc Hoàng, khóe miệng hơi mỉm cười.

“Ngươi..... Lớn mật! Ngươi là tội nhân còn dám xông vào Thừa Thiên cung...”, Ngọc Hoàng nắm tay thành quyền, lớn tiếng trách mắng.

“Ngươi sao lại khàn trương như vậy? ta chỉ là cố tình đến chúc thọ ngươi a!”, Phụng Thao Thiên cười nhạo nói.

“Chúc thọ? Ngươi căn bản là tới đại náo cung đình.....”

“Nói đại nào sẽ làm tổn thương cảm tình, hoàng huynh, ta cố tình mời những kẻ không thuộc mình đến để góp vui, sao ngươi lại không chút cảm kích chứ?” Phụng Thao Thiên vẫn đứng dưng.

“Câm mồm! Trẫm thấy ngươi làm súc sinh lâu ngày đã nghiện nên mới cùng bảy yêu thú ở chung một chỗ, ngươi cho là mang chúng đến quấy rối thì có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế sao? Đừng nằm mơ! Chỉ cần trẫm còn tại vị một ngày, ngươi vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới”, Ngọc Hoàng xanh mặt, tức giận mắng.

Phụng Thao Thiên nhăn mi, trong mắt hiện lên lửa giận.

“Ngươi có vẻ vẫn không thay đổi! Hoàng huynh, trước kia vẫn luôn lo lắng ta sẽ soán vị, luôn đề phòng, ngày nào cũng nom nớp lo sợ, thật đáng thương a...” hắn cười khẩy nói.

“Ngươi nói cái gì?” Ngọc Hoàng sắc mặt đại biến.

“Không quan hệ, ngươi đã làm thống khổ như vậy chỉ bằng ta sẽ giúp ngươi giải thoát, ngươi làm Ngọc Hoàng tới hôm nay thôi, nên nghỉ ngơi an dưỡng tuổi già, giang sơn này hãy giao lại cho ta”, Phụng Thao Thiên làm càn vẫy tay nói

“Tên chết tiệt này. Thủ Kiếm, ngươi đứng đó làm gì? Còn không mau tiến lên bắt lấy hắn”, Ngọc Hoàng tức giận đến không nhịn được nữa, quát bảo Thủ Kiếm này giờ vẫn đứng yên bên cạnh Phụng Thao Thiên.

“Đừng kêu, Vô Khúc đại nhân của ngươi, mấy ngàn năm trước đã là người của ta”, Phụng Thao Thiên cười, lại kéo Thủ Kiếm vào lòng.

“Cái gì?”

Chẳng những Ngọc hoàng kinh hãi, những người khác cũng ồ lên.

“Trước kia, chúng ta thường thường hẹn hò ở hành cung của a, tình cảm lưu luyến vô cùng” Phụng Thao Thiên dùng sức nắm bả vai của Thủ Kiếm, cố ý nói.

Thủ Kiếm kinh ngạc nhìn phía trước, lồng ngực trống rỗng lại cảm thấy đau, đau vì hận ý trong lời nói của hắn.

“Không có khả năng! Thủ Kiếm nếu cùng ngươi mền nhau, năm đó lại làm sao có thể dốc hết toàn lực để bắt ngươi” Ngọc Hoàng cảm thấy khó hiểu.

“Khi đó nàng là bị bắt cóc dĩ, cho nên hắn thực hối hận, nay ta trở lại hình người, nàng liền khẩn cấp tìm tới vòng tay ôm ấp của ta” Phụng Thao Thiên nói

“Tông Dung, thật là như vậy sao?” Ngọc hoàng căm tức nhìn Tông Dung.

“Đừng nghe hắn bịa chuyện, Ngọc hoàng, Thủ Kiếm là bị trúng pháp thuật của hắn, nên mới bị hắn khống chế, không thể nói cũng không thể hành động”, Tông Dung lập tức nói.

Phụng Thao Thiên trừng mắt nhìn Tông Dung, nhớ tới năm đó hắn cùng Thủ Kiếm liê thủ đối phó mình, lửa giận lập tức bùng nổ

“Quan Tĩnh đại nhân đúng là nhìn rõ mọi việc a. Nói vậy ngươi cùng Vô Khúc đại nhân hắn cũng có quan hệ không tầm thường...”

Mọi người lại cả kinh, Ngọc Hoàng rốt cuộc là không nhịn được nữa lớn tiếng ra lệnh cho các đại thần “các ngươi làm gì vậy? mau bắt lấy ác đồ này”

Nhưng Lý Dung cùng hơn hai mươi vị đại thần khác lại giống như tượng đá, ngồi yên tại chỗ, không nhúc nhích.

“Các ngươi.....” Ngọc Hoàng kinh ngạc trừng mắt nhìn bọn họ, lúc này mới phát hiện hơn mười đại thần trung thành với mình đã bị hạ rửa pháp, còn hơn mười người còn lại do Lý Dung cầm đầu đã đi đến phía sau Phụng Thao Thiên, thể hiện lập trường của bọn họ.

Ngọc Hoàng kinh sợ không thôi, quát lớn: “Lý Dung, các ngươi là phản đồ, năm đó trẫm tha không giết các ngươi, không nghĩ tới các ngươi lại lấy oán báo ân”

Lý Dung cúi đầu, không dám hé răng.

“Ngọc Hoàng, Lí đại nhân bọn họ đều bị hạ sinh từ phù, mệnh của bọn họ bị Phụng Thao Thiên nắm trong tay cho nên mới bị ép làm phản”, Tông Dung lên tiếng giải thích thay Lý Dung.

Sinh từ phù? Thủ Kiếm trong lòng vừa động, tầm mắt dời về phía Lý Dung, trong lòng nghi hoặc, năm đó Lý Dung thấy nàng ám sát Lệ vương, nhưng gặp lại, hẳn lại tựa hồ không nhớ rõ hết thấy.....

Vì sao lại như thế? Chẳng lẽ, là Tông Dung xóa bỏ trí nhớ của Lý Dung? Hẳn vì sao phải làm vậy?

Sau khi nàng ngất đi, tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không rõ, Phụng Thao Thiên bị bắt vào ngục như thế nào, bị rửa thành điều như thế nào, tất cả đều là sau khi nàng tỉnh lại, Tông Dung nói cho nàng biết.

Cảm giác biết được mọi việc từ đầu đến cuối chỉ có một mình Tông Dung.

Đột nhiên, nàng trong lòng kinh hãi, có cảm giác toàn bộ thiên giới đều giống như bàn cờ của Tông Dung, mỗi người đều là quân cờ của hắn tùy hắn bố cục, từng bước bị hắn thao túng sinh tử.

“Sinh từ phù?” Ngọc Hoàng thờ dốc vì kinh ngạc, Phụng Thao Thiên thế nhưng học được phù chú đáng sợ nhất của ma đạo?

“Ha ha a..... Đúng vậy, tất cả bọn họ đều bị ta hạ sinh từ phù, ta sống, tánh mạng bọn họ mới được đảm bảo cho nên mấy ngàn năm trước cho dù ta bị biến thành điều, bọn họ cũng không dám có dị tâm”, Phụng Thao Thiên đắc ý cười to tiếng.

“Tên yêu nghiệt này. Đúng là tai họa trời sinh. Phụ hoàng chính vì như thế mới sinh tâm đề phòng với ngươi, ngươi căn bản không xứng được sinh ra trên thiên giới”. Ngọc Hoàng lớn tiếng lên án, trong quan niệm của hắn sử dụng pháp thuật tà ma là một tội ác.

Khuôn mặt tươi cười của Phụng Thao Thiên như bị đông lại, vị huynh trưởng này của hắn ngồi trên ngôi vị cao cao tại thượng nên luôn tự cho mình là thanh cao, sắc mặt kia thật sự làm cho người ta chán ghét.

“Chờ ta đánh bại ngươi, ngươi sẽ hiểu được ai không xứng đáng được sinh ra trên thiên giới”, hắn âm hiểm cười một tiếng, thân hình chợt lóe đã vung chưởng đánh về phía Ngọc Hoàng.

Nhưng Tông Dung sớm có phòng bị, nhanh chóng chặn trước người Ngọc Hoàng, nghênh đón một chưởng kia của Phụng Thao Thiên.

“Hừ, quả nhiên là nô tài trung thành, vì chủ tử cúc cung tận tụy, đến tốt cùng thì được gì?” hắn giễu cợt

“Hừ, quả nhiên là tốt nô tài, ngươi vì chủ tử như thế cúc cung tận tụy, đến tốt cùng có chỗ tốt gì đâu?” Hắn lãnh phúng.

“Ngươi không cần quan tâm đến ta, mà tốt nên lo lắng cho sinh tử của mình đi”, Tông Dung phản kích.

“Sinh tử của ta không cần ngươi lo, trận chiến này, ta thắng chắc rồi”, hắn tràn đầy tự tin.

“Ngươi sai lầm rồi, ngươi sẽ thất bại, hơn nữa thua thực thảm” Tông Dung chắc chắn nói.

“Hừ, ngươi là xem thiên tượng hay là bặc quẻ? Trước kia ngươi luôn lấy thiên cơ để luận mệnh, luôn tự cho là đoán đúng mọi việc, lần này ta muốn cá xem ngươi có tính ra được ngày chết của mình?” hắn nói xong, lại phóng ra một chưởng.

Lòng bàn tay như hỏa, lời đỉnh vạn quân, hắn ở trong lòng cười lạnh, Tông Dung nếu né tránh,

Ngọc Hoàng phía sau hắn nhất định sẽ bị thương, nếu hắn vẫn đứng chắn thì bản thân hắn sẽ khó bảo toàn.

Nhưng Tông Dung cũng không phải là đèn cạn dầu, tay áo hắn vung lên đã xuất ra Thái Cực mỵ lực mà chuyển hướng hỏa lực cường đại của Phụng Thao Thiên đánh vào cột trụ trong điện, chỉ nghe ầm ầm rồi cột trụ đã bị cắt thành hai đoạn, vụn gỗ thì nhau rơi xuống.

“A” Mọi người sợ tới mức đều chạy trốn.

“Quả nhiên thâm tàng bất lộ, có chút bản lĩnh, nhưng ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta”, Phụng Thao Thiên nhắm mi, lại phóng chưởng.

Tông Dung biết rõ pháp lực của Phụng Thao Thiên lúc này rất mạnh nên dốc hết toàn lực ứng chiến.

Chỉ thấy hai người chọt cao chọt thấp, bên tiền được sau, đánh cho màn tràng bay lên, chưởng phong bắn ra bốn phía.

Rất nhiều người lần đầu tiên chứng kiến thân thủ của Tông Dung đều kinh ngạc không thôi, bọn họ dù thế nào cũng không nghĩ tới vị Quan Tinh đại nhân luôn ẩn thân trong Vân Tiên động thiên lại có một thân võ nghệ cùng pháp lực cao cường như vậy.

Nhưng pháp lực của Phụng Thao Thiên càng làm cho bọn họ sợ hãi hơn, hắn mỗi lần xuất chưởng đều bao gồm một cỗ nhiệt khí làm người ta hít thở không thông, chỉ đứng ở một bên cũng bị chưởng phong làm cho rất mệt, nếu thật sự bị đánh trúng nói không chừng lập tức hóa thành tro.

Giao thủ được một lúc, Tông Dung bắt đầu suy yếu dần, Phụng Thao Thiên cười lạnh, hắn cũng không còn nhẫn nại để đùa giỡn nữa, vì thế nhiệt khí hóa

thành một thanh đao đột nhiên chuyển hướng, chém thẳng vào Ngọc Hoàng.

Ngọc Hoàng tức giận khiêu khích của hắn liền chủ động nghênh chiến.

“Ngọc Hoàng, không thể”, Tông Dung lớn tiếng cảnh cáo.

Nhưng Ngọc Hoàng làm sao nghe lọt tai, hắn tự tin là pháp lực tinh tiến không nhỏ, có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với Phụng Thao Thiên. Vì thế hai tay cũng vung lên tạo thành tấm chắn trước mặt, ngăn cản kiếm của Phụng Thao Thiên.

Không ngờ, lực đạo của kiếm so với Ngọc Hoàng nghĩ lớn hơn rất nhiều, trong nháy mắt va chạm hắn đã cảm thấy hai tay đau nhức vô cùng, cả người bị hất bay lên, đụng vào long ý rồi ngã luôn trên đó.

“Ngọc hoàng!” Tông Dung vội chạy đến bên Ngọc Hoàng, nâng hắn lên.

“Hừ, bằng ngươi cũng muốn đấu với ta”, Phụng Thao Thiên ngạo nghễ đứng thẳng, lấy ngón tay vuốt ve hỏa kiếm, cười khinh miệt.

Ngọc hoàng sắc mặt trắng bệch, vụn vụn không nghĩ tới chính mình không chịu được một kích của hắn, vừa thẹn lại vừa tức liền hướng Tông Dung cuồng nộ rống to “ngươi không phải nói hắn sẽ chết trước mặt trẫm sao? Vì sao hắn còn chưa chết? vì sao?”

“Ta sẽ chết trước mặt ngươi?ngươi quả thực là đang nằm mơ”, kiếm trong tay Phụng Thao Thiên đột nhiên không báo động mà lại tập kích Ngọc Hoàng lần nữa.

Tông Dung vội vàng vươn hữu chưởng, lấy khí bức trụ hỏa kiếm, kiếm bởi vậy đứng ở giữa không trung, bất quá, pháp lực của hắn không đủ để giằng co với Phụng Thao Thiên, kiếm vẫn rục rịch mà tay hắn đã bị nhiệt khí đốt làm bị thương.

“Ngươi cho là ngươi thắng được ta sao?” Phụng Thao Thiên cuồng tiếu một tiếng, lại lần nữa tăng thêm lực, kiếm lại hóa thành ba con hồng xà, tấn công cùng lúc bảo cánh tay, ngực và đùi của Tông Dung.

“Ngô.....” Tông Dung mi tâm vừa nhú, thối lui ra sau, quần áo trắng như tuyết của hắn lần đầu tiên nhuộm đầy máu.

“Ha ha ha..... Tông Dung đã nhìn rõ chưa? Đây là pháp lực hiện tại của ta, không có bất kỳ kẻ nào trên thiên giới có thể ngăn cản được ta”, Phụng Thao Thiên đắc ý cười to.

Thủ Kiếm nhìn toàn bộ sự tình chẳng những không có chút vui sướng mà còn âm thầm lo lắng thay Phụng Thao Thiên, năng lực của Tông Dung tuyệt đối không chỉ có như vậy, hắn nhất định còn có mưu kế gì khác, nhất định còn có...

“Không, còn có một người ngăn cản được ngươi.” Tông Dung nhìn chằm chằm Phụng Thao Thiên, chậm rãi mỉm cười.

“Nga? Là ai?” Phụng Thao Thiên nhăn mi.

Tông Dung không nói, giơ tay ra, Đoạt Hồn thần kiếm vẫn được đeo bên hông của Phụng Thao Thiên đột nhiên ra khỏi vỏ, bay đến trên tay hắn.

Phụng Thao Thiên ngăn ra, lập tức cười khẩy nói:“Như thế nào, ngươi cho là ngươi dùng thanh kiếm kia có thể đối phó ta?”

“Đúng vậy! Thanh kiếm này được đúc để hôm nay đối phó với ngươi”, Tông Dung nhìn hắn.

“Thực buồn cười! đó chẳng qua là do ngươi giúp Thủ Kiếm tặc mệnh...” hắn khinh miệt nói.

“Ngươi nói đúng, cho nên kiếm này cũng chính là mệnh của Thủ Kiếm, nếu kiếm bị hủy, ngươi nghĩ nàng sẽ thế nào?” Tông Dung cắt đứt lời hắn.

“Cái gì?” Hắn ngây ngẩn cả người.

“Ngươi hẳn là biết, Thủ Kiếm không có tâm, nàng có thể sống toàn dựa vào thanh kiếm này, nếu kiếm bị hủy.....” Tông Dung nói xong nhìn Thủ Kiếm một cái, tay hơi sử dụng lực làm thần kiếm liền run rẩy.

Thủ Kiếm vẻ mặt khờ khạo chút huyết sắc, nhìn chằm chằm Tông Dung, nàng rốt cuộc hiểu được nguyên nhân năm đó hắn cứu nàng.

Hắn muốn Phụng Thao Thiên tự tay kết thúc sinh mệnh của mình!

“Ngươi..... Ngươi muốn làm cái gì?” Phụng Thao Thiên trong lòng lo lắng.

“Nàng vốn nhờ vào kiếm khí để duy trì hình người mấy ngàn năm nay, nếu kiếm bị hủy, nàng sẽ hội phi yên diệt, hóa thành không khí”, Tông Dung lạnh lùng cười, xoay mình dùng toàn lực.

“Không! Dừng tay—” Phụng Thao Thiên hoảng sợ nhắm về phía hắn, nhưng hắn còn không kịp ngăn cản, thần kiếm trong tay Tông Dung đã vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, là tả rơi xuống.

Hắn như ngừng thở, trở mắt nhìn Tông Dung, không hiểu vì sao hắn lại làm vậy.

“Ngươi tựa hồ thực kinh ngạc, bất quá, ngươi lại ngốc lằng. Thủ Kiếm sẽ chết.” Tông Dung mặt không chút thay đổi nói.

Hắn vội xoay người liền thấy Thủ Kiếm giống như bị rút hết tinh khí, mềm mại ngã xuống.

“Thủ Kiếm!” Hắn quá sợ hãi, vội vàng chạy đến, ôm lấy nàng.

Thủ Kiếm suy yếu nhìn hắn, trong mắt có thiên ngôn vạn ngữ, lại nói không ra lời.

Không cần trúng kế..... Không cần trúng Tông Dung kế.....

Phụng Thao Thiên mở to mắt, ngực đau đến không thở nổi, giờ khắc này hắn mới hiểu được miệng tuy nói hận nàng nhưng cũng là yêu, hận càng nhiều, yêu càng sâu đậm, cho dù nàng đã làm chuyện gì với hắn, hắn đều luyện tức giết nàng, cho nên mới dùng đủ các lý do, các phương pháp để giữ nàng bên mình.

Chỉ cần có thể lưu lại nàng, hắn không thèm để ý nàng từng tổn thương hắn hay có thật sự yêu hắn...

“Tông Dung, nhanh đem tâm của nàng giao ra đây”, hắn ngừng đầu, lo lắng, phần nộ la to.

“Ngươi muốn lấy tâm của nàng?” Tông Dung cười khó hiểu.

“Đúng, mau lấy ra đây. Nàng là đồng bạn của ngươi, ngươi thực sự muốn nàng biến thành tro bụi sao?”

“Ta xác thực không muốn thấy nàng hương tiêu ngọc vẫn như vậy, nhưng ta không thể giúp được gì, bởi vì tâm của nàng không ở trong tay ta”

“Cái gì? Vậy tâm của nàng đâu? Tâm của nàng ở nơi nào”, Phụng Thao Thiên vội vã hỏi.

“Tâm của nàng ở ngay trong cơ thể ngươi, mấy ngàn năm qua luôn tồn tại trong ngực ngươi, trái tim đang đập trong ngực ngươi kia chính là của nàng cho ngươi”, Tông Dung mặt lạnh, gần giọng nói từng tiếng.

Phụng Thao Thiên sắc mặt kinh biến, cả người chấn động.

Đang đập trong lồng ngực của hắn chính là tâm của Thủ Kiếm?

Này..... Điều này sao có thể?

“Năm đó nàng bị ta lợi dụng, ngộ sát ngươi, sau khi hiểu ra thương tâm muốn chết nên mới liều mình lấy tim của mình cho ngươi, giúp cho ngươi tiếp tục sống sót”, giọng của Tông Dung vừa châm chọc lại vừa bất đắc dĩ.

“Nàng..... Đem tâm cho..... Ta?” Hắn vẫn nghĩ vì mình pháp lực cường đại nên mới chống được một đao kia mà còn sống...

“Nếu không có nàng, ngươi đã sớm chết từ lâu”

Phụng Thao Thiên không tin nổi, cúi đầu vẫy tay, cời bỏ rửa thuật trên người Thủ Kiếm vội hỏi “đúng vậy sao? Là ngươi đem tâm của ngươi cho ta?”

Thủ Kiếm rốt cục có thể nói được, nước mắt rung rung, vô lực thở dài “đó là...ta nợ ngươi”

Ngực hắn co rút nhanh, có kinh hãi, có đau, có cảm kích còn có sự hổ thẹn và hối hận càng nhiều hơn.

Thì ra là Thủ Kiếm cứu hắn, nàng đâm hắn một đao nhưng lại trả cho hắn một mạng, một trái tim.

Hắn lại không hay không biết, vẫn ghi hận trong lòng, thậm chí còn dùng các loại phương pháp để nhục nhã, khi dễ nàng...

“Ngươi...đưa ngọc này, sao lại không nói cho ta biết chuyện này? Vì sao vẫn để ta tiếp tục hiểu lầm ngươi? Vì sao?”, hắn ôm sát nàng, đau lòng la to.

“Ta..... Cũng đã quên....khi tưởng đã chết đi, tình yêu cùng phần trí nhớ về ngươi đều bị phong ấn. Bất quá, hiện tại ngươi đã biết chân tướng, không còn.. hận ta. Ta liền...an tâm” nàng vui cười trong lòng hắn.

Có thể giải trừ những khúc mắc giữa bọn họ, chỉ cần hắn biết nàng thương hắn, nàng cũng không còn gì nuối tiếc nữa.

Tinh thần được thả lỏng, tinh khí của nàng liền nhanh chóng tan rã, ý thức bắt đầu mơ hồ, thanh âm cũng dần suy yếu.

“Thủ Kiếm! Thủ Kiếm!” Phụng Thao Thiên phát hiện thân thể của nàng dường như sắp biến mất, sợ tới mức lớn tiếng la.

“Muốn cứu nàng, phương pháp duy nhất là giết ngươi, đem tim của nàng trả lại cho nàng”, giọng của Tông Dung đột nhiên lạnh lùng vang lên.

Phụng Thao Thiên trong lòng rung mình, trừng mắt Tông Dung.

“Đương nhiên, ngươi cũng có thể không cứu nàng, dù sao, vương vị thiên giới cũng đã sắp tới tay, nếu ngươi trả lại tim cho nàng thì chết là cái chắc, như vậy thì giấc mộng đế vương bấy lâu nay của ngươi sẽ không thể đạt thành”, Tông Dung lại cười lạnh, mỉa mai.

“Ta đã hiểu nguyên nhân vì sao ngươi cứu Thủ Kiếm, ngươi muốn lợi dụng nàng để lấy mệnh của tao”, Phụng Thao Thiên cắn răng căm tức, rốt cuộc hiểu vì sao Tông Dung cam nguyện tổn hao nguyên khí giúp Thủ Kiếm tục mệnh, thật âm hiểm, từ mấy ngàn năm trước đã sắp đặt mưu kế.

“Đúng vậy.” Tông Dung thản nhiên thừa nhận.

“Ngươi cho là ngươi có thể được như ý?”

“Đương nhiên, ta lấy sinh mệnh của tất cả mọi người ở đây làm tiền đặt cược, cá rằng ngươi nhất định sẽ cứu nàng”, Tông Dung nói chắc như đinh đóng cột.

“Ngươi.....” Hấn trừng mắt, đúng là không thể phản bác.....

“Quyết định nhanh một chút đi, của nàng thời hạn đã đến.” Tông Dung nhắc nhở hấn.

Hấn hoảng sợ nhìn Thủ Kiếm trong lòng, trong đầu xẹt qua những ký ức xa xưa.

Bao nhiêu năm tháng trôi qua, hấn trước sau chỉ để ý đến mưu quyền đoạt lợi, một lòng muốn hạ bệ huynh trưởng để ngồi lên long ý cao cao tại thượng, chứng minh năng lực và giá trị của mình. Cho dù bị nguyên rủa thành điều, hấn vẫn không từ bỏ được dục vọng và dã tâm của mình, luôn cảm thấy khao khát, luôn cảm thấy không đủ, luôn tịch mịch...

Chỉ có thời gian ở cùng Thủ Kiếm, hấn mới cảm thấy yên ổn.

Nếu không có nàng bên cạnh, hấn trở thành Ngọc Hoàng cũng không còn ý nghĩa.

“Không cần.....” Thủ Kiếm bỗng nhiên mờ to mắt, mong manh hồ.

“Thủ Kiếm?” Hấn cúi đầu nhìn chăm chăm nàng.

“Không cần chết... hảo hảo... bảo tồn... ta yêu ngươi... Tâm..... Dù sao..... Ta đã sống lâu lâu lắm..... Đủ.....” Nàng thâm tình nhìn hấn, nhưng ánh mắt đã trở nên mơ hồ

Ngực của hấn nóng lên, bị tình yêu sâu đậm của hấn lay động.

Tâm của nàng đã ở bên cạnh hấn mấy ngàn năm, bây giờ hấn nên đem tâm trả lại cho nàng, lúc trước hấn vì nàng mà sống, sau này nàng sẽ vì hấn mà sống...

Hấn không chờ, đứng dậy, ngạo nghễ nhìn Ngọc Hoàng một cái, sau đó mới quay sang Tông Dung, nở nụ cười không hồi hận.

“Ngươi thắng, Tông Dung, nhưng ta cũng không có thua, bởi vì, ta đã có được cái mà ta muốn có nhất, mà ngươi lại vĩnh viễn không bao giờ chiếm được”. Dứt lời, hấn dùng pháp lực xé ngực của mình ra, đem trái tim nóng hổi, đỏ chói mắt.

“A”, mọi người bị cảnh tượng này hoảng sợ đến mức la lên, ngay cả Ngọc Hoàng mặt cũng biến sắc.

Phụng Thao Thiên đem tâm ấn vào ngực trái của Thủ Kiếm, sau lại gắt gao ôm lấy nàng, ngực của hai người dán chặt vào nhau, cùng nhau cảm thụ nhịp đập của trái tim.

“Ha ha ha..... Không còn ai có thể tách chúng ta ra, ta vĩnh viễn sống trong lòng Thủ Kiếm, trong tim nàng ta là vương.ha ha...”

Phụng Thao Thiên cao giọng cười to, quanh thân nổi lên một trận gió xoáy mãnh liệt, làm cho mọi người trong điện đều lắc lư, ngã xuống, các băng vãi cùng đèn lồng bị rách tan nát. Trong khung cảnh hỗn loạn đó, hắc bào của hấn vung lên, bao lấy hấn cùng Thủ Kiếm, cả hai rời đi, không thấy tung tích.

Một lúc sau, mọi thứ mới an tĩnh trở lại, mọi người trong lòng vẫn còn sợ hãi lớp ngợp bò dậy, Ngọc Hoàng tim vẫn còn đập loạn nhịp, ngạc nhiên không tin nỗi đệ đệ mà hấn e ngại nhất đã biến mất.

Chỉ có Tông Dung chậm rãi đi đến chỗ Thủ Kiếm vừa nằm, nhặt lên một sợi tóc đen bóng, mềm mại, nắm chặt trong tay.

“Ngươi sai lầm rồi, Lệ vương. Kỳ thật, ta cũng không có thắng, bởi vì từ lúc nàng đem tâm đưa cho ngươi, ta cũng đã thua, đã mất nữ nhân ta yêu nhất...”, hấn nhìn ra ngoài điện, buồn bã lâm bầm.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Nàng hỏi.

“Đi đâu cũng được, chỉ cần rời xa thiên giới”, hấn nói.

“Vậy đi Nhân Gian Giới đi! Ta nghỉ lại cùng ngươi trải qua cuộc sống ở đó một lần nữa”, nàng ôn nhu nói.

“Nhân Gian Giới thực náo nhiệt, nhưng cũng có rất nhiều nguy hiểm, một mình ngươi có thể chứ?”, hấn lo lắng.

“Ta có ngươi! Ngươi sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta, phải không?”

“Ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ngươi... Cho nên, không cần khổ sở cũng không cần bị thương...”

“Được”, nàng đáp sáng khoải nhưng mắt đã sớm rơi lệ.

“Nhớ kỹ, đây không phải ly biệt, ta yêu ngươi, bắt luận ngươi ở nơi nào, ta cũng sẽ ở đó.”

“Ta biết.....” Nàng nghẹn ngào nói.

“Đi thôi, ta đi cùng ngươi đoạn đường cuối”, hấn ôm chặt nàng, hôn lên môi nàng.

Bọn họ dựa sát vào nhau, xuyên qua tầng mây, không ngừng rơi xuống, dần dần hai thân ảnh hóa thành một, hấn biến thành gió, hóa thành trần, hóa thành không khí, hóa thành vô hình, hóa thành quyền uy sâu sắc nhất của nàng, thật dài lâu, thật vĩnh viễn...

CHUNG KẾT

Bùi Thủ Kiếm cảm thấy những ngày gần đây càng thêm phiền.

Mặc dù hai mươi sáu năm qua, nàng một mình cũng có chút tích mịch nhưng cũng chính là thanh tĩnh, mở công ty bán đấu giá trên mạng, kiếm lời không ít, không phải lo đến cơm ăn áo mặc, cuộc sống cũng thoải mái, tự tại mà đầy đủ.

Nhưng từ khi gặp gỡ mấy người quái dị, cuộc sống của nàng trở nên không còn thoải mái.

Từ sau khi nàng vào Xuân Lưu Hoa ốc mua hoa của một đôi vợ chồng, bọn họ lại thường xuyên mời nàng đến hoa ốc ngắm hoa phẩm trà, nam thì anh tuấn, nữ thì ôn nhu, cảm giác tao nhã, khí chất đặc biệt. Nàng không thể từ chối, đành phải mua hoa để hồi báo, kết quả là nàng mua, họ mời, họ mời nàng mua, nàng lại mua, bọn họ lại mời... Cứ như vậy nàng đã trở thành khách quen của bọn họ.

Ngoài hai người này, nhân khi lên mạng bán đấu giá, nàng cũng quen biết với một khách hàng lớn họ Cao, người họ tuy rằng cao ngạo nhưng cũng chỉ quan tâm đến hiệu suất, thực sự cầu thị, cá tính khá hợp với nàng. Nhưng Vệ tiểu thư luôn mơ mơ hồ hồ, bạn gái của Cao tiên sinh lại làm nàng đau đầu. Nàng ta thường theo Cao tiên sinh đến gặp nàng, phụ trách phiên dịch với người nước ngoài, lúc đầu nàng có chút lo lắng cho Cao tiên sinh nhưng sau khi chứng kiến một mặt khác thông minh, lanh lợi của Vệ tiểu thư thì nàng mới hiểu đánh giá một con người không phải chỉ nhìn vào bề ngoài.

Chỉ có điều, Vệ tiểu thư cứ hai, ba ngày lại tìm đến nàng, còn thường tự cho là rất thân thiết với nàng, gần như tâm sự hết mọi chuyện với nàng, làm cho thần kinh của nàng cũng trở nên suy nhược, việc bán đấu giá luôn bị tổn thất.

Nhưng thật sự làm cho nàng hao tổn tâm trí, vẫn là nữ nhân tên Lý Tùy Tâm, nàng kia xinh đẹp như là một siêu sao siêu cấp, đã thông qua mạng mà mua một số lượng lớn quần áo hàng hiệu của nàng. Sau đó lại trực tiếp tìm đến tận nơi, muốn nàng chạy đông chạy tây, vênh mặt hất hàm sai khiến như nàng mới là chủ nhân. Thật sự quá kiêu ngạo, nếu không tôn trọng bạn trai chất phác, lại cư xử lễ phép của nàng ta thì nàng đã sớm tổng cổ Lý Tùy Tâm đi rồi.

Vì sáu người này xông vào cuộc sống của nàng, nàng liền trở nên bận rộn dị thường, cả ngày đều có đủ thứ việc để lo, không có thời gian cho bản thân nên càng không có chuyện cô độc, nhàm chán.

Giống như hiện tại, nàng lại vội vàng đến bệnh viện. Ba tháng trước một bệnh viện tư thông qua các mối quan hệ cá nhân tìm đến nàng, hi vọng nàng hỗ trợ tìm giúp một viên trí năng mới nhất hình trái tim người. Nàng thông qua các mối quan hệ cá nhân rất nhanh đã tìm được người muốn mua vật phẩm, nghe nói người này sau khi thay tim đã khỏe hơn, muốn gặp nàng để nói lời cảm tạ. Nàng vì thế định hôm nay đến gặp người dám bỏ ra cả triệu Mỹ kim để mua, nghe nói người họ vừa sinh ra đã bị bệnh tim, tim không được trái tim thích hợp để thay, ba mươi năm quan đều dựa vào các thiết bị y học để duy trì sự sống.

Người đặc biệt như vậy, phải đi gặp mới được.

Nhưng mà, nàng vừa định ra cửa thì vợ chồng người bán hoa đột nhiên tới chơi, nói là muốn bàn thảo với nàng chuyện bán hoa trên mạng. Đúng lúc đó, Cao tiên sinh cùng Vệ tiểu thư cũng tới, nói là đơn đặt hàng của nước ngoài có vấn đề, cần nàng xử lý. Nàng còn chưa biết thế nào thì Lý Tùy Tâm cùng bạn trai cũng xuất hiện, ầm ĩ nói muốn đưa nàng đi xem một số hàng hiệu...

“Ta hiện tại không có rảnh, đang vội đi bệnh viện gặp một người”, nàng nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, nói với sáu vị khách không mời mà đến.

“Bệnh viện? Ai đã xảy ra chuyện?”

“Thực vội sao?”

“Sẽ không phải đi gặp người chết đi?”

“Nếu vậy chúng ta đi cùng ngươi, giúp ngươi thêm can đảm”

Đúng là sáu kẻ quái dị lại nhiều chuyện, nháo nhào, ầm ỹ, không thèm để ý đến ngăn của nàng, liền cùng nàng đi.

Nàng quả thực không có cách, vô lực tùy ý sáu cái đuôi bám theo đến bệnh viện, hại nàng đến muộn nửa tiếng.

Người mua đang ở trong phòng bệnh hạng nhất chờ nàng, khi nàng đẩy cửa bước vào phòng thì thấy một nam, tử đang ngồi trên giường bệnh, ánh mặt trời chiếu rọi từ cửa sổ vào làm cho người ta không nhìn rõ mặt hắn.

“Thật có lỗi, ta đã tới chậm, chúc mừng người đã thay tim thành công, mau lành bệnh”, nàng mỉm cười

“Người chính là Bùi..... Thủ Kiếm” Người nọ trực tiếp gọi cả họ tên của nàng.

Nàng cả người chấn động, đứng yên, vẻ tươi cười trên mặt cũng ngưng lại. Thanh âm của hắn đã làm lay động lòng nàng.

“Ta vẫn rất muốn trông thấy người.....” giọng nam tử có vẻ chờ mong.

Thích ứng với ánh sáng trong phòng, nàng mới thấy rõ khuôn mặt hắn.

Hai cặp mi mà nàng thích nhất, còn có ánh mắt làm cho người ta mê muội, sống mũi thẳng, đôi môi làm nàng không thể kháng cự...

Hắn là ai vậy? Vì sao nàng lại cảm thấy quen thuộc như thế? Đau lòng như thế?

Nàng giật mình ngạc, đi đến bên hắn, tâm bất đầu kinh hoàng, hô hấp trở nên gấp gáp, máu bắt đầu sôi trào...

Lệ, đột nhiên tràn mi

“Xin chào, ta gọi là Phụng Thao Thiên.” Nam tử đưa tay về phía nàng, ánh mắt rạng rỡ.

Nàng không có mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm hắn, sau đó đột nhiên tiến lên, ôm chặt lấy hắn.

Cái gì cũng không nhớ rõ, cái gì đều nghĩ không ra, nhưng nàng lại biết, nàng yêu này nam nhân!

Đã từ rất lâu, rất lâu rồi... yêu hắn.

Nam tử không có một tia kinh ngạc, ngược lại còn ôn nhu ôm lại nàng, lộ ra nụ cười rục rịch.

“Trời ạ! Làm sao vậy? Thủ Kiếm, người quen biết hắn a?”

“Hắn là tình nhân của người sao?”

“Oa! Thực lãng mạn!”

“Bộ dáng bọn họ như là cửu biệt gặp lại..”

“Uy, Bùi Thủ Kiếm, người có ôm sai người không?”

Sáu người, mỗi người một câu làm cho phòng bệnh trở nên ồn ào, bác sĩ điều trị liền chạy đến, không khách khí quát “xin các vị giữ trật tự cho, nơi này không phải là Vườn bách thú”

Tất cả liền yên lặng, quay đầu nhìn lại thấy vị này một thân áo trắng, mang đôi kính cận của bác sĩ, đồng loạt ngẩn người.

Nam nhân này... nhìn rất quen.

“Bệnh nhân vừa phẫu thuật xong, cần nghỉ ngơi, các người ngay cả chuyện này cũng không biết thì còn xứng làm người sao?”, bác sĩ nhìn nam tử rồi cất giọng mỉa mai.

Bùi Thủ Kiếm ngẩng đầu, buồn bực nhìn thầy thuốc, lại nhìn nam tử, cùng với sáu người đều có một suy nghĩ

Bác sĩ này nhất định họ đã gặp ở đâu rồi.

Nhất định là thế.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ác Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

